



ΡΗΞΗ

Μηνιαία εφημερίδα για την εθνική ανεξαρτησία, την κοινωνική χειραφέτηση, την οικολογία και την άμεση δημοκρατία

Έτος 11^ο • Αριθμός φύλλου 135

Σάββατο 15 Ιουλίου 2017

www.ardin-rixi.gr • Τιμή: 2€

● | Σήμερα

Γιάννης Ξένος
Το μοίρασμα της αποικί-
ας Σελίδα 4



Δημήτρης Ναν. Γιαννάτος
NEETS, οι άνεργοι νέοι
της κρίσης Σελίδα 5

Γεώργιος Αγιωργούσης
Προσφυγικό: Ψέματα και
αλήθειες Σελίδα 6

Κωνσταντίνος Γρίβας
Υποβάθμιση των στρατι-
ωτικών σχολών Σελίδα 8

Τάσος Χατζηναστασίου
Συνέδριο ΟΛΜΕ, η τέχνη
της παράληψης Σελίδα 9

Μία σημαντική ήττα της Τουρκίας



Η Ελλάδα ως αποικία, του Γ. Καραμπελιά

Σελ. 3

ΣΕΛ. 12
Από τη Σκύλλα στη
Χάρυβδη, ή από τον
Βαρουφάκη στον
Τσακαλώτο

ΣΕΛ. 10
«Στου τουρισμού την
ανοχή»



Σελίδες 18

Κι όμως, βρέχει στην
Ανταρτική!

Σελίδα 21

Για το Δημοτικό
Τραγούδι

Σελίδα 26

Ο ελληνικός κινηματο-
γράφος στα χρόνια των
μνημονίων

ΕΚ ΡΗΞΗΣ | Ένας γίγαντας με γυάλινα πόδια

της Σύνταξης

Η Τουρκία έχει αναδειχθεί τις τελευταίες δεκαετίες εξαιτίας και της δικής μας υποβάθμισης, σε μια σημαντική περιφερειακή δύναμη, οικονομική, στρατιωτική και γεωπολιτική. Συμμετέχει στην ομάδα των 20 πιο αναπτυγμένων χωρών, και επομένως διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στα διεθνή κέντρα αποφάσεων. Η **Κωνσταντινούπολη**, είναι ίσως η σημαντικότερη γεωστρατηγικά πόλη στον κόσμο και δυστυχώς δεν είναι πλέον ελληνική. Την τελευταία περίοδο έχει αναπτύξει ένα τεράστιο εξοπλιστικό πρόγραμμα και θέλει να μεταβληθεί στη μεγαλύτε-

ρη δύναμη της ανατολικής Μεσογείου. Για να το κάνει αυτό, θα πρέπει να μεταβάλλει την **Ελλάδα** και την **Κύπρο** σε προτεκτοράτο της, διότι όπως πιστεύει τα δύο ελληνικά κράτη της κλείνουν τον δρόμο προς την θάλασσα και την ηγεμονία.

Και όμως, ενώ όλα φαίνονταν ευνοϊκά για την Τουρκία και η Ελλάδα βρίσκεται στο ναδίρ της ισχύος της, δεν μπορεί να διαχειριστεί αυτή την υπεροχή της, και πρόσφατα δοκίμασε **δύο** σημαντικές ήττες.

Η **πρώτη** που μας αφορά άμεσα, συνδέεται με το ότι για μια ακόμα φορά δεν κατόρθωσε να ολοκληρώσει την μεταβολή σε

προτεκτοράτο του συνόλου της Κύπρου, και να εξαφανίσει την Κυπριακή Δημοκρατία, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του επί τόσο χρόνια κάνει η ελλαδική και η κυπριακή ηγεσία.

Η **δεύτερη**, ίσως ακόμα σημαντικότερη, είναι η παρατεταμένη ρήξη με την Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά ίσως και με την Δύση συνολικότερα. Το γεγονός ότι ταυτίστηκε με τον ισλαμισμό σε μια εποχή σύγκρουσης του Ισλάμ με την Δύση, οδήγησε στην πρωτοφανή απαγόρευση της Μέρκελ –και μάλιστα για δεύτερη φορά–, στον Ερντογάν να απευθυνθεί στους Τούρκους της Γερμανίας και την αποχώρηση των Γερμανών στρατι-

τών από το Ιντσιρλίκ.

Την ίδια στιγμή στο εσωτερικό της Τουρκίας και στα σύνορά της, η πολιτική κατάσταση παραμένει οξυμένη, δεκάδες χιλιάδες είναι οι πολιτικοί κρατούμενοι και το **Κουρδικό** ζήτημα όχι μόνο συνεχίζει να είναι πρώτο στην ατζέντα, αλλά να αναβαθμίζεται διαρκώς.

Δηλαδή η Τουρκία ενισχύθηκε μεν, τις τελευταίες δεκαετίες, αλλά αυτή της η ανάπτυξη ανέδειξε ακόμα πιο έντονα την εσωτερική της **διάσπαση**. Η Τουρκία είναι μια χώρα **διχασμένη** πολιτιστικά, εθνολογικά, γεωστρατηγικά. Θέλοντας να αποτελέσει τον πυρήνα του εν-

διάμεσου χώρου (που μας κανοναρχάει ο Κιρκίς), όχι σε **συνεργασία** με τις άλλες χώρες της περιοχής, και κατεξοχήν την Ελλάδα, αλλά μέσα από την **υποταγή** τους και επειδή δεν έχει τη δυνατότητα να τους υποτάξει ολοκληρωτικά,, οδηγήθηκε από τη θεωρία των «μυθικών προβλημάτων με τους γείτονες» του Νταβούτογλου, σε «μάξιμουμ προβλήματα» με όλους τους γείτονες.

Αυτή η **αδυναμία** της Τουρκίας παρά την ισχύ της θα έπρεπε να αποτελέσει τη βάση για μια εναλλακτική στρατηγική από τις ορθόδοξες χώρες των Βαλκανίων, την Ελλάδα και την Κύπρο. Έστω την έσοχα στιγμή.



ΡΗΞΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ
ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ
ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδίδεται από μη κερδοσκοπικό σωματείο
Ιδιοκτήτης-Εκδότης
Γιώργος Καραμπελιάς

Ομάδα έκδοσης:
Γιάννης Ξένος, Γιώργος Ρακάς
Κωνσταντής Σεβρής, Νικόλαος Δημητριάδης,
Ελένη Σοββάκη, Γιώργος Μπύρος
Κώστας Μαυρίδης
Αλέκος Μιχαηλίδης
Κωνσταντίνος Διαλεκτόπουλος

Οικονομικός υπεύθυνος
Στράτος Ιωαννίδης

Διορθώσεις-επιμέλεια κειμένων
Χριστίνα Σταματοπούλου
Νίκη Παντελεμίδου
Γρηγόρης Αποστολίδης

Επιμέλεια έκδοσης
Νάσια Παναγοπούλου

Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Δημήτρης Γ. Λουζικιώτης
www.louzikiotis.gr

Αθήνα
Θεμιστοκλήους 37, 106 77
Τηλ: 210 3826319 fax: 210 3839930
Θεσσαλονίκη
Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου,
Τηλ/fax: 2310 543751
E-mail: efrxi@gmail.com

Τυπογραφείο
Γ. ΤΑΣΣΙΟΠΟΥΛΟΣ-Κ. ΜΠΑΡΛΑΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
Ορφείας 13, Κορωπί, 194 00 Αθήνα
Τηλ.: 210 6620734

Συνδρομές

ΣΥΝΔΡΟΜΗ (1 ΕΤΟΣ): 30 ευρώ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ:
116/772277-01 - Εθνική Τράπεζα

Η ΡΗΞΗ κυκλοφορεί στα περίπτερα όλης της Ελλάδας από το Σάββατο 2 Δεκεμβρίου 2006 και κάθε πρώτο Σάββατο του μήνα.

• Η κυκλοφορία της ΡΗΞΗΣ βασίζεται επίσης, πέρα από το πρακτορείο, στην καλή θέληση των μελών, των φίλων και των αναγνωστών της. Γι' αυτόν τον σκοπό, μπορείτε να περνάτε από τα γραφεία της εφημερίδας στην Αθήνα (Θεμιστοκλήους 37, τηλέφωνο 210 3826319), στο Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (στην ίδια διεύθυνση, τηλ. 210 3802644), στη Θεσσαλονίκη (Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου, τηλ. 2310 543751) και να προμηθεύσετε τον αριθμό των φύλλων που επιθυμείτε.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΥΝΔΡΑΜΕΤΕ:

• Η ΡΗΞΗ φιλοδοξεί να εξελιχθεί σε μία εφημερίδα συμμετοχικής ιδιοκτησίας. Η κατώτερη τιμή μίας μετοχής είναι 100 ευρώ. Η κατάθεση των χρημάτων μπορεί να γίνει, κατόπιν επικοινωνίας, στον λογαριασμό που έχουμε ανοίξει γι' αυτόν τον σκοπό στην Εθνική Τράπεζα (αρ. λογ. 116/772277-01).
• Η ΡΗΞΗ επιθυμεί να διευρύνει όσο το δυνατόν τον κύκλο των συντακτών της.
Μπορείτε μας στείλετε το δικό σας άρθρο στην ηλεκτρονική διεύθυνση efrxi@gmail.com
• Η ΡΗΞΗ έχει συνδρομές. Μπορείτε, αν θέλετε, να γραφτείτε συνδρομητές, προσφέροντας έτσι μία επιπλέον οικονομική ενίσχυση για την έκδοσή της. Η ετήσια συνδρομή κοστίζει 30 ευρώ.

Το επόμενο φύλλο της ΡΗΞΗΣ θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 9 Σεπτεμβρίου 2017

Στο παρά πέντε

Εν θερμώ

Κάθε Τετάρτη στα πρωτοδικεία όλης της χώρας η προσπάθεια που άρχισαν κατά των πλειστηριασμών πριν 4 χρόνια πολίτες, σωματεία και ομάδες, καπελώνεται πλέον ανοιχτά από Ανταρσία - Λαε - Αντιεξουσιαστές με τον τόνο προσώρας να τον δίνει η πρώτη. Η αισθητική, ο τρόπος κινητοποίησης και η συνθηματολογία απομακρύνουν τον ήδη κουρασμένο μέσο πολίτη που ίσως ήθελε να μετάσχει. Αλλά η ανεντιμότητα των παραπάνω έγκειται πως μπρος στην ιδεοληψία τους και στην ανάγκη μιας κοινής εκλογικής καθόδου δεν μπορούν ούτε εφικτούς, ρεαλιστικούς και συσπειρωτικούς στόχους να βάλουν. Όταν τον Φλεβάρη που μας πέρασε ο γραμματέας σωματείου μικρομεσαίων της συμπρωτεύουσας τους καθούσε να επικεντρωθούν στην ανάγκη πίεσης για νομοθετική ρύθμιση που θα προστατεύει την πρώτη κατοικία από Εφορίες και Ταμεία η απάντηση των υπερεπαναστατών ήταν ότι «το κίνημα έχει πιο προωθημένες θέσεις».

Μουσείο Μπελιογιάννη, μια αξιόπαινη προσπάθεια να κληθεί μια πληγή της σύγχρονης ιστορίας. Το ΚΚΕ θυμήθηκε το πιστόλι του αδικοχαμένου αγωνιστή που έχει στα αρχεία του. Τι κι αν ο γιος του αγωνιστή τους πέρασε γενιές δεκατέσσερις;
Το σκάνδαλο της κατάληψης του Ξενοδοχείου Σίτυ Πλάζα συνεχίζεται. Καταπατούν την περιουσία μιας γυναίκας που προέρχεται από τον ευρύτερο φιλοσοφικό χώρο. Κι όχι μόνο την καταπατούν, αλλά την χρεώνουν με πολλή χιλιάδες ευρώ νερό και ρεύμα, χωρίς να ιδρώνει το αυτί κανενός.
Τρεις χωριστές ιστορίες για να δείξουμε ότι αριστεροί κι αντιεξουσιαστές κολλυμπάνε στα ίδια νερά με τους ανήθικους

κυβερνώντες. Γιατί το νήμα που τους ενώνει είναι ένα και λέγεται εμφύλιση-πολεμικός εθνομηδενισμός. Κατά τα άλλα η ΝΔ του Κούλη προσπαθεί να δεσμεύσει την Κυβέρνηση ότι η όποια λύση για το Σκοπιανό θα περιέχει την λέξη Μακεδονία, ενώ ταυτόχρονα περιχαρή ανακοινώνει ότι συναντήθηκε με το σωματείο διεμφυλικών.

Όποιος προσπαθεί να ερμηνεύσει τα τεκταινόμενα στη χώρα στη λογική του δίπολου δεξιά-αριστερά δεν ξέρει που πατά και που πηγαίνει.
Καλό Καλοκαίρι
Του Νεομαρξιστή

Τι συμβαίνει με τις ελληνικές θάλασσες;

Πολύ οξυμμένα εμφανίστηκαν φέτος τα εποχιακά φαινόμενα ευτροφισμών πλαγκτόν σε διάφορους κλειστούς κόλπους της χώρας μας: Κατά τον μήνα που μας πέρασε, υπήρξαν εκτεταμένες αναφορές στον τύπο για την κακή κατάσταση στην οποία βρέθηκε ο θερμάϊκός κόλπος, ο Παγασπτικός καθώς και ο Μαλιακός, ενώ το θαλάσσιο οικοσύστημα του Κορινθιακού κλονίζεται από την κυριαρχία των μεδουσών.

Το γεγονός ότι τα φαινόμενα αυτά εκδηλώνονται πλέον σε πολύ μεγαλύτερες διαστάσεις απ' ό,τι στο παρελθόν, αποτελεί δυστυχώς δείκτη της σημαντικής περιβαλλοντικής υποβάθμισης των ελληνικών θαλασσών: Η ένταση και η έκταση των ευτροφισμών σαφώς συνδέεται με την αλόγιστη χρήση χημικών λιπασμάτων, φυτοφαρμάκων και άλλων λυμάτων τα οποία καταλήγουν στην θάλασσα – ενώ για τις μεδουσες ευθύνεται η υπεραλίευση. Ξαν να μην έφταναν όλα αυτά, υπάρχουν και φαινόμενα που συνδέονται με ευρύτερες οικο-

λογικές ανατροπές, όπως αυτό της κυριαρχίας του ξενικού και άκρως επιθετικού λαγοκέφαλου πέριξ της Κρήτης, όπου και έχει ρημάξει τους πληθυσμούς των ντόπιων ειδών. Όλα τα φαινόμενα που περιγράψαμε, πλήττουν ιδιαίτερα την αλιεία, κυρίως την μικρή και παράκτια, η οποία είναι και περισσότερο εξαρτώμενη από τις μεταβολές του θαλάσσιου οικοσυστήματος. Δυστυχώς, ενώ οι φορείς και τα ερευνητικά ινστιτούτα που δραστηριοποιούνται στον χώρο των θαλάσσιων ερευνών έχουν να επιδείξουν εκτεταμένο

και σοβαρό έργο, κράτος και δήμοι δεν έχουν επιδείξει την αντίστοιχη ευαισθησία, παρ' όλη την πολυδιάστατη σημασία που διατηρεί το θαλάσσιο περιβάλλον για την ελληνική κοινωνία και οικονομία. Επειδή ακριβώς οι αρμόδιοι, ως συνήθως, 'κοιμούνται' μάλλον χρειάζεται η ευαισθητοποίηση και η κινητοποίηση ευρύτερου κόσμου προκειμένου να υπάρξει απάντηση στο ζήτημα, ώστε να μην αποκτήσει η υποβάθμιση των θαλάσσιων οικοσυστημάτων μόνιμα χαρακτηριστικά.

Γ.Ρ.

Παρακλήσεις Τσίπρα-Τσακαλώτου στο ΔΝΤ



Οι Τσίπρας – Τσακαλώτος που επρόκειτο να... δώξουν το ΔΝΤ από την Ελλάδα, τώρα στέλνουν παρακλητικές επιστολές για να παραμείνει στο πρόγραμμα και να δώσει νέο δάνειο ύψους 1,6 δισ., επειδή ο Σόιμπλε απαιτεί το ΔΝΤ να είναι τοποτηρητής του προγράμματος. Στην επιστολή που υπογράφουν οι Αλ. Τσίπρας, Ε. Τσακαλώτος και ο Γ. Στουρνάρας (ως διοικητής της ΤτΕ) δεσμεύονται για νέες δημοσιονομικές και διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις. Πρώτα από όλα υπόσχονται ότι θα σταματήσουν τις προσλήψεις των συμβασιούχων οι οποίες θα έχουν συγκεκριμένη οροφή για το 2017 και το 2018.

Η επιστολή περιέχει λίστα 21 δεσμεύσεων που θα υλοποιηθούν έως τον Ιούνιο του 2018. Μεταξύ αυτών, οι σημαντικότερες είναι ότι έως τον Σεπτέμβριο θα υιοθετηθούν αλλαγές στον συνδικαλιστικό νόμο. Για να αποφασιστεί απεργία θα απαιτείται η συμμετοχή του 50% των εργαζομένων στην Συνέλευση που θα πάρει απόφαση για απεργία. Επίσης, μέχρι τον Δεκέμβριο θα πρέπει να ολοκληρωθεί ο επανυπολογισμός των συντάξεων, δηλαδή νέα μείωση συντάξεων.

Επιπλέον, η κυβέρνηση θα εφαρμόσει τις συστάσεις του ΟΟΣΑ για άνοιγμα των αγορών (δηλαδή ανοιχτά τα καταστήματα τις Κυριακές), να υιοθετηθεί οριζόντια μέτρα προκειμένου να διευκολυνθεί η αδειοδότηση επενδύσεων (τι σημαίνει άραγε αυτό για την ελληνική νομοθεσία) και να τεθεί σε πλήρη εφαρμογή το σύστημα ηλεκτρονικών πλειστηριασμών για δανειολήπτες που δεν εξυπηρετούν τα δανειά τους και να «ανοίξει» κάποια επαγγέλματα που ακόμα προστατεύονται (φαρμακεία, δικηγόροι κ.ά.).

Τέλος, αν και ίσως το πιο σημαντικό, δεσμεύονται ότι σε περίπτωση που υπάρχει απόκλιση από τους δημοσιονομικούς στόχους, θα ληφθούν πρόσθετα διορθωτικά μέτρα, δηλαδή νέα μέτρα ή θα ενεργοποιηθεί ο κόφτης για να μην χρειάζονται οι βουλευτές Σύριζα να ψηφίζουν νέα μέτρα. Επιπλέον αγνοώντας τη διάκριση των εξουσιών, δηλώνουν πως το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, το υπουργείο Δικαιοσύνης και ανεξάρτητοι νομικοί έχουν γνωμοδοτήσει πως οι περικοπές στις συντάξεις και τη μείωση του αφορολόγητου είναι συνταγματικές και άρα τα ανώτατα δικαστήρια δεν πρόκειται να κρίνουν τις περικοπές αντισυνταγματικές, όπως έχουν πράξει στο παρελθόν!

Γ.Ε.

Η Ελλάδα ως αποικία

Η οικονομική και πολιτική υποβάθμιση συνοδεύεται από τη γεωπολιτική συρρίκνωση

Του Γιώργου Καραμπελιά

Η άνοδος του Σύριζα στη κυβέρνηση, ολοκλήρωσε και την μετατροπή της σ' ένα αποικιακό προσάρτημα της δυτικής Ευρώπης και κατεξοχήν της Γερμανίας, ενώ ανοίξε ακόμα περισσότερο τις ορέξεις της νεοοθωμανικής Τουρκίας..

Η Ελλάδα αποτελούσε σ' όλη τη νεώτερη ιστορική της διαδρομή αυτό που έχουμε αποκαλέσει παρασιτική απόφυση της Δύσης, και κυβερνιόταν από ένα καθεστώς που θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε **καθεστώς εξάρτησης** – σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, ανάλογα με την ιστορική περίοδο: Έτσι τα μεταπολιτευτικά χρόνια μέχρι το 1989, συνιστούν μία περίοδο σχετικής **αυτονομίας**, πάντα βέβαια στα πλαίσια της εξάρτησης. Αντίθετα με την επιβολή των μνημονίων και την ολοκλήρωσή τους από τους Σύριζα ΑΝ.ΕΛ, πραγματοποιείται μία **ποιοτική μεταβολή**, στο καθεστώς της χώρας. **Η Ελλάδα, από παρασιτικό εξάρτημα της Δύσης, μεταβάλλεται σε αποικιακό προσάρτημα.**

Αυτό σημαίνει πως το πεδίο της **οικονομίας** και της **πολιτικής διαχείρισης** δεν διαθέτει πλέον ούτε τα σχετικά πεδία **αυτονομίας** που απολάμβανε στο παρελθόν, δηλαδή να εφαρμόζει τις γενικές ντιρεκτίβες του παγκοσμίου συστήματος, με δική της ευθύνη και πρωτοβουλία. Πλέον εγκαθίσταται ένα καθεστώς **άμεσης διαχείρισης** και ελέγχου από τους ίδιους τους ξένους. Στο πεδίο της δημόσιας οικονομίας, η Τρόικα δηλαδή η Ε.Ε με την επικουρία του ΔΝΤ, ρυθμίζουν την δημοσιονομική πολιτική και την κατανομή των πόρων ενώ ελέγχουν οι ίδιες την εφαρμογή των συγκεκριμένων μέτρων και κατευθύνσεων. Η δημόσια περιουσία έχει εκχωρηθεί στους δανειστές, τα λιμάνια και τα αεροδρόμια το ίδιο, όλες οι συστημικές τράπεζες ελέγχονται από ξένους επενδυτές' καθορίζεται άμεσα από αυτούς η κατανομή των πόρων του προϋπολογισμού (π.χ. οι δαπάνες υγείας κατακρεουργούνται συστηματικά και προϋπολογίζεται περαιτέρω μείωσή τους κατά 500 εκατ. το 2018) – ακόμα και η πολιτική που θα εφαρμοστεί και στον τελευταίο δήμο της



χώρας. Κατά συνέπεια, το πολιτικό προσωπικό μεταπίπτει άμεσα στην κατηγορία της **μαριονέτας** των δανειστών και η πολιτική διαχείριση είναι πλέον ελληνική μόνον **κατ' όνομα**, κυριολεκτικώς.

Και η οικονομική αποικιοποίηση δεν περιορίζεται μόνον στον δημόσιο τομέα. Αναφερθήκαμε ήδη στις τράπεζες, ενώ στο χρηματιστήριο οι ξένοι κατέχουν πάνω από 60% της κεφαλαιοποίησης, τις μεγαλύτερες ασφαλιστικές εταιρείες, (πρόσφατα εξαγόρασαν την μεγαλύτερη από αυτές την Εθνική Ασφαλιστική) τις τηλεπικοινωνίες (ο ΟΤΕ κατέχεται από γερμανική κρατική εταιρεία) και ετοιμάζονται να ελέγξουν και τη ΔΕΗ.

Παράλληλα, η οικονομία της χώρας μετά την συρρίκνωση του δευτερογενούς τομέα, (των κατασκευών και της βιομηχανίας) μετατρέπεται αποκλειστικά σε οικονομία υπηρεσιών και δη τουριστική. Ο τουρισμός είναι όλο και περισσότερο εισαγόμενος, μεταβάλλοντας τους Έλληνες κυριολεκτικά σε γκαρσόνια της Ευρώπης. Επί πλέ-



Η υπαγωγή της χώρας στην ξένη κυριαρχία δεν περιορίζεται όμως στο οικονομικό και πολιτικό πεδίο. Αφορά το σύνολο της κοινωνικής και πολιτιστικής ζωής. Η υπαγωγή της χώρας στην ξένη κυριαρχία δεν περιορίζεται όμως στο οικονομικό και πολιτικό πεδίο. Αφορά το σύνολο της κοινωνικής και πολιτιστικής ζωής.

ον, η μετανάστευση των νέων ανώτερης παιδείας μειώνει ακόμα περισσότερο τη δυνατότητα αυτόνομης οικονομικής ανάπτυξης, περιορίζοντας τις «ευκαιρίες» των Ελλήνων στον τουρισμό και σε παρασιτικές δραστηριότητες χαμηλής κλίμακας. (βλέπε αναλυτικά για την οικονομία, στο άρθρο του Γιάννη Ξένου που ακολουθεί.)

Αυτή η οικονομική και πολιτική υποβάθμιση συνοδεύεται από τη **γεωπολιτική** συρρίκνωση των δυνατοτήτων της χώρας με τη δραματική μείωση της ελληνικής παρουσίας στα Βαλκάνια, την αυξανόμενη οικονομική διείσδυση της Τουρκίας στη Β. Ελλάδα και τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, την εγκαταλειψη των σιενών σχέσεων με την Κύπρο και την αναζήτηση της όποιας «ισορροπίας» μέσα από την εξισορρόπηση των επιρροών των ξένων δυνάμεων (η κάθε μία παίρνει ένα κομμάτι έτσι ώστε να μην κυριαρχήσουν απόλυτα και αποκλειστικά οι Γερμανοί). Έτσι οι Τούρκοι, το Ισραήλ, η Γαλλία, η Κίνα, η Ρωσία, κ.λπ. αποκτούν δικαιώματα σ' αυτή την ιδιότυπη πολυμετοχική αποικία.

Η υπαγωγή της χώρας στην ξένη κυριαρχία δεν περιορίζεται όμως στο οικονομικό και πολιτικό πεδίο. Αφορά το σύνολο της κοινωνικής και πολιτιστικής ζωής της χώρας. Η λυσοσαλέα πάλη ενάντια στην ελληνικότητα που βαφτίζεται ελληνοκεντρισμός, εθνολαϊκισμός, ορθόδοξος φονταμενταλισμός κ.λπ. επεκτείνεται από τον κινηματογράφο μέχρι το θέατρο, εξοβελίζοντας ή επιχειρώντας να εξοβελίσει κάθε εγχώρια παράδοση και παραγωγή. Ο ελληνικός κινηματογράφος, επί

παραδείγματι, θα περάσει από τον παλιό εμπορικό κινηματογράφο του '50 και του '60, στην ποιοτική και καλλιτεχνική άνθιση του νέου ελληνικού κινηματογράφου της δεκαετίας του 1960, στις τάσεις ερμητισμού αλλά και ερευνητικής διάθεσης τις πρώτες μεταπολιτευτικές δεκαετίες, σε μια παραγωγή εντελώς ξενόφερτη χωρίς καμία σχέση με την πραγματικότητα της χώρας (καθόλου τυχαία ελάχιστα έργα έχουν αναφερθεί στην τεράστια κοινωνική καταστροφή των μνημονιακών χρόνων). Μια παραγωγή που αναζητά την επιβίωσή της στη συμπόνια των δυτικών για τους «καθυστερημένους» Έλληνες. Η προσπάθεια επιβολής του Γιάννη Φαμίρη ως επικεφαλής του φεστιβάλ Αθηνών, δεν ήταν μια μοναδική περίπτωση. Ακολουθήθηκε από κάτι ακόμα χειρότερο. Το 2017 στα καλλιτεχνικά και εικαστικά πράγματα της χώρας θα κυριαρχούν τα γερμανικά «Ντοκουμέντα 14», στις εκδηλώσεις και τα χρήματα των οποίων θα συνωστίζονται οι Έλληνες καλλιτέχνες και καλλιτεχνίζοντες. Όσο για τη μαζική κουλτούρα το Σαρβάιβορ από Τούρκο επιχειρηματία, και τα τούρκικα σήριαλ που επέστρεψαν πληθυσία, θα ρυθμίζουν την ψυχαγωγία των ιθαγενών.

Η **αλλαγή του εκπαιδευτικού συστήματος** που προωθείται από τους εθνομπεδιστές του Σύριζα, έρχεται να ολοκληρώσει την εικόνα. Θα πρέπει να αφαιρεθούν τα τελευταία εμπόδια από την αποεθνικοποίηση των Ελλήνων, δηλαδή η Γλώσσα, η Θρησκεία, η Ιστορία. Διότι μόνον όταν οι Έλληνες θα έχουν χάσει κάθε αίσθηση συλλογικής ταυτότητας θα μπορούν να εί-

ναι οι πειθήνιοι υπήκοοι ενός αποικιακού παρασίτου.

Όλες αυτές οι εξελίξεις τείνουν να διαμορφώσουν την μορφή ενός νέου Έλληνα που επιβιώνει μέσα από τα ψίχουλα που του παραχωρούν οι ξένοι, με ελίτ ξεπουλημένες και δουλικές, με μια νεολαία υποταγμένη σε μια ψευδή ιδεολογία δήθεν δικαιωματισμού και παγκοσμιοποίησης. Πρόκειται για τα εργαλεία που απαιτούνται ώστε να πάψουν οι Έλληνες να αντιστέκονται απέναντι σε μια πορεία εξανδραποδισμού που διαρκεί οκτώ αιώνες τουλάχιστον.

Απέναντι σ' αυτή την κυριολεκτική αλλαγή καθεστώτος και θέσης της Ελλάδας και των Ελλήνων στον κόσμο, δυστυχώς δεν έχουμε μέχρι σήμερα αναπτύξει κάποια αποτελεσματική στρατηγική και όπλα αντιμετώπισής της. Η ελληνική κοινωνία όλα τα τελευταία χρόνια δεν έχει παραγάγει σε μαζική κλίμακα εκείνες τις νέες προτάσεις και προτάγματα που θα επέτρεπαν την ανάσχεση της καθολικής παρακμής μας.

Καθόλου τυχαία μόνο μία μικρή πολιτική κίνηση σαν το **Άρδην** και λίγες σκόρπιες φωνές διανοουμένων προσπαθούν να προτάξουν κάποιο νέο εθνικό όραμα, μίαν αφήγηση για την ανάταξη του ελληνισμού. Γι' αυτό και **Ακόμα** περιοριζόμαστε σε κινήσεις **αντίστασης**, ανατρέχοντας στη γλώσσα μας, την ιστορία, την παράδοση (βλέπε την εξάπλωση της παραδοσιακής μουσικής και χορών ανάμεσα στους νέους). Δεν μπορούμε ακόμα να διατυπώσουμε να διαμορφώσουμε ένα μεγάλο κίνημα που από την παράδοσή μας να περνάει στον **εκουχρονισμό** της. Δηλαδή, μόλις έχουμε χάσει μια μεγάλη μάχη, και γυρνάμε στις ρίζες μας για να μπορέσουμε να ξαναβρούμε τις δυνάμεις μιας αποτελεσματικής απάντησης. Χωρίς ακόμα αυτό να έχει γίνει κατορθωτό σε μεγάλη κλίμακα.

Όμως είναι ο **μοναδικός δρόμος**. Παίρνοντας κουράγιο και δύναμη από μια παράδοση χωρίς ιστορικό προηγούμενο, με υπερφάνεια και υψηλό φρόνημα απέναντι στους σιδερόφρακτους χρηματιστριάκους ανιπάλους μας, να κατορθώσουμε εμείς, οι αποικιοκρατούμενοι κληρονόμοι αυτής της παράδοσης, μίαν **επιστροφή**.

Το μοίρασμα της αποικίας

Για το μεγάλο ξεπούλημα που ενορχηστρώνει η κυβέρνηση

Του Γιάννη Ξένου

«Πρώτη φορά βλέπω τόσο μεγάλο ενδιαφέρον ξένων κεφαλαίων για την αγορά ελληνικών assets (περιουσιακά στοιχεία). Ραντεβού και διερευνητικές συζητήσεις υπήρχαν πάντα, αλλά αυτή τη φορά τα λεφτά είναι πάνω στο τραπέζι».

Έμπειρος τραπεζίτης περιγράφει την κινητικότητα που υπάρχει αυτή την περίοδο για επενδύσεις στην Ελλάδα (από το κυριακάτικο *Βήμα*) «Πιστεύουμε ότι αυτή είναι η ώρα για να επενδύσει κάποιος στην Ελλάδα, καθώς μεταρρυθμίσεις που καθυστερούσαν αρχίζουν να υλοποιούνται και οι αγορές βλέπουν μεγαλύτερη σταθερότητα».

Απόσπασμα από συνέντευξη του Ελληνο-αμερικανού Τζον Κάλαμος στην *Καθημερινή*. Πρόσφατα, το επενδυτικό σχήμα EXIN εξαγόρασε το 75% της Εθνικής Ασφαλιστικής.

Το κλείσιμο της αξιολόγησης, η εκταμίευση της δόσης και η δέσμευση του Τσίπρα, σε πρόσφατο υπουργικό συμβούλιο, ότι ο ίδιος εγγυάται ώστε να μην υπάρξει καμιά κωλυσιεργία για τα μεγάλα επενδυτικά πρότζεκτ ήταν το έναυσμα που περίμεναν τα ξένα επενδυτικά συμφέροντα για να προχωρήσουν στην εξαγορά με ευτελές τίμημα της δημόσιας και της ιδιωτικής περιουσίας της Ελλάδας. Όπως επισημαίνουν, η Ελλάδα είναι μια ελκυστικός προορισμός, καθώς, πρώτα από όλα, το **εργασιακό κόστος** είναι μια πολύ χαμηλό. Μετά από 8 χρόνια κρίσης και με το ποσοστό ανεργίας σταθερά κοντά στο 25%, η εργασία πια είναι πολύ φθηνή (για παράδειγμα, ο υπό γερμανικό έλεγχο ΟΤΕ, για εξάωρη εργασία, δίνει 370 ευρώ και όσοι είναι κάτω από 25 ετών λαμβάνουν 330 ευρώ). Με τόσο χαμηλά ημερομίσθια και τις εργασιακές συνθήκες στα μέτρα των εργοδοτών, η Ελλάδα προσελκύει ξένους επενδυτές.

Άλλος υποβοηθητικός παράγοντας είναι η **υπακοή της κυβέρνησης προς τους δανειστές**. Όλοι έχουν κατανοήσει ότι αυτή η κυβέρνηση δεν έχει «κόκκινες γραμμές», μπορεί πρόσκαιρα για επικοινωνιακούς λόγους να κάνει λίγη φασαρία, αλλά στο τέλος γίνεται πά-



Το ξεπούλημα δεν περιορίζεται στον δημόσιο τομέα αλλά προχωρά και στον ιδιωτικό. Οι μπαριρισμένοι επιχειρηματίες, που ήλπιζαν μέσω του ΣΥΡΙΖΑ να διασωθούν τις επιχειρήσεις και τα ακίνητά τους από τις τράπεζες, βλέπουν με διαδικασίες εξπρές τα δάνειά τους να φεύγουν από τις τράπεζες και εξαγοράζονται από funds.

να αυτό που θέλουν οι δανειστές, με τον καλύτερο τρόπο. Επομένως και οι επενδυτές έχουν τη σιγουριά πως, όσα εμπόδια και αν αντιμετωπίσουν, οι ξένοι δανειστές-αποικιοκράτες θα παρέμβουν και η υπόθεση θα έχει αίσιο τέλος. Τυπικό παράδειγμα είναι η επένδυση στην **Αφάντου**, στη Ρόδο. Εκεί, πωλήθηκαν δύο εκτάσεις από το ΤΑΙΠΕΔ σε κυπριακό και ελληνοαμερικανικό επενδυτικό σχήμα για την ανέγερση πολυτελών ξενοδοχειακών μονάδων. Το υπ. Πολιτισμού ζήτησε να γίνουν πρώτα αρχαιολογικές εργασίες γιατί η περιοχή έχει σημαντικό αρχαιολογικό ενδιαφέρον. Οι επενδυτές αρνήθηκαν να πλη-



Όπως επισημαίνουν, η Ελλάδα είναι μια ελκυστικός προορισμός, καθώς, πρώτα από όλα, το **εργασιακό κόστος** είναι μια πολύ χαμηλό. Μετά από 8 χρόνια κρίσης και με το ποσοστό ανεργίας σταθερά κοντά στο 25%, η εργασία πια είναι πολύ φθηνή

ρώσουν τα έξοδα για τις ανασκαφές και τη λύση έδωσε το ΤΑΙΠΕΔ, αναλαμβάνοντας τα έξοδα ανασκαφής (περίπου 100 χιλ. ευρώ) για να μην χολώσουν οι επενδυτές και δεν προχωρήσει η επένδυση.

Το **Υπερταμείο** (ή Ελληνική Εταιρεία Συμμετοχών και Περιουσίας), που είναι η μεγάλη επιτυχία των δανειστών στο τρίτο μνημόνιο, αποτελεί το εργαλείο για το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Στο Υπερταμείο μεταβιβάστηκαν οι συμμετοχές του Δημοσίου στις εξής επιχειρήσεις: ΔΕΗ, ΟΑΣΑ, Αττικό Μετρό, ΟΣΥ, ΣΤΑΣΥ, ΟΣΕ, ΟΑΚΑ, ΕΛΤΑ, ΕΥΔΑΠ, ΕΥΑΘ, Κτηριακές Υποδομές, ΕΛΒΟ, με περισσότερους από 38.000 εργαζόμενους, καθώς και η ακίνητη περιουσία του Δημοσίου (Εταιρεία Ακινήτων Δημοσίου). Μετά και τη στελέχωση του ΔΣ του Υπερταμείου από τις αρχές του χρόνου με επικεφαλής του τη **Ράνια Αικατερινάρη** (φώτο)*, φουλάρει τις μηχανές για μπράτζ ιδιωτικοποιήσεων. Στόχος είναι τα έσοδα από ιδιωτικοποιήσεις, το 2018, να φτάσουν τα 3,5 δισ. ευρώ και την τρέχουσα χρονιά να ξεπεράσουν τα 2 δισ. ευρώ. Στόχος είναι να πωληθούν δέκα λιμάνια (για να ολοκληρωθεί το ξεπούλημα των δημόσιων υποδομών) που ελέγχει το Ταμείο και η πώληση των ποσοστών του σε ΔΕΠΑ, ΕΛΠΕ, ΟΤΕ, Εγνατία, όπως επίσης και το 30% του «Ελ. Βενιζέλος».

Το ξεπούλημα του ιδιωτικού τομέα

Το ξεπούλημα δεν περιορίζεται στον δημόσιο τομέα αλλά προχωρά τάχιστα και στον **ιδιωτικό**. Οι μπαριρισμένοι επιχειρηματίες, που ήλπιζαν μέσω του ΣΥΡΙΖΑ να διασωθούν τις επιχειρήσεις και τα ακίνητά τους από τις τράπεζες, βλέπουν με διαδικασίες εξπρές τα δάνειά τους να φεύγουν από τις τράπεζες και εξαγοράζονται από funds. Οι τράπεζες, που βρίσκονται στο χείλος της αβύσσου, μετά το πρώτο εξάμηνο του 2015, καλούνται έως το 2019 να περιορίσουν τα κόκκινα δάνεια κατά 40 δισ. ευρώ! Την αρχή έκανε η τράπεζα Αττικής που την περασμένη εβδομάδα ξεπούλησε «κόκκινα δάνεια» ύψους 1,3 δισ. ευρώ (τα περισσότερα θαλασσοδάνεια που έχουν να πληρωθούν τουλάχιστον μια δεκαετία) και σειρά παίρνει η Γιούρομπανκ με κόκκινα δάνεια ύψους 2,89 δισ. ευρώ. Η Αττικής πούλησε το ένα τρίτο του συνολικού χαρτοφυλακίου της και τα μισά από τα κόκκινα δάνειά της για 70 εκατ. ευρώ. Από Σεπτέμβρη, σειρά θα πάρουν και οι υπόλοιπες συστημικές τράπεζες.

Αντίστοιχη εικόνα ξεπουλήματος έχουμε και στο Χρηματιστήριο όπου τον τελευταίο χρόνο έχει μερικώς ξανασηθεί στα πόδια του. Οι ξένοι επενδυτές κατέχουν στο Χρηματιστήριο της Αθήνας μετοχές συνολικής αξίας 28,3 δισ. ευρώ ή διαφορετικά το 65,4% της συνολικής κεφαλαιοποίησης (σύνολο 45,3

δισ. ευρώ) του ΧΑ. Πρώτοι είναι οι επενδυτές από τις ΗΠΑ, με τοποθετήσεις ύψους 6,56 δισ. ευρώ, και ακολουθούν το Λουξεμβούργο (4,74 δισ.), η Κύπρος (3,22 δισ.), το Ηνωμένο Βασίλειο (2,57 δισ.), η Γερμανία (2,54 δισ.), τα Νησιά Κέιμαν (1,19 δισ.), η Ολλανδία (1 δισ.) κ.ά. Παράλληλα, προετοιμάζονται πολλές εξαγορές προβληματικών ελληνικών επιχειρήσεων από ξένους ομίλους. Ενδεικτικά να αναφέρουμε ότι, στην υγεία, μετά την πώληση της κλινικής Metropolitan, σειρά παίρνει το Ερρίκος Ντυνάν. Στις ιχθυοκαλλιέργειες ετοιμάζονται για πώληση οι δύο μεγαλύτερες εταιρείες, ο Νηρέας και η Σελόνια, που βρίσκονται υπό τον έλεγχο των τραπεζών. Στα ακίνητα, ο όμιλος Χαραγκιώνη, με τουλάχιστον 60 μεγάλα ακίνητα, θα εξαγοραστεί από ξένη εταιρεία κ.ο.κ

Στον υπόλοιπο χρόνο παραμονής της κυβέρνησης στην εξουσία, ξένοι επενδυτές θα επιδοθούν σε ένα ξέφρενο σαφάρι συγκέντρωσης ελληνικών περιουσιακών στοιχείων. Η Ελλάδα αλλάζει ταχύτητα, μετατρέπεται σε αποικία μονοκαλλιέργειας του τουρισμού.

*Το βιογραφικό της κ. **Αικατερινάρη**, που απασχόλησε τη δημοσιότητα με την παραδοχή της ότι ο επίσημος μισθός της είναι 270 χιλ. ευρώ, έχει ενδιαφέρον. Η μητέρα της είναι η γνωστή πρώην βουλευτής του Συνασπισμού, του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ, **Ασημίνα Επρωτύρη**. Παρότι έφυγε από τον ΣΥΡΙΖΑ, με τον Φώτη Κουβέλη, το 2010, τα τελευταία δύο χρόνια έχει ρίξει και πάλι γέφυρες με τον ΣΥΡΙΖΑ (ενδεικτική η αρθρογραφία της στην *Αυγή*). Ο πατέρας της είναι και αυτός γνωστό στέλεχος του χώρου του ΚΚΕ εσ. Η Αικατερινάρη έχει σπουδές στο Σίτυ και έχει εργαστεί στην γαλλική BNP Paribas και στην Deutsche Bank. Το 2010, επί κυβέρνησης ΓΑΠ, ανέλαβε αναπληρώτρια διευθύνουσα σύμβουλος της ΔΕΗ, με αρμοδιότητα στα οικονομικά και ιδιαίτερα τις επενδυτικές σχέσεις. Σε αυτήν την θέση παρέμεινε μέχρι τον 2015, δηλαδή διατηρήθηκε αρχικά από την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη, αλλά και μετά όταν αποχώρησε η ΔΗΜΑΡ. Τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ της έδωσε μια πολύ πιο αναβαθμισμένη θέση. Παντός καιρού η κυρία Αικατερινάρη.

Προϋπολογισμός 2018: 500 εκατ.

λιγότερα για τα νοσοκομεία!

Με εγκύκλιο του αναπληρωτή υπουργού Οικονομικών, Γ. Χουλιάρáκη, που απεστάλη σε υπουργεία και φορείς του Δημοσίου, ζητείται ο περιορισμός των δαπανών κατά 500 εκατ. ευρώ για τον προϋπολογισμό του 2018, σε σχέση με εκείνον του 2017. Οι δαπάνες προβλέπεται να διαμορφωθούν στα 56,1 δισ. ευρώ (από 56,6 δισ. ευρώ που είχαν προϋπολογιστεί για φέτος), ενώ οι τόκοι που θα πληρώσει το Δημόσιο υπολογίζονται σε 5,9 δισ. ευρώ.

Στα περισσότερα υπουργεία, τα ανώτατα όρια που θέτει ο Χουλιάρáκης είναι περίπου ίδια με τα περσινά, π.χ., στο Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, οι δαπάνες θα ανέλθουν έως τα 18 δισ. ευρώ έναντι 17,7 δισ. Ευρώ, ή, στο υπουργείο Εσωτερικών, οι δαπάνες θα ανέλθουν έως τα 5,5 δισ. ευρώ έναντι 5,4 δισ. ευρώ το 2017. Ή υπάρχουν ακόμα και αυξήσεις δαπανών, όπως στο υπουργείο Παιδείας, όπου το ανώτατο όριο δαπανών διαμορφώνεται στα 5,19 δισ. έναντι 4,6 δισ.

Στο υπουργείο Υγείας, όμως, οι δημόσιοι πόροι θα υποστούν νέο μαχαίρι. Από 4,3 δισ. Ευρώ, το 2017, οι δαπάνες θα μειωθούν στα 3,7 δισ. ευρώ το 2018 και κυρίως οι περικοπές εστιάζονται στον πολύπαθο χώρο των νοσοκομείων, όπου θα μειωθούν σε 2,5 δισ. ευρώ από 3 δισ. ευρώ φέτος!

Οι αποπροσανατολιστικές κραυγές Πολλάκη βρίσκουν την εξήγησή τους: με τη νέα μείωση των κονδυλίων, η ήδη προβληματική δημόσια υγεία θα φτάσει στα όριά της. Με το μπάχαλο που θα ισχύει στα δημόσια νοσοκομεία, όσοι έχουν την οικονομική δυνατότητα θα στραφούν στα ιδιωτικά νοσοκομεία, όπου η αγορά ανθεί με την εξαγορά μεγάλων ιδιωτικών κλινικών από ξένες επενδυτικές εταιρείες. Η μείωση των κονδυλίων προς τα δημόσια νοσοκομεία από τον «συστημικό» Χουλιάρáκη και τα συχνά σόου του «αντισυστημικού» Πολλάκη τον ίδιο σκοπό υπηρετούν: τη διάλυση της δημόσιας υγείας και την ισχυροποίηση της ιδιωτικής.

το φαινόμενο NEETS στην Ελλάδα

Οι άνεργοι νέοι της κρίσης

Του Δημήτρη Γιαννάτου

Το κοινωνικό φαινόμενο των νέων που ονομάζονται, στην επιστημονική ορολογία, NEETS (αρκτικόλεξο για No Employment, Education, Training-Neets - Νέοι χωρίς εργασία-εκπαίδευση-κατάρτιση), αποτελεί φαινόμενο που μορφοποιήθηκε κυρίως λόγω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης.

Πρόκειται για 40 εκατομμύρια νέους που δεν έχουν εργασία, δεν σπουδάζουν και δεν καταρτίζονται επαγγελματικά. Αποτελούν το 15% του συνόλου των νέων ηλικίας 15 έως 29 ετών των χωρών του ΟΟΣΑ και σχεδόν οι δυο στους τρεις, έχουν πάψει να ψάχνουν για δουλειά.

Αρχικά παρουσιάστηκε και ταυτοποιήθηκε στην Μεγάλη Βρετανία, αλλά εξαπλώνεται σε πολλές περιοχές του πλανήτη και παίρνει διαφορετικά πρόσωπα ανάλογα με το οικονομικοκοινωνικό ανάγλυφο της κάθε χώρας. Αποτελεί έναν **υποπληθυσμό** που καθορίζεται από πολλές ψυχολογικές και εκπαιδευτικές παραμέτρους, συγκροτώντας ένα **νεοπρολεταριάτο**, ανάμεσα στην γκρίζα ζώνη της διακοπής ή της ολοκλήρωσης του σχολείου και τις δυσκολίες στην εξεύρεση σταθερής ή περιστασιακής απασχόλησης. Οι επισφαλείς συνθήκες στην αγορά εργασίας της ΕΕ, συνδράμουν δραματικά στην αύξηση του πληθυσμού που εμπλέκεται στις λεγόμενες **μπδενικές ώρες** παραγωγής.

Συνδέεται με την πρόωπη διακοπή του σχολείου, αλλά το φαινόμενο NEETS, δεν εξαντλείται και δεν ταυτίζεται μ' αυτήν, καθώς είναι ανομοιογενές ως τάση και περιγραφή, έχοντας διαβαθμίσεις, από το Ηνωμένο Βασίλειο μέχρι την Ιαπωνία.

Το σίγουρο είναι ότι διαμορφώνει μια κοινωνική ομάδα που βιώνει φτώχεια, έλλειψη ευκαιριών, μείωση κινήτρου ή φιλοδοξιών. Το προσωπικό κόστος είναι μεγάλο, δημιουργώντας εφήβους που περιπλανώνται με παγωμένο πρόσωπο και χωρίς στόχο σε ευρωπαϊκές πόλεις, όπως το Σουόνση που αποτελεί την emblematicή περιοχή του φαινομένου. Οι μακροχρόνιοι NEETS, συχνά βιώνουν κοινωνικό αποκλεισμό, ανασφάλεια, παραβατική συμπεριφορά, χρήση ναρκωτικών, εφηβική εγκυμοσύνη, προβλήματα σωματικής και ψυχικής υγείας, κ.α. Παράλληλα, πολλοί «αντιστέκονται» στον παραδοσιακό ρόλο ένταξης ως ανάλωστοι μισθωτοί και δεν επιδιώκουν την περαιτέρω κατάρτιση για απόκτηση εμπορευσιμων δεξιοτήτων.

Στην ΕΕ, τα ποσοστά NEETS, στα περισσότερα κράτη μέλη της ΕΕ για άτομα ηλικίας 20-24 ετών με χαμηλό επίπεδο εκπαίδευσης κυμαίνονταν μεταξύ 20% και 50% το 2015, ενώ τα χαμηλότερα ποσοστά βρίσκουμε στην Ολλανδία (18,0%), τη Δανία (15,8%) και το Λου-



ξεμβούργο (12,1%).

Στην Ελλάδα κατά την περίοδο της κρίσης αυξήθηκε κατά 50% το ποσοστό των συγκεκριμένων νέων, φθάνοντας -σύμφωνα με τη Eurostat- το 29,5% το 2014, το υψηλότερο ποσοστό στην ΕΕ, με την Ιταλία (27,4%) να έπεται. Η διαφορά μας σε σχέση με άλλες χώρες, είναι ότι έχουμε το υψηλότερο ποσοστό NEETS που κατέχουν πανεπιστημιακούς τίτλους, γεγονός που εξηγεί εν μέρει και την μετανάστευση των εξειδικευμένων νέων ως διεξόδο.

Επίσης, έχουμε το υψηλότερο ποσοστό NEETS που ζουν με την οικογένειά τους, γεγονός που λειτουργεί ως προστατευτικός θεσμός έναντι ψυχολογικών και παραβατικών προβλημάτων και παράλληλα ενθαρρύνει τους νέους στη συνέχιση της προσπάθειά τους. Συναντάμε μικρή τάση διακοπής από το σχολείο έως τώρα, παρόλο που η όξυνση της κρίσης μεγαλώνει το ποσοστό αυτό, λόγω της αύξησης του κόστους εκπαίδευσης και της προσπάθειας ολοένα και περισσότερων νέων να βρουν μεροκάματο.

Η έρευνα που διεξήγαγαν εν μέσω κρίσης (2013), το Κέντρο Ανάπτυξης Εκπαιδευτικής Πολιτικής της ΓΣΕΕ και το ΚΕΑΔΙΚ του Πανεπιστημίου Κρήτης, σε συνεργασία με την GPO, μας δίνει μια ελληνική αποτύπωση του φαινο-



Η διαφορά μας σε σχέση με άλλες χώρες, είναι ότι έχουμε το υψηλότερο ποσοστό NEETS που κατέχουν πανεπιστημιακούς τίτλους, γεγονός που εξηγεί εν μέρει και την μετανάστευση των νέων ως διεξόδο.

μένου NEETS:

- Η «γενιά» αυτή αποτελείται κατά 54% από γυναίκες και κατά 46% από άνδρες
- Το 41% προέρχεται από οικογένειες με εισόδημα κάτω από 1.000 ευρώ, ενώ το 11% από οικογένειες με εισόδημα μέχρι 1.500 ευρώ.
- Το υψηλότερο ποσοστό τους εντοπίζεται στα νησιά του νοτίου Αιγαίου, τη Στερεά Ελλάδα και τα νησιά του Ιονίου.
- Το 66,2% έχει εργαστεί στο παρελθόν κυρίως στον τριτογενή τομέα (παροχή υπηρεσιών), ενώ το 26,2% βρίσκεται σε μακροχρόνια ανεργία.
- Το 75% δεν έχει παρακολουθήσει κανένα πρόγραμμα κατάρτισης.
- Το 42,9% έχει εγκαταλείψει πρόωρα το σχολείο για οικονομικούς λόγους.
- Το 83,3% βρίσκεται σε αναζήτηση εργασίας.
- Το 96,6% θεωρεί ότι ο ρόλος του κράτους είναι να προστατεύει όλους τους πολίτες ανεξαρτήτως κόστους και το 78,4% φοβάται ότι η έλλειψη κοινωνικών δαπανών δεν θα τους επιτρέψει να εξέλθουν από την κατάσταση αυτή.
- Το άγχος αποτελεί για το 54,6% ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα για τη σωματική υγεία τους.
- Σε πολύ μεγάλο βαθμό οι νέοι-NEETS, απέχουν από την πολιτική ενασχόληση και δράση.

Στην χώρα μας που το δημογραφικό πρόβλημα είναι τεράστιο, η ματιά μας δεν αφορά μόνο στο ποσοτικό μέρος, αλλά συνδέεται άμεσα και με το ποιοτικό. Δεν είναι μόνο οι νέοι που φεύγουν το ζήτημα, αλλά και η φροντίδα και η ποιοτική κατάσταση που θα βρίσκονται όσοι νέοι μείνουν στον τόπο μας. Ο κίνδυνος αύξησης μιας «περιπλανώμενης» εντός των συνόρων γενιάς, χωρίς ορατό μέλλον και με πλήθος απειλών (κατάθλιψη, ναρκωτικά, παραβατική συμπεριφορά κ.α.) να τους περιτριγυρίζουν χρήζει την προσοχή του κινήματός μας. Το πλησίασμα και η ενεργοποίησή τους σε ένα κοινό όραμα συνολικής αναγέννησης και ανασυγκρότησης, δεν είναι κάτι απλό, αλλά σίγουρα είναι αναγκαίο.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Προσφυγικό: Ψέματα και Αλήθειες

Ομιλία εκ μέρους της Παγκιακής Επιτροπής Αγώνα σε εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στην Χίο στις 15/06/17.

Γεώργιος Αγιωργούσης

Ξεκινώ από ένα αληθινό γεγονός ότι οι τρεις βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ στον Έβρο, ο Γιώργος Καϊσας, η Νατάσα Γκαρά και ο Δ.Ρίζος, απαίτησαν και πέτυχαν να υπάρχει στον Έβρο μόνο Υπηρεσία Υποδοχής και Ταυτοποίησης. Το απέκρουσαν, ώστε να μην γίνονται συνειρμοί με τον βουλευτή Χίου, Ανδρέα Μιχαηλίδη, που δεν διεκδίκησε και δεν πέτυχε τίποτα.

Στις 20 Μαρτίου 2016, πριν 15 μήνες, ξεκίνησε και εφαρμόστηκε μια συμφωνία-κοινή δήλωση, δύο σελίδων μόνο, μεταξύ της ΕΕ και της Τουρκίας. Αυτή η συμφωνία αφορούσε στις ροές, αυτούς που έμπαιναν, δηλαδή, στις μεταγκαταστάσεις και τις επιστροφές.

Ο εμπνευστής και συγγραφέας αυτής της συμφωνίας, σύμφωνα με δημοσιεύματα, ήταν μια μεγάλη ΜΚΟ (ούτε η Αθήνα, ούτε οι Βρυξέλλες) και την υπέγραψαν οι εκπρόσωποι της ΕΕ και της Τουρκίας.

Πράγματι, οι μεταναστευτικές ροές μειώθηκαν αλλά αυξήθηκαν οι ροές των ψεμάτων που εισέρχονταν στα αυτιά μας.

Μόνο 13.500 άτομα έχουν έρθει στη Χίο από τότε, όμως το πρόβλημα μεγάλωσε και μονιμοποιήθηκε αντί να λυθεί...

Καμιά Σούδα δεν έκλεισε, καμιά ΒΙΑΛ δεν λειτούργησε σωστά ως κέντρο καταγραφής. Αντιθέτως, πολλά κτήρια νοικιάστηκαν και δημιουργήθηκαν νέοι χώροι και άτυπες δομές.

Αντί λοιπόν να λυθεί το πρόβλημα, αφού τα 400 -500 άτομα ανά μήνα εύκολα καταγράφονται και αποχωρούν, είχαμε παγίωσή του.

Ρωτούσαμε λοιπόν: **Γιατί δεν αποχωρούν;** Mas απαντούσαν κυβερνητικοί και ντόπιοι αρμόδιοι: «Δεν το επιτρέπει η Συμφωνία ΕΕ Τουρκίας».

Ψέμα 1ο: Πουθενά δεν απαγορεύεται η μετακίνηση των προσφύγων-μεταναστών από τη Συμφωνία, σε αυτό κατέληξε ο Δικηγορικός Σύλλογος Χίου μετά από τεκμηριωμένη μελέτη της συμφωνίας. []

Ρωτούσαμε: **Γιατί δεν αποχωρούν αφού δεν απαγορεύεται;**

Mas απαντούσαν: Δεν απαγορεύεται, αλλά θα καταρρεύσει η συμφωνία εάν φύγουν, γιατί έτσι την

ερμηνεύει η Τουρκία.

Ψέμα 2ο: Φεύγουν και έφευγαν με σταθερό ρυθμό 400-500 άτομα τον μήνα, συνολικά 9.500 άτομα, με το πλοίο της γραμμής, με τρίπτυχο και βούλα του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη. Παρ' όλα αυτά, η συμφωνία δεν κατέρρευσε.

Ρωτούσαμε: **Γιατί δεν αποχωρούν, αφού δεν απαγορεύεται και τους βλέπουμε να φεύγουν.**

Mas απαντούσαν: Ξέρετε, αυτοί που φεύγουν είναι οι ευάλωτες ομάδες και αυτοί που πήραν έγκριση για το Β' Ασύλο,

Ψέμα 3ο: Έχουν φύγει 9.500 άτομα και μόνο 1800 ανήκαν σε ευάλωτες ομάδες.

Αρα έφυγαν-εξαφανίστηκαν 7.000 άτομα, έτσι απλά, μόνο με καταγραφή και ταυτοποίηση, όπως ζητάμε και έπρεπε να γίνεται.

Ρωτούσαμε: **Γιατί δεν αποχωρούν ΟΛΟΙ, ενώ δεν απαγορεύεται και βλέπουμε ότι φεύγουν;**

Mas απαντούσαν: Ναι, είναι αλήθεια, φεύγουν κάποιοι και όχι όλοι, γιατί δεν έχουμε που να τους πάμε.

Ψέμα 4ο: Υπάρχουν 32.000 κενές θέσεις με ανθρώπινες συνθήκες στη Θήβα και στη Βόρειο Ελλάδα, και όχι όπως της Σούδας και της ΒΙΑΛ, σύμφωνα με στοιχεία της Υπάτης Αρμοστείας.

Ρωτούσαμε: **Γιατί δεν αποχωρούν ΟΛΟΙ, αφού δεν απαγορεύεται και τους βλέπουμε να φεύγουν και υπάρχουν 32.000 κενές θέσεις;**

Mas απαντούσαν: «Μα, ο βαλκανικός διάδρομος είναι κλειστός».

Ψέμα 5: Όταν φτάσουν στην ηπειρωτική Ελλάδα, η μετακίνηση προς την Ευρώπη γίνεται με δουλεμπόρους, όπως ακριβώς μας ήρθαν, και το ταξίδι συνεχίζεται.

Και αυτό είναι η ΜΟΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ: μας εθίζουν, μας κουράζουν μέχρι να αποδεχτούμε ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΜΗ, ώστε να κρατούνται μακριά από την ηπειρωτική Ευρώπη. Mas Προορίζουν για μεγάλο Διυλιστήριο σύγχρονων Σκλάβων, στην είσοδο της Ευρώπης, ώστε να παραλαμβάνουν το ανθρώπινο δυναμικό-«προϊόν», έτοιμο, επεξεργασμένο.

- «Θα κάνουμε ένα κλειστό κέντρο... δεν θα τους βλέπετε ... δεν θα κυκλοφορούν» ... ΨΕΜΑ, ΨΕΜΑ, ΨΕΜΑ.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΛΕΙΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ και το γνωρίζουν καλά.



Ο μέγιστος χρόνος εγκλεισμού είναι τέσσερις ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ (και σε ειδική περίπτωση 12 εβδομάδες) Μετά την παρέλευση 4 εβδομάδων, ο μετανάστης είναι ελεύθερος μέχρι να εκδοθεί η απόφαση Β' Ασύλου.

«Ναι αλλά εάν υπάρχει προσωπικό και οργάνωση όλη η διαδικασία διαρκεί 4 εβδομάδες».

ΨΕΜΑ τεράστιο, η διαδικασία έκδοσης Β' Ασύλου συνήθως κρατάει 12-18 μήνες, μέχρι και 2-3 χρόνια, και μπορεί να παραταθεί όσο διάστημα θέλουν οι δάσκαλοι των Μεταναστών. Οι πληρωμένοι φιλάνθρωποι των ΜΚΟ ξέρουν πολύ καλά τα νομικά κόλπα (75 ψευδο-απόπειρες αυτοκτονίας κατήγγειλε η Διευθύντρια του Νοσοκομείου στη επιτροπή του Δήμου). Δεκάδες μπεινοβγαίνουν στο Νοσοκομείο μας, ζητώντας φαρμακευτική αγωγή για ψυχολογικούς λόγους...

«Εάν κάνουμε προαναχωρησιακό κέντρο, θα αδειάσει το νησί». Στη Μυτιλήνη που έχουν εδώ και δύο χρόνια, γιατί δεν έχει αδειάσει το νησί;

«Εάν κάνουμε προαναχωρησιακό κέντρο θα τους κλείνουν όλους μέσα».

Μην τους πιστεύετε, ψέμα κι αυτό... Στο προαναχωρησιακό μπαίνουν όσοι πρόκειται να φύγουν, και αυτό γίνεται μόνο για τις τελευταίες μέρες της πολυμήνης παραμονής τους. ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ, δεν επιτρέπεται να είναι έγκλειστοι, παρά μόνο τις πρώτες 4 εβδομάδες, που ούτε και αυτό εφαρμόζεται. Αρα ελεύθεροι και εγκλωβισμένοι στη Χίο θα είναι μέχρι να φύγουν, ΟΠΟΤΕ ΦΥΓΟΥΝ ΚΑΙ ΕΑΝ ΦΥΤΟΥΝ.

«Εάν κάνουμε προαναχωρησιακό κέντρο θα τους κλείνουν όλους μέσα και θα αδειάσει η Σούδα και η ΒΙΑΛ».

Στο προαναχωρησιακό κρατούνται ΟΙ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΙ, ΟΙ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ για επιστροφή, ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΠΟΡΡΙΦΘΗΚΕ η αίτηση Β' βαθμού ασύλου.

Όλες αυτές οι ομάδες είναι το 10-15% του σημερινού πληθυσμού... Πώς θα φύγουν 4.000 άνθρωποι από κέντρο 300 ανθρώπων;

«Εάν κάνουμε προαναχωρη-

σιακό Κέντρο θα τους κλείνουν όλους μέσα και θα αδειάσει η Σούδα και η ΒΙΑΛ και θα φύγουν οι ΜΚΟ».

Άλλο ένα τεράστιο ΨΕΜΑ... Θα γίνει ακριβώς το αντίθετο. Μια τεράστια Φάμπρικα θα αρχίσει να στήνεται οριστικά γύρω από τη διαδικασία ΑΣΥΛΟΥ..., κυρίως αλλοδαποί γιατροί, ψυχολόγοι, προξενικές αρχές, μεταφραστές και νέες ΜΚΟ.

Σιγά σιγά, μέσα από τις μακροχρόνιες διαδικασίες, θα έχουμε μόνιμες παραμονές τέτοιου πληθυσμού, ήδη σήμερα, πολλοί εξ αυτών έχουν επιλέξει να μείνουν εδώ αντί να συνεχίσουν... έχουμε ήδη την πρώτη άτυπη κοινότητα...

«Εάν κάνουμε προαναχωρησιακό κέντρο, θα τους κλείνουν όλους μέσα, θα αδειάσει η Σούδα και η ΒΙΑΛ, γιατί αντιδράτε, θα είναι μικρό, για 300 άτομα».

Αφού θα είναι μικρό, γιατί ο Δήμος Χίου προσφέρει 150 στρέμματα, ενώ τώρα έχει 4.000 κόσμο σε 15 στρέμματα... Πόσους μπορεί να στοιβάξει σε 150 στρέμματα σε έκτακτη ανάγκη, 40.000 κόσμο; ...Σας φαίνεται πολύ; 3.000.000 κόσμος περιμένει απέναντι.

Τέλος μας λέγατε: «Εάν αδειάσουμε το νησί, δεν έχουμε αποτρεπτική πολιτική και τότε θα έρχονται πολλοί περισσότεροι... ενώ τώρα που τους κρατάμε φοβούνται να έρθουν».

Αποτρεπτική πολιτική δεν κάνει αδιαφορώντας για τη φύλαξη των συνόρων σου, πριμοδοτώντας παράλληλα όλους τους παράνομα εισερχόμενους με μετρητά.

Αφού έχουν έρθει στη Χίο 13.500 και έχουμε μόνιμα 4.000 κόσμο, όλοι οι δουλεμπόροι το ξέρουν, καθώς και οι μετανάστες, ότι 9.500 έφυγαν, και ότι αυτός ο πληθυσμός που παραμένει απλώς χρησιμοποιείται για να ΠΙΝΙΓΟΥΝ οι ντόπιοι ...δηλαδή εμείς..., ώστε να δεχθούμε τη δημιουργία νέου μεγάλου χώρου... Ποιους πραγματικά πιέζουν να δεχθούν κάτι άλλο, ως αναπόφευκτη δήθεν λύση; ... ΦΥΣΙΚΑ ΕΜΑΣ ..., είμαστε τόσο αφελείς να το δεχθούμε;

Μόνο καταγραφή... Καμιά ΠΑΡΑΜΟΝΗ, δεν είμαστε λιγότερο σημαντικοί από τον ΕΒΡΟ.

Μόνο καταγραφή... Καμιά ΠΑΡΑΜΟΝΗ. Δεν θα γίνουμε εργοστάσιο επεξεργασίας σκλάβων...

Μόνο καταγραφή... Καμιά ΠΑΡΑΜΟΝΗ. Θα παλέψουμε για τον τόπο μας και το μέλλον μας...



Αποτρεπτική πολιτική δεν κάνει διαφορές για τη φύλαξη των συνόρων σου, πριμοδοτώντας παράλληλα όλους τους παράνομα εισερχόμενους με μετρητά.



Θέλουν συνταξιούχους χωρίς διάθεση για ζωή

Του Χαράλαμπου Μουργή*

Σύμφωνα με το άρθρο 20. ν4387/16, ισχύουν τα εξής: Στους εξ ιδίου δικαιώματος συνταξιούχους του Δημοσίου, καθώς και όλων των φορέων, ταμείων, κλάδων ή λογαριασμών που εντάσσονται στον Ε.Φ.Κ.Α., οι οποίοι αναλαμβάνουν εργασία ή αποκτούν ιδιότητα ή δραστηριότητα υποχρεωτικώς υπακτέα στην ασφάλιση του Ε.Φ.Κ.Α., οι ακαθάριστες συντάξεις, κύριες και επικουρικές, καταβάλλονται μειωμένες σε ποσοστό 60% για όσο χρόνο διατηρούν την ιδιότητα ή τη δραστηριότητα. Για το διάστημα αυτό, καταβάλλονται οι ασφαλιστικές εισφορές για τον απασχολούμενο συνταξιούχο, κατά τα ειδικότερα προβλεπόμενα στις οικείες διατάξεις του παρόντος νόμου.

Η παραγρ.6 του ίδιου άρθρου αναφέρει: Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου έχουν εφαρμογή για όσους θα αναλάβουν εργασία ή θα αυτοαπασχοληθούν, γενικά, από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου και εντεύθεν, καθώς και για τα πρόσωπα της παραγράφου 3 του άρθρου 4.

Η ανακοίνωση του Τμήματος Αγροτικής Πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ Λάρισας αναφέρει τα εξής,



όπως τα αλιεύσαμε στην ιστοσελίδα ypaithros.gr:

«Το τελευταίο χρονικό διάστημα, παρά τις πολλαπλές απαντήσεις και διευκρινίσεις που έχει δώσει ο υφυπουργός Εργασίας κ. Πετρόπουλος σχετικά με τους συνταξιούχους που έχουν, παράλληλα, αγροτικό εισόδημα, ορισμένοι κύκλοι εξακολουθούν σκόπιμα να καλλιεργούν κλίμα αβεβαιότητας στους πολίτες. Για το λόγο αυτό, θεωρούμε χρήσιμο να διευκρινίσουμε -ξανάτα παρακάτω:

1.Για τους παλαιούς συνταξιούχους όλων των ταμείων (ΙΚΑ, Δημόσιο, ΟΑΕΕ, ΟΓΑ κ.λπ.) που βγήκαν στη σύνταξη πριν τις 13/5/2016 και είχαν αγροτικά εισοδήματα, δεν ενεργοποιείται το άρθρο 20 του Ν. 4387/2016. Δηλαδή, δεν έχουν μείωση της σύνταξης, ούτε καταβάλλουν ασφαλιστικές εισφορές εφ' όρου ζωής.

2.Για τους νέους συνταξιούχους

του ΟΓΑ που βγήκαν στη σύνταξη ΜΕΤΑ την 13η Μαΐου 2016 και για όσους θα ακολουθήσουν έως την 31η Δεκεμβρίου 2024 και έχουν αγροτικά εισοδήματα, δεν ενεργοποιείται επίσης το άρθρο 20 του Ν. 4387/2016. Δηλαδή, δεν έχουν επίσης μείωση της σύνταξης, ούτε καταβάλλουν ασφαλιστικές εισφορές εφ' όρου ζωής.

3.Για τους νέους συνταξιούχους των λοιπών ταμείων -πλην ΟΓΑ- που βγήκαν ή θα βγουν στη σύνταξη μετά την 13η Μαΐου 2016, ενεργοποιείται το άρθρο 20 του Ν. 4387/2016, εφόσον έχουν αγροτικό εισόδημα. Δηλαδή, υπόκειται σε περικοπή της σύνταξης κατά 60%, και καταβάλλουν ασφαλιστικές εισφορές για το εισόδημα από την αγροτική δραστηριότητα. Όταν όμως παύσουν τη δραστηριότητα, επανυπολογίζεται η σύνταξη, προσυζητημένη κατά το ανταποδοτικό κομμάτι που προκύπτει από τις μέ-

χρι τότε καταβαλλόμενες εισφορές. 4.Για τους παλαιούς συνταξιούχους όλων των ταμείων (ΙΚΑ, ΟΓΑ, ΟΑΕΕ, Δημόσιο κλπ) που βγήκαν στη σύνταξη πριν τη 13η Μαΐου 2016 και δεν είχαν αγροτικό εισόδημα αλλά απέκτησαν μετά την παραπάνω ημερομηνία, ενεργοποιείται το άρθρο 20 του Ν. 4387/2016. Δηλαδή, υπόκειται σε περικοπή της σύνταξης κατά 60% και καταβάλλουν ασφαλιστικές εισφορές για το εισόδημα από τη δραστηριότητα αυτή. Όταν παύσουν τη δραστηριότητα, επανυπολογίζεται η σύνταξη, προσυζητημένη κατά το ανταποδοτικό κομμάτι που προκύπτει από τις μέχρι τότε καταβαλλόμενες εισφορές.

Όλα τα παραπάνω αναφέρθηκαν αυτούσια όπως περιγράφονται στις διατάξεις του νόμου θέλοντας να εστιάσουμε στο κομμάτι όπου αναφέρει όταν αποκτούν ιδιότητα ή δραστηριότητα και την ανακοίνωση των Συριζαίων της Λάρισας οι οποίοι μας εξηγούν πολύ εύστοχα και με την κατάλληλη λέξη πότε ενεργοποιείται το άρθρο 20 περί μείωσης της σύνταξης τους κατά 60%. Θέλουν να καταδείξουν ότι όσοι συνταξιούχοι είχαν ιδιότητα ή δραστηριότητα πριν την ψήφιση του νόμου δεν φοβούνται από ενεργοποίηση του ανωτέρω άρθρου.

Αν προσπαθήσουμε να κάνουμε μια προβολή του κοινωνικού

μοντέλου που προωθεί ο ΣΥΡΙΖΑ, έχουμε φανατική επιμονή στα μνημόνια, συνοδευόμενη με κοινωνική εξαθλίωση και φυσικά ούτε λόγος για παραγωγική ανασυγκρότηση. Η συνταγή συμπληρώνεται με φυγή των νέων, νέα προτεινόμενα προγράμματα σπουδών για γυμνάσιο-λύκειο αμάθειας, πάντα στα πλαίσια μιας «ανοικτής κοινωνίας»

Σε αυτά έρχονται τώρα να προσθέσουν και το μοντέλο συνταξιούχου χωρίς ιδιότητες και δραστηριότητες. Άρα τι είδους άνθρωπος θα είναι ο παλιός ή νέος συνταξιούχος χωρίς ιδιότητες ή δραστηριότητες και ιδιαίτερα αγροτικές ασχολίες;

Η ψυχιατρική εύκολα θα απαντήσει ότι θα είναι ένα άτομο βαθιά καταθλιπτικό, άβουλο, χωρίς ενέργεια, αυτοεκτίμηση και διάθεση για επικοινωνία, βλέποντας όλη τη μέρα τηλεόραση, από τον έναν καναπέ στον άλλο, και στην καλύτερη περίπτωση να βολοδέρνει από καφέ σε καφέ για να σκοτώσει την ανία του.

Αν σκέπτεστε τι θα κάνετε το εφάπαξ ή τις οικονομίες σας στον συντάξιμο βίο σας, τότε μακριά από τη φύση γιατί θα ενεργοποιηθείτε.

Ας είναι η δική μας ενεργοποίηση πιο ισχυρή για να ανατρέψει τα σχέδια τους.

*Αρδην Μεσοπνίας

Εγνατία: Των διοδίων το... κάγκελο

Όχι ένας, ούτε δύο αλλά... τριάντα οκτώ νέοι σταθμοί διοδίων, δέκα οκτώ μετωπικοί και 20 πλευρικοί, θα τοποθετηθούν το επόμενο διάστημα κατά μήκος της Εγνατίας Οδού, διπλασιάζοντας το κόστος μετάβασης από τα Ιωάννινα στην Αλεξανδρούπολη από τα 18€ στα 33,5€.

Σύμφωνα με τα όσα ανακοίνωσε ο πρόεδρος της Εγνατίας, Απ. Αντωνούδης, το πρώτο κύμα των νέων διοδίων θα λειτουργήσει από τις 31 Αυγούστου (Παμβώτιδα, Μέσση, Ιεροπηγή, Εύζωνοι), θα ακολουθήσουν στις 10 Οκτωβρίου τα διόδια της Θεσσαλονίκης (Αραιοκάστρου, Ασπροβάλλης, Λαγκαδά), καθώς και της Καβάλλας, ενώ τον Νοέμβριο θα προστεθούν εκείνα της Σιάτιστας και του Αρδανίου.

Η διοίκηση της Εγνατίας ισχυρίζεται ότι το κόστος διέλευσης από την οδική αρτηρία που τέμνει κάθετα όλη την Βόρειο Ελλάδα δεν αυξάνεται θεαματικά (από τα 0,03€/χλμ στα 0,05€/χλμ). Ωστόσο, πίσω από τους μέσους όρους, κρύβεται μια πραγματικότητα διαφορετική, καθώς περίξ των μεγάλων πόλε-

ων (όπου προβλέπεται να εγκατασταθούν και οι περισσότεροι σταθμοί διοδίων) πολλοί άνθρωποι χρησιμοποιούν καθημερινά την εθνική για να κάνουν τις δουλειές τους και να επιστρέψουν στο σπίτι τους.

Υπάρχουν όμως και άλλες συνέπειες: ως αποτέλεσμα της αύξησης της τιμής των διοδίων, οδοιπόροι και περισσότεροι επαγγελματίες επιλέγουν με τα μεγάλα οχήματά τους τις παράπλευρες επαρχιακές οδούς, και ιδίως τον παλιό δρόμο Θεσσαλονίκης-Καβάλλας, ο οποίος παρουσιάζει σήμερα χείριστη εικόνα από τις διελύσεις βαρέων οχημάτων - κυρίως τουρκικών. Έτσι, το κόστος των ποταμίων για τις ξένες πολυεθνικές μπορεί να μειώνεται, οι κάτοικοι όμως βλέπουν τις υποδομές τους να καταρρέουν και σύντομα θα κληθούν να βάλουν το χέρι στην τσέπη για τη συντήρησή τους.

Μείζον ζήτημα δημιουργείται επίσης καθώς το κόστος επικοινωνίας από πόλη σε πόλη αυξάνεται στη Βόρειο Ελλάδα, και οδοιπόροι και περισσότεροι κάτοικοι της επιλέγουν πλέον τα... Σκόπια ή το Πετρίτσι για να κάνουν τα ψώνια, να



πάνε στην τράπεζα ή να... βάλουν βενζίνη: έτσι, τα οδικά χαράτσια αδυνατίζουν και την εθνική συνοχή περιοχών ακριτικών και εξαιρετικά ευαίσθητων στους γειτονικούς επεκτατισμούς.

Κι όμως, η ελεύθερη μετακίνηση ακόμα αποτελεί σε αυτήν την χώρα συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα, και δεν μπορεί να... ποινικοποιείται οικονομικά με αυτόν τον ύπουλο τρόπο. Πόσο μάλλον γι' αυτήν την περίπτωση, όπου με τα σχέδια της «σιδηροδρομικής Εγνατίας» υπάρχουν τεράστια περιθώρια για σημαντική μείωση του οικονομικού αλλά και του οι-

κοιολογικού κόστους μεταφοράς ανθρώπων και εμπορευμάτων.

Στα «στρατηγικά υψώματα» της (αριστερής, για να μην ξεχνιόμαστε) εξουσίας, το αυτό τους δεν ιδρώνει. Κι ας έχουν επιβάλει ένα καθεστώς δασμών μετακινήσεων που θυμίζει φεουδαρχία του ευρωπαϊκού μεσαίωνα. Μήπως οι τοπικοί εκπρόσωποί τους, τουλάχιστον, πρέπει να εισπράξουν το μερίδιο από το πολιτικό κόστος που τους αναλογεί, καθώς συνηγορούν σε αυτήν την κατάσταση;

ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Απρόσμενη υποβάθμιση των στρατιωτικών σχολών

Οι επικίνδυνες συνέπειες στην προσπάθεια αντιμετώπισης της αναθεωρητικής Τουρκίας

Του Δρ Κωνσταντίνου Γρίβα*

Αποτελεί περίπου αξίωμα της στρατηγικής ανάλυσης ότι δεν υφίσταται απόλυτη στρατιωτική ισχύς. Η στρατιωτική ισχύς είναι ένα σχετικό μέγεθος, σε συνάρτηση, μεταξύ άλλων, με το γεωγραφικό περιβάλλον, το είδος της πολεμικής αντιπαράθεσης, τη μεθοδολογία διοίκησης των εμπλεκόμενων, τις πολιτισμικές και κοινωνικές τους ιδιαιτερότητες κλπ. Κατά συνέπεια, η διαμόρφωση ενός πλέγματος στρατιωτικών ικανοτήτων, που θα καλύπτει τις αμυντικές και αποτρεπτικές ανάγκες μιας χώρας, δεν μπορεί να γίνεται με κάποιον «τυφλοσούρη» αλλά θα πρέπει να οικοδομείται κατόπιν μελέτης των επιμέρους ιδιαιτεροτήτων που ισχύουν στο γεωσύστημα εντός του οποίου η συγκεκριμένη χώρα λειτουργεί.

Αν η παραπάνω είναι μια γενική απαίτηση, ισχύει πολύ περισσότερο για την περίπτωση της σημερινής Ελλάδας για μια σειρά από λόγους. Ο πρώτος εξ αυτών είναι η οικονομική κρίση, η οποία έχει μετατρέψει σε μακρινό όνειρο την εποχή που δαπανούσαμε αφειδώς τεράστια χρηματικά ποσά για μεγάλες αγορές οπλικών συστημάτων, ακόμη και αν, με κάποιον μαγικό τρόπο, η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας εν συνόλω βελτιωθεί εντυπωσιακά μέσα στα επόμενα χρόνια.

Και για να γίνουν ακόμη χειρότερα τα πράγματα, τα εξελιγμένα οπλικά συστήματα, όπως είναι, για παράδειγμα, τα μαχητικά αεροσκάφη, τείνουν να γίνονται ολοένα και πιο ακριβά και, κατά συνέπεια, καθίσταται ολοένα και πιο δύσκολο να αποκτηθούν αλλά και να συντηρηθούν και να αναπληρωθούν, επιβιβάζοντας την τάση που είχε διαβλέψει ο Πωλ Κένεντι στο ιστορικό του βιβλίο, *Η Άνοδος και η Πτώση των Μεγάλων Δυνάμεων*, τη δεκαετία του 80.

Την ίδια στιγμή, η Άγκυρα έχει στα σκαριά ένα τεράστιο εξοπλιστικό πρόγραμμα, το πιο επικίνδυνο κομμάτι του οποίου είναι η ανάπτυξη εγχώριων προηγμένων οπλικών συστημάτων, που απειλούν να διαμορφώσουν μια νέα στρατηγική πραγματικότητα σε βάθος χρόνου στο ελληνοτουρκικό σύστημα. Η κατάσταση γίνεται δε ακόμη πιο ζοφερή από το ότι η Τουρκία φαίνεται πως παρακολουθεί στενά (σε αντίθεση



Χρειάζεται μια ρεαλιστική και σε βάθος ανάγνωση των διεθνών εξελίξεων στον χώρο της επιστήμης και της τεχνολογίας του πολέμου, όπως και η διασύνδεσή τους με τις ελληνικές και τις τουρκικές ιδιαιτερότητες.

με την Ελλάδα) τις δραματικές αλλαγές που φέρνουν, στην τέχνη, την επιστήμη και την τεχνολογία του πολέμου, μεταλλάξεις των διεθνών γεωστρατηγικών μεγεθών, όπως είναι η λεγόμενη «Πυραυλική Επανάσταση», με την πιθανότητα ανάπτυξης κατευθυνόμενων βαλλιστικών πυραύλων που θα μπορούν να προσβάλουν κινούμενα πλοία επιφανείας (ASBM), στα πρότυπα των κινεζικών, όπως και τις τρομακτικές αλλαγές που θα επέφερε στις ισορροπίες ισχύος στο Αιγαίο μια παρόμοια εξέλιξη.

Ελληνική ανάγκη για «Θεωρία Νίκης»

Εκ παραλλήλου, η ανατροπή των ισορροπιών ισχύος στο ελληνοτουρκικό σύστημα, που ενδέχεται να διαμορφωθεί τα επόμενα χρόνια, συνδυάζεται με την εμφάνιση μίας νέας Τουρκίας, η οποία φαίνε-



Η στάση της Άγκυρας έχει διαμορφώσει μια κατάσταση που μπορεί να χαρακτηριστεί «πόλεμος εν αναμονή» με την Ελλάδα, και η κατάσταση μάλλον θα επιδεινωθεί στα χρόνια που έρχονται.

ται πως θεωρεί φυσικό της δικαίωμα την σχεδόν απόλυτη κυριαρχία στο Αιγαίο και τη μετατροπή της Κύπρου σε χώρα περιορισμένης κυριαρχίας, που θα υπακούει στα τουρκικά κελύσματα.

Ήδη, πάντως, η στάση της Άγκυρας έχει διαμορφώσει μια κατάσταση που μπορεί να χαρακτηριστεί «πόλεμος εν αναμονή» με την Ελλάδα, και η κατάσταση μάλλον θα επιδεινωθεί στα χρόνια που έρχονται.

Κατά συνέπεια, έχουμε ενώπιον μας ένα μείζον πρόβλημα Άμυνας και θα πρέπει να κάνουμε κάτι γι' αυτό. Φαινομενικά, το πρόβλημα δείχνει άλυτο. Στην πραγματικότητα όμως δεν είναι. Το γεγονός της οικονομικής στενότητας, αλλά και η δαιμονοποίηση των εξοπλιστικών προγραμμάτων στη συνείδηση της κοινής γνώμης, οδηγούν αναπόφευκτα στη διαπίστωση ότι δεν μπορούμε να λειτουργήσουμε όπως κατά τη δεκαετία του 90, μετά τα Τριμια, επιδιώκοντας μεγάλα εξοπλιστικά προγράμματα συμβατικού χαρακτήρα. Αντιθέτως, θα πρέπει να προχωρήσουμε σε οικονομικότερες και ίσως σε όχι και τόσο συμβατικές επιλογές, ώστε να επιτύχουμε ισορροπία έναντι της Τουρκίας, οικοδομώντας μια σιβαρή αποτρεπτική πρόταση έναντι του τουρκικού αναθεωρητισμού και διαμορφώνοντας μια «Θεωρία Νίκης» (Theory of Victory), στην περίπτωση που η αποτροπή αποτύχει και οι δύο χώρες περάσουν την «πύλη του φρενοκομείου», κατά την ιστορική φράση του Γεωργίου Παπανδρέου.

Κίνδυνος να γίνουν «Μεταλυκειακά Κέντρα»

Είναι επομένως προφανές ότι χρειάζεται μια ρεαλιστική και σε βάθος ανάγνωση των διεθνών εξελίξεων στον χώρο της τέχνης, της επιστήμης και της τεχνολογίας του πολέμου, όπως και η διασύνδεσή τους με τις ελληνικές και τις τουρκικές ιδιαιτερότητες. Απαιτείται, κατά συνέπεια, η επένδυση στο πρωταρχικό και θεμελιώδες οπλικό σύστημα, που χωρίς αυτό κάθε άλλη προσπάθεια οικοδομείται πάνω στην άμμο, όσα χρήματα και αν διαθέσεις, όσο προηγμένες τεχνολογίες και αν αποκτήσεις. **Αυτό το θεμελιώδες οπλικό σύστημα είναι η εθνική στρατιωτική σκέψη.** Η εγχώρια συλλογική κουλτούρα πολέμου και αποτροπής, η οποία πρέπει να προέρχεται από εμάς και να απευθύνεται σε εμάς και όχι να μας έρχεται «ετοιμαϊζιδική» από «γκουρού» του εξωτερικού.

Όπως σημειώθηκε ήδη, δεν υπάρχει απόλυτη στρατιωτική ισχύς, ούτε η τέλεια μεθοδολογία μάχης και αποτροπής. Όλα αυτά διαμορφώνονται με βάση κάποιες γενικές αρχές, σε συνάρτηση όμως με τις ιδιαιτερότητες του κάθε γεωσυστήματος.

Με άλλα λόγια, **απαιτείται άμεσα και επιτακτικά η επένδυση στην εγχώρια στρατιωτική επιστήμη.** Την οποία στρατιωτική επιστήμη στην Ελλάδα υπηρετούν και αναπτύσσουν οι τρεις θεμελιώδεις Ανώτατες Στρατιωτικές Σχολές (ΑΣΕΙ), δηλαδή η Σχολή Ευελπίδων, η Σχολή Ναυτικών Δοκίμων και η Σχολή Ικάρων.

Όπως έγινε όμως γνωστό, ιδιαίτερα μετά την παραίτηση σε ένδειξη διαμαρτυρίας του Κοσμήτορα της Σχολής Ικάρων, καθ. Πέτρου Κωτσιόπουλου, η κυβέρνηση αποφάσισε να υποβαθμίσει τα ΑΣΕΙ στο επίπεδο των Εκκλησιαστικών Σχολών και των Σχολών Εμποροπλοιαρχών, συντρίβοντας την όποια δυνατότητα υπήρχε να δημιουργηθεί εγχώρια στρατιωτική σκέψη, δηλαδή το θεμελιώδες οπλικό σύστημα, πάνω στο οποίο θα χτιζόταν μια ρεαλιστική προσπάθεια αντιμετώπισης της τουρκικής απειλής. Τόσο απλά. Δηλαδή, τη στιγμή που η Τουρκία υπερεξοπλίζεται και αναπτύσσει δικιά της οπλικά συστήματα, πιθανώς και καινοφανείς πολεμικές μεθοδολογίες, ενώ είναι ξεκάθαρο ότι επιδιώκει και ριζική αλλαγή του status quo στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο, η ελληνική κυβέρνηση αποφάσισε να υποβαθμίσει περαιτέρω τους ήδη υποβαθμισμένους θεσμούς που θα μπορούσαν να ξεκινήσουν μια προσπάθεια ανατροπής αυτής της κατάστασης, χωρίς να χρειαστεί η Ελλάδα να εισέλθει σε μια ανεξέλεγκτη, «τυφλή» κούρσα εξοπλισμών.

Κοντολογίς, μετά την απρόσμενη και αδικαιολόγητη υποβάθμιση των Ανώτατων Στρατιωτικών Σχολών, η διαμόρφωση μιας εγχώριας στρατιωτικής σκέψης υπονομεύεται, άρα και η αντιμετώπιση της τουρκικής απειλής καθίσταται πολύ πιο δύσκολη σε βάθος χρόνου.

Μια σειρά από ανατριχιαστικές σκέψεις χτυπάνε την πόρτα του μυαλού ακόμη και του πιο καλοπροαίρετου για τους βαθύτερους λόγους που προκάλεσαν αυτή την υποβάθμιση, αλλά είναι ακόμη πολύ νωρίς για να πούμε το ουδένισ. Το γεγονός όμως παραμένει ότι, με τον νέο νόμο, τα ΑΣΕΙ απειλούνται να μετατραπούν σε ένα είδος μεταλυκειακών κέντρων και αυτό είναι ένα πολύ μεγάλο και επικίνδυνο λάθος, με συνέπειες σε βάθος χρόνου που δύσκολα μπορούν να προσδιοριστούν σήμερα.

(*) Ο Κωνσταντίνος Γρίβας είναι Αναπληρωτής Καθηγητής Γεωπολιτικής στην Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων. Διδάσκει επίσης Γεωγραφία της Ασφάλειας στην Ευρύτερη Μέση Ανατολή, στο Τμήμα Τουρκικών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών του ΕΚΠΑ.

Η τέχνη της παράλυσης

Απολογισμός του 18ου Συνεδρίου της ΟΛΜΕ (Αθήνα 1-4 Ιουλίου 2017)

Του Τάσου Χατζηναστασίου*

Το 18^ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ διακόπηκε λόγω έλλειψης απαρτίας στις 7.00 το πρωί της Τρίτης, 4 Ιουλίου 2017, χωρίς να έχουν ψηφιστεί αποφάσεις πάνω στα ζητήματα που απασχολούν την Παιδεία και τους εκπαιδευτικούς. Στο νέο ΔΣ συμμετέχουν η ΔΑΚΕ με τρεις έδρες, όπως και το 2015, οι ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) επίσης με τρεις παρά την εκλογική τους καθίζηση (87 από 133 συνέδρους), οι Παρεμβάσεις και το ΠΑΜΕ με δύο έδρες, με μικρή πτώση οι πρώτες και μικρή άνοδο το δεύτερο, και η ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ) που «κέρδισε» μία έδρα από την ΑΡΕΝ (ΛΑΕ), που δεν διαθέτει πλέον έδρα στο νέο ΔΣ.

Η αφωνία και η ουσιαστική παράλυση του συνδικάτου αποτελεί συνειδητή επιλογή όλων των κομματικών παρατάξεων καθώς, αντί να συνθέσουν τις προτάσεις τους, εκεί που υπήρχαν συμπτώσεις θέσεων, κατέθεσαν ξεχωριστά σχέδια απόφασης που φυσικά δεν συγκέντρωσαν την απαραίτητη πλειοψηφία. Χωρίς περίσκεψη, χωρίς αιδώ, το συνδικάτο έμεινε χωρίς επίκαιρες θέσεις.

Την ίδια τύχη είχαν και τα δεκάδες ψηφίσματα που κατατέθη-

καν στην διαπαραταξιακή Επιτροπή Τύπου η οποία και τα συζήτησε προκειμένου να κατατεθούν προς ψήφιση στην ολομέλεια ή να παραπεμφθούν στο επόμενο ΔΣ της ΟΛΜΕ. Η επιτροπή, στην οποία συμμετείχα προσωπικά εκ μέρους των Ανεξάρτητων Ενωτικών Κινήσεων (ΑνΕΚ), προέκρινε προς ψήφιση, είτε ομόφωνα είτε με μεγάλη πλειοψηφία, συνήθως με την αντίθετη ψήφο των ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ), πολύ σημαντικά ψηφίσματα που αφορούσαν ζητήματα της επικαιρότητας της εκπαίδευσης, όπως η επαγγελματική εκπαίδευση, η ειδική αγωγή, το νέο σχέδιο αναλυτικών προγραμμάτων για την Ιστορία, καταγγελίες για αυθαιρεσίες ή αυταρχική συμπεριφορά προϊσταμένων, η εκπαίδευση των προσφύγων κ.ά. Ωστόσο, στην ολομέλεια, ΣΥΝΕΚ και ΔΑΚΕ επέλεξαν να προηγηθούν των ψηφισμάτων οι προτάσεις θέσεων προς το σώμα, οπότε οι ατέρμονες παρεμβάσεις «επί της διαδικασίας» οδήγησαν σε εκφυλισμό τη συζήτηση ως τις 7.00 τα ξημερώματα χωρίς να παρθούν αποφάσεις για κανένα ζήτημα.

Η εξέλιξη αυτή αποτέλεσε οπωσδήποτε μεγάλη επιτυχία καταρχήν των ΣΥΝΕΚ, που δεν επιθυμούσε τη λήψη αποφάσεων που θα είχαν αντικυβερνητικό χαρακτήρα. Άξιος συμπαραστάτης, η ΔΑΚΕ,

που συνέβαλε επικουρικά στο τελικό αποτέλεσμα, προκειμένου να μην δεσμευτεί με αποφάσεις όταν θα βρεθεί η ίδια στην θέση της συμπολίτευσης. Η ΔΑΚΕ, παρά την άνοδό της σε συνέδρους (119 έναντι 84 το 2015) δεν κατόρθωσε να εκλέξει τέταρτη έδρα και αυτό συνιστά αποτυχία. Ο κύριος λόγος είναι ότι, σε περιοχές που διαθέτει ισχύ, εμφανίζεται ως κράτος εν κράτει, λειτουργώντας αντισυνεδελικά. Αυτό προκάλεσε αντισυνειδητές που ενίσχυσαν δυνάμεις όπως το ΠΑΜΕ και η ΠΕΚ, που κατέκτησαν οριακά έδρες χάρη στις ψήφους ανεξάρτητων συνέδρων που συνειδητά επέλεξαν να πλήξουν τη ΔΑΚΕ.

Η ΔΑΚΕ, τα τελευταία χρόνια, ισορροπεί μεταξύ της υποστήριξης του κομματικού της φορέα, της ΝΔ, και μίας πολιτικής που εμφανίζεται ως «λαϊκή δεξιά». Προβάλλει όμως έναν παρωχημένο λόγο με αναφορές στα «ελληνοχριστιανικά» ιδεώδη χωρίς να λαμβάνει συγκεκριμένες πρωτοβουλίες ενώ συχνά καταφεύγει σ' έναν επίσης ξεπερασμένο και ατελέσφορο «αντικομμουνισμό».

Στα αριστερά του φάσματος, το ΠΑΜΕ και οι Παρεμβάσεις, που αποτελούνται από μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, του ΜΛ ΚΚΕ, μικρότερων ακροαριστερών οργανώσεων και ανένταχτων αριστερών, είχαν οπωσδήποτε μικρότερη αλλά



σαφέστατη ευθύνη για την αφωνία του συνδικάτου. Όταν οχυρώνεται πίσω από τη δική σου «αλήθεια», όντας μειοψηφία, το μόνο που μπορείς να πετύχεις είναι να μην υπάρξει καμία απόφαση. Όπερ και εγένετο. Ειδικά οι «Παρεμβάσεις» που παραδοσιακά ψήφιζαν με τις ΣΥΝΕΚ, έχουν πλέον ξεμείνει από συμμάχους και πρακτικά περιορίζονται στην αυταρέσκεια μιας «συνεπούς» επαναστατικής ρητορικής.

Οι μικρές δυνάμεις της ΑΡΕΝ (14 ψήφοι) έμειναν χωρίς εκπροσώπηση στο ΔΣ της ΟΛΜΕ καθώς η πρότασή τους για τη σύμπληξη ενός μετώπου με το ΠΑΜΕ (στού κουφού την πόρτα) και τις Παρεμβάσεις συνάντησε την άρνηση των δύο παρατάξεων. Την ίδια τύχη είχαν και οι συζητήσεις με τις ΑνΕΚ, καθώς υπήρχε διαφωνία σε βασικά ζητήματα, όπως η αξιολόγηση και η μαθητεία στα ΕΠΑΛ.

Οι τελευταίες είχαν σημαντικές απώλειες σε σχέση με το προηγούμενο συνέδριο καθώς από τις 13 ψήφους του 2015 έπεσαν στους 9. Ο κύριος λόγος είναι η ανυπαρξία συνεκτικής πρότασης ενώ το σύνθημα για έναν συνδικαλισμό χωρίς κόμματα είναι ανεπαρκές. Είναι χαρακτηριστικό ότι, στις περιοχές που οι ανεξάρτητες κινήσεις εμφανίστηκαν με συγκεκριμένες θέσεις και αιτήματα, είχαν σημαντική εκλογική επιτυχία. Στις εκλογές για το ΔΣ της ΟΛΜΕ, το ψηφοδέλτιο των ΑνΕΚ είχε απώλειες προς ΠΕΚ και ΠΑΜΕ, στη βάση της αντι-ΔΑΚΕ λογικής που αναπτύξαμε παραπάνω, γεγονός που προβληματίζει αρκετά σε σχέση με την προοπτική του εγχειρήματος. Παρόλα αυτά, οι αντιπρόσωποι των ΑνΕΚ που κινούμαστε στον χώρο του «Αρδην» είχαμε την ευκαιρία να ανταλλάξουμε απόψεις αλλά και να καταθέσουμε τις δικές μας τόσο στην ολομέλεια των ΑνΕΚ, όσο και στο πλαίσιο της επιτροπής Τύπου και στην ολομέλεια του συνεδρίου. Και μόνο η καταγραφή μας ως μίας υπαρκτής άποψης, που κατά γενική ομολογία εμφανίστηκε συγκροτημένη, αποτελεί κάποιο κέρδος.

*Αντιπρόσωπος στο 18^ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ με τις Ανεξάρτητες Ενωτικές Κινήσεις από την Αργολίδα

Οι καθηγητές καταδικάζουν τις αλλαγές στην σχολική ιστορία

Η ιστορία
ενός ψηφίσματος

Το 18^ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ δεν κατάφερε να καταλήξει σε καμία ουσιαστική απόφαση για τα ζητήματα της εκπαίδευσης, ακόμη και για τα πιο επίκαιρα και επείγοντα για τον κλάδο και την κοινωνία. Αυτό αποτελεί ένα μοναδικό κατόρθωμα που οφείλεται κυρίως στην παρελκυστική τακτική της παράταξης που πρόκειται στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και στην απροθυμία της ΔΑΚΕ, στην ακαμψία και απροθυμία των κομματικών παρατάξεων όπως και στην ακατάσχετη διαδικασιολογία που ευδοκίμει στον συνδικαλισμό της Μεταπολίτευσης.

Οι **Ανεξάρτητες Ενωτικές Κινήσεις** είχαν εξ αρχής θέση ως μέγιστο στόχο τους την ψήφιση ψηφισμάτων με την απαραίτητη συναίνεση της πλειοψηφίας των συνέδρων. Και πράγματι πέτυχαν να εξασφαλίσουν την μέγιστη δυνατή συναίνεση για μία σειρά από ζητήματα όταν αυτά συζητήθηκαν στην Επιτροπή Τύπου, διαπαραταξιακή επιτροπή, αρμόδια για την συζήτηση των ψηφισμάτων προκειμένου αυτά να τεθούν προς ψήφιση στην ολομέλεια του συ-

νεδρίου.

Ένα από αυτά αφορούσε την απόσυρση του νέου Σχεδίου Αναλυτικών Προγραμμάτων για το μάθημα της Ιστορίας στην Υποχρεωτική Εκπαίδευση που συνέταξε το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής. Το αίτημα

Το ψηφίσμα αρχικά είχε ως εξής:

«Το 18ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ ζητά από το ΙΕΠ την απόσυρση του Σχεδίου Αναλυτικών Προγραμμάτων για το μάθημα της Ιστορίας στην Υποχρεωτική Εκπαίδευση για τους εξής λόγους:

- καταργεί την Ιστορία ως διακριτό επιστημονικό αντικείμενο μετατρέποντάς το σε διαθεματικό αντικείμενο χωρίς συγκεκριμένη ύλη, τρόπο αξιολόγησης και διδακτική μεθοδολογία όπως περίπου επιχειρείται να συμβεί με όλα τα διδακτικά αντικείμενα ώστε να μπορούν να διδάσκονται από περισσότερες ειδικότητες.

- εισάγει από το παράθυρο το τετραετές Γυμνάσιο αφού το πρόγραμμα αφορά την Υποχρεωτική Εκπαίδευση και ολοκληρώνεται στην Α' Λυκείου

- περιορίζει συνειδητά την ιστορική γνώση στο όνομα της καταπολέμησης της αποστέθισης

- υπονομεύει την δυνατότητα των παιδιών να αποκτήσουν γενική ιστορική παιδεία και άποψη για τα επίκαιρα προβλήματα που απασχολούν την Ελλάδα και τον σύγχρονο κόσμο

- αντικαθιστά τον προ πολλού ξεπερασμένο φρονηματισμό με έναν νέο φρονηματισμό που εξυπηρετεί την αποδοχή του καθεστώτος επιτροπείας της χώρας

Το 18ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ προτείνει την εφαρμογή των αναλυτικών προγραμμάτων για το μάθημα της Ιστορίας που είχαν εκπονηθεί το 2014-2015 με την συμμετοχή ειδικών επιστημόνων από όλες τις ιστορικές περιόδους συνθετικά από όλες τις απόψεις και χωρίς καμία εξήγηση έμειναν αναξιοποίητα.»

Μετά από διαβουλεύσεις, ΑΡΕΝ (πρόκειται στην ΛΑΕ), ΠΑΜΕ και ΔΑΚΕ ζήτησαν και έγιναν δεχτό να μην αιτούμαστε την εφαρμογή των αναλυτικών προγραμμάτων του 2015. Επίσης έγιναν δεχτές δύο προσθήκες, μία από το

ΠΑΜΕ και μία από τις Παρεμβάσεις (εξωκοινοβουλευτική αριστερά). Η πρώτη αφορούσε το θέμα των ταυτοτήτων καθώς επιχειρείται η συλλογική μας ταυτότητα να αποδομηθεί προς όφελος πολλών επιμέρους ή και ατομικών ταυτοτήτων. Η δεύτερη ήταν πιο ορθόδοξη μαρξιστικά και αφορούσε την επισήμανση ότι η Ιστορία μέσα από τους νόμους της οδηγεί σε κατανόηση του παρόντος. Πρέπει να ομολογήσω ότι το ΠΑΜΕ ήταν πολύ πιο προχωρημένο ιδεολογικά από τις Παρεμβάσεις σε αυτό το σημείο.

Το ψηφίσμα στήριξαν όλες οι παρατάξεις εκτός των ΣΥΝΕΚ, που πρόκειται στον ΣΥΡΙΖΑ και εάν το είχαν επιτρέψει οι τακτικισμοί των ΣΥΝΕΚ θα είχε περάσει με μεγάλη πλειοψηφία στο συνέδριο. Έτσι, απετράπη η καταγραφή της πραγματικότητας ότι πρόκειται για ένα Σχέδιο που έχει απονομιμοποιηθεί στις συνειδήσεις της πλειοψηφίας των εκπαιδευτικών. Έστω κι έτσι όμως αυτό αποτελεί μία ηθική έστω νίκη και θα πρέπει να αναδειχθεί.

T. X.

«Στου τουρισμού την ανοχή»

Η μονοκαλλιέργεια του τουρισμού επιφυλάσσει αρνητικές κοινωνικές επιπτώσεις

του Γ. Ρακκά

Για τους πολλούς, η τουριστική οικονομία είναι «ο μήνας που θρέφει τους τέσσερις» και θεωρείται μέσα στην Ελλάδα της κρίσης ο μοναδικός κλάδος που προσφέρει ευκαιρίες «win-win». Στο παιχνίδι έχουν μπει και οι μεγάλες πόλεις, καθώς οι τοπικές αρχές θεωρούν πως έτσι μπορούν να ελέγξουν την κορύφωση της αστικής ανεργίας, αφού ολόκληρα κυκλώματα της ελληνικής οικονομίας, από την παραγωγή (βιοτεχνίες και εργοστάσια) μέχρι το λιανεμπόριο, καταρρέουν.

Η εντατικοποίηση της τουριστικής δραστηριότητας μέσα στις πόλεις, όμως, έχει ήδη φέρει στην επιφάνεια τις βλαβερές συνέπειες, που μέχρι σήμερα παρέμεναν άγνωστες στη χώρα μας: Έτσι, καθώς ο αστικός τουρισμός αναπτύσσεται γοργά, ολοένα και περισσότεροι πολίτες αντιλαμβάνονται πως δεσμεύεται ζωτικός δημόσιος χώρος από τα τραπεζοκαθίσματα και την καλπάζουσα βιομηχανία της εστίασης και της αναψυχής, πως επιβάλλονται ωράρια τουριστικής σεζόν (με τις Κυριακές ανοικτά), πως δεσμεύονται ολόκληρες περιοχές για «επενδύσεις», εκτοξεύοντας τις αξίες γης, και πως, εν τέλει, οι φρενίσεις ρυθμοί αυτής της δραστηριό-



τητας έρχονται να μεταηλλάξουν δραματικά τη φυσιογνωμία των πόλεων κάνοντάς τις αγνώριστες, υποβαθμίζοντας ακόμα και εκείνα τα ιστορικά, αρχιτεκτονικά και κοινωνικά «συγκριτικά πλεονεκτήματα» τα οποία προσελκύουν τους επισκέπτες τους.

Ήδη, ιστορικές πόλεις που, κατά την περασμένη δεκαετία, προβλήθηκαν στο πλαίσιο αυτού του ισοπεδωτικού τουριστικού μοντέλου ως «παραδείγματα επιτυχίας», όπως είναι η Βαρκελώνη ή η Βενετία, βιώνουν πρωτόγνωρες κινητοποιήσεις κατοίκων που καταγγέλλουν ότι η μαζικοποίηση του τουρισμού μετέβαλε τη ζωή τους σε κόλλασα.

Πρώτα δείγματα για κάτι τέτοιο, τα τελευταία ένα-δύο χρόνια, και στις δικές μας μεγάλες πόλεις, καθώς η πολυεθνική διαδικτυακή πλατφόρμα Airbnb δίνει μαζικά τη δυνατότητα σε

όλα τα νοικοκυριά να ενοικιάσουν τα σπίτια τους ως τουριστικά καταλύματα προς 20€-50€/μέρα. Μια πρακτική που μέχρι σήμερα ήταν... αφορολόγητη και υποσχόταν ένα πολύ ουσιαστικό συμπλήρωμα εισοδήματος, ιδίως στα μεσοστρώματα που αντιμετωπίζουν φριχτές οικονομικές δυσπραγίες. Και όμως, τίποτα δεν είναι τζάμπα· αίφνης, ξεχασμένες ιδιοκτησίες, σε παλιές και προβληματικές κατασκευές, απέκτησαν ανέλιπτα κερδοφόρες χρήσεις, πράγμα που έχει αρχίσει να δημιουργεί συμπτώματα φούσκας στην αγορά και ενοίκιαση οικιακών ακινήτων. Ιδίως στην ενοίκιαση, όπου επιπροσθέτως τα προγράμματα εγκατάστασης προσφύγων σε ανοίκιαστα διαμερίσματα έχουν δεσμεύσει εκατοντάδες διαμερίσματα στα κέντρα της πόλης, σε υψηλές μάλιστα τιμές, ώστε να δημι-

ουργούν κίνητρο στους ιδιοκτήτες.

Έτσι, οι τιμές παίρνουν και πάλη την άγουσα, ενώ το μέσο εισόδημα μειώνεται, με συνέπεια να εκδηλώνονται πιέσεις στους ενοικιαστές: η κατάσταση θυμίζει έντονα Βαρκελώνη, όπου, ιδίως σε ορισμένες ιστορικές συνοικίες, νοικιάζουν τα σπίτια τους στο... Airbnb, για να πληρώσουν το... νοίκι τους (ή το δάνειό τους). Η συγκεκριμένη πολυεθνική διαφημίζει τις υπηρεσίες της ως ένα μέσο για «έξυπνη» αύξηση των εισοδημάτων, αποφεύγοντας να πει ότι, στην ουσία, προτείνει στους μικρομεσαίους ιδιοκτήτες να γίνουν... συγκάτοικοι με τους τουρίστες που θα φιλοξενήσουν(!). Δεν είναι τυχαίο ότι, μετά από τη γενίκευση αυτών των πρακτικών, θα ξεσπάσουν κινητοποιήσεις κατοίκων που καταγγέλλουν ότι η πόλη πλέον δεν τους ανήκει. Ένας από τους λόγους, εξάλλου, για τον οποίον θα εκλεγεί η αντισυστημική Άντα Κολιάου, που από το κίνημα εναντίον των πλειστηριασμών κατάφερε να εκλεγεί στον δήμο της Βαρκελώνης, είναι ακριβώς το ότι υποσχέθηκε να θέσει ξανά την τουριστική δραστηριότητα υπό πολιτικό και κοινωνικό έλεγχο.

Εδώ, ακόμη, οι τοπικές αρχές δεν έχουν καταλάβει τους κινδύνους που κρύβει μέσα της αυτή η μονοκαλλιέρ-

γεια, ενός μαζικού μοντέλου τουρισμού, γιατί είναι zahισμένες από τον χορό των εκατομμυρίων που βγάζει η μικρή μειοψηφία του μεγάλου τουριστικού κεφαλαίου. Καμία συζήτηση για το αν υπάρχουν προσφορότερες μορφές ήπιου και ποιοτικού τουρισμού, που διασυνδέονται με την παραγωγή, συνυπάρχουν οργανικά με την καθημερινότητα των κατοίκων, επενδύουν στην παιδεία, τη γνώση και τον πολιτισμό. Αντίθετα, πλέον, ολοένα και περισσότερο μέσα στα δημοτικά συμβούλια εξαπλώνεται μια νοοτροπία του τύπου «νόμος είναι το δίκιο του τουρίστα», που ορίζει για τους κατοίκους μόνον υποχρεώσεις, για να εκχωρήσει κάθε δικαίωμα στους επισκέπτες. Ξεκινώντας ότι μια πόλη που είναι φιλική προς τους κατοίκους της γίνεται ταυτόχρονα εθικιστική και για τους τουρίστες που σπεύδουν να την επισκεφθούν.

Το 1981, ο Ανδρέας Παπανδρέου εξελέγη στις εκλογές της 18ης Οκτωβρίου, προτάσσοντας μεταξύ άλλων το σύνθημα ότι «δεν θα γίνουμε τα γκαρσόνια της Ευρώπης». Φαίνεται ότι η σημερινή πραγματικότητα έχει ξεπεράσει προ πολλού τους φόβους εκείνης της εποχής, καθώς τα νέα ήθη και πρακτικές απειλούν να μας καταντήσουν... μπάτιερ στα ίδια μας τα σπίτια.

Ο υπουργός Παιδείας, το άσυλο και το άβατο

Η κατάσταση με την εμπορία ναρκωτικών στο ΑΠΘ είναι γνωστή σε όλους, εκτός ίσως από τους αρμόδιους για την αντιμετώπισή της, την κυβέρνηση. Και όταν προκύπτουν θάνατοι και βρίσκει αντικείμενο η θανατολαγνεία των ΜΜΕ, το μόνο που βρίσκει ο κ. Γαβρόγλου να ψελλίσει είναι η υποβάθμιση του θέματος ως διογκωμένου και η επίκληση ενός... κινήματος που θα καθαρίσει τον τόπο.

Η μετατροπή των χώρων των ΑΕΙ όλης της χώρας (κι όχι μόνο του ΑΠΘ) σε χώρους όπου η διακίνηση ουσιών έχει υποκαταστήσει τη διακίνηση των ιδεών δεν αποτελεί βέβαια ούτε σημερινό ούτε συγκυριακό ζήτημα. Η προστασία των λειτουργιών του χώρου ως χώρου ανεμπόδιστης διακίνησης ιδεών, με τις διατάξεις περί ασύλου (και πολύ περισσότερο από τον τρόπο και την κουλτούρα εφαρμογής του νόμου), εξέπεσαν στη δημιουργία ενός χώρου-άβατο όχι μόνο για την αστυνομία αλλά και για τον νόμο γενικά.

Το κίνημα που αναπολεί ο κύριος υπουργός έχει εκλείψει εδώ και δεκαετίες, όταν οι πιο



ριζοσπαστικές του μορφές δέχτηκαν τη συνδυασμένη επίθεση της αστυνομίας και των ιδεολογικών προγόνων του κόμματος του κ. Γαβρόγλου, όταν διακεκριμένα στελέχη εξαργύρωσαν τη συνδικαλιστική τους ιδιότητα με ακαδημαϊκές αλλά και κυβερνητικές καρέκλες (ενδεικτικά, και μόνο για το ΑΠΘ, Βενιζέλος, Λοβέρδος, Μαγκριώτης, Πιτσιόρλας και πολλοί άλλοι λιγότερο γνωστοί), όταν τέλος η μάζα των τότε αγωνιστών στελέχωσε με τα γνωστά αποτελέσματα τη Δημόσια Διοίκηση σφραγίζοντας τη διαδρομή της Μεταπολίτευσης.

Η κακοποίηση των αξιών και των οραμάτων από τους ίδιους τους «θεματοφύλακες» τους ήταν η κύρια πλευρά του μπδενισμού. Ως πχ, ήρθε η «κατάκτηση του χώρου σε χρόνους εξουσίας», ή, σε μετάφραση, ο έλεγχος του χώρου των ΑΕΙ από μια σειρά ομάδες που, με την βία κατά κύριο λόγο, επέβαλλαν την αιζέντα του πολιτικά ορθού, καταλύοντας την ελευθερία του λόγου στο όνομα της... άσκησης της ελευθερίας (τους), προστατευμένης από ένα ιδιότυπα ιδιωτικοποιημένο πανεπιστημιακό άσυλο.

Εκεί βρίσκεται η βάση της μεταβολής του Πανεπιστημίου σε χώρο ανομίας, σε συνεργεία με τη στάση του «φοιτητή νέου τύπου», αδιάφορου για ό,τι συμβαίνει περίξ του μαθήματος, το οποίο θεωρεί ως ουσία του ακαδημαϊκού γίγνεσθαι, σε συνεργεία επίσης με το καθηγητικό σώμα, που από αδιαφορία ή φόβο απλά παρακολουθεί.

Μοιραία, ο χώρος έγινε χώρος διακίνησης ναρκωτικών, από την πουσαρισμένη κάνναβη της πλατείας Χημείου ως την ηρωίνη, αλλά και φιλόξενο χώρος για να γίνεται η χρήση:

μια κάθετη μονάδα με δύο λόγια. Οι συνέπειες: Ανασφάλεια για την ακαδημαϊκή κοινότητα, υποβάθμιση του εκπαιδευτικού έργου, αλλά και για την πόλη μας μετάλλαξη ενός χώρου, που κάποτε αποτέλεσε κέντρο της πολιτιστικής, κοινωνικής και πολιτικής ζωής της πόλης, σε χωματερή ιδεών και ανθρώπων.

Προσπάθειες αντιμετώπισης υπήρξαν. Ήταν κατ' αρχάς η πρόκληση σεκιουριτάδων, ενέργεια αναποτελεσματική καθώς δέχτηκε συντονισμένες επιθέσεις (πολιτικές και φυσικές) από τον αριστεριστικό και αντεξουσιαστικό χώρο. Ήταν η προσπάθεια να αντιμετωπιστεί η πάτσα με συνεργασίες φορέων όπως ο ΟΚΑΝΑ ή το ΚΕΘΕΑ, αγνοώντας ότι η προσέγγιση του χρήστη και η κινητοποίησή του είναι μια διαδικασία που απευθύνεται στον χρήστη-πρόσωπο και δεν μπορεί να υποκαταστήσει την αστυνόμευση, ούτε να επιβάλει τον νόμο. Τέλος, οι κατά καιρούς ημερίδες ευαισθητοποίησης απευθύνονται στους φοιτητές, στα πλαίσια μιας «πρωτογενούς πρόληψης» και όχι στις σκιές της νύχτας-πάτσας.

(συνεχίζεται στην σελ. 11)

Ο υπουργός Παιδείας, το άσυλο και το άβατο (συνέχεια)

(συνέχεια από την διπλανή σελίδα)

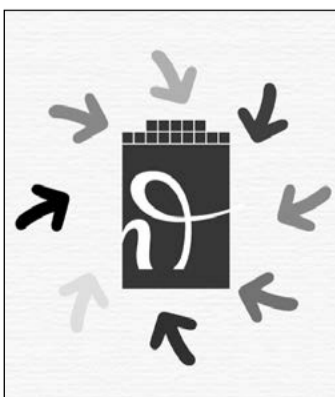
Οι θάνατοι νέων ανθρώπων θα πρέπει να λειτουργήσουν ως σήμα και πρόσκληση να αναλάβουν όλοι τις ευθύνες τους και να μην κυλάει το μπαλάκι από τον πρύτανη στον υπουργό και από του υπουργό στο... κίνημα. Ούτως ή άλλως, η εξάρτηση είναι πολυπαραγοντικό φαινόμενο και η αντιμετώπιση της πρέπει να είναι το ίδιο.

Αν θέλουμε να λείψει η ανεμπόδιστη συγκεντρωμένη διακίνηση παράνομων ουσιών στους χώρους αυτούς, αυτό είναι έργο της αστυνομίας και πρέπει να διευκολυνθεί στο έργο αυτό. Αν θέλουμε να εμποδίσουμε την αναπαραγωγή της εξάρτησης, θα πρέπει να δράσουμε πάνω στα αίτια της, με την πρόληψη και την απεξάρτηση, τη φροντίδα για τα εξαρτημένα πρόσωπα. Και τόσο οι πολίτες όσο και η πολιτεία οφείλουν να θέλουν και τα δύο.

Μέχρι τότε, οι συμμορίες των διακινητών θα αλωνίζουν και η στάση μας θα είναι η αμχανία. Αμχανία γιατί η έννοια της ασφάλειας και της νομιμότητας εξευτελίζεται καθημερινά, τόσο από την εξουσία όσο και από την αντεξουσία, αμχανία γιατί μια κοινωνία, βαθιά εξαρτημένη κι εξαρτητική, που στερείται από τις αρχές και τις αξίες ενός αξιολογικού τρόπου συλλογικής και προσωπικής ζωής, αδυνατεί να κατανοήσει, και πολύ περισσότερο να αντιμετωπίσει, το φαινόμενο.

Μέχρι τότε, το μόνο που θα έχει να προτείνει είναι οι «εποπιεζόμενοι χώροι χρήσης» για τους οποίους αγωνίζεται ο κύριος Καμίνης, να κρύψουμε το χάλι κάτω από το χαλί.

**Μένουμε Θεσσαλονίκη,
παράταξη στον Δήμο Θεσσαλονίκης**



Οικολογικό κίνημα Αντίδραση στα Αιολικά στη Σαμοθράκη

Του Δημήτρη Μπούσμπουρα

Η Σαμοθράκη, στη σημερινή εποχή, είναι ένα νησί σύμβολο. Κάτι σαν τα Κύθηρα, την εποχή της Αναγέννησης, όταν το νησί συμβόλιζε την αναζήτηση του παραδείσου, ή σαν την Αρκαδία των βουκολικών ασμάτων και των ρομαντικών ποιητών και ζωγράφων. Στη συνείδηση Ελλήνων και ξένων, είναι ένα νησί που πρέπει να το ανακαλύψεις σε όλες τις γωνιές του. Που προσφέρει πολλούς τόπους ελευθερίας και ανάτασης. Που η φύση του είναι ανεξερεύνητη¹.

Το απόκρημνο τοπίο, οι άγριες ρεματιές με τις βάρθρες και τα πλατάνια δίπλα στη θάλασσα είναι το όνειρο των φυσιοπατρών. Πολλές προσπάθειες έχουν γίνει για να χαρακτηριστεί προστατευόμενο τοπίο με αιτήματα που φτάνουν μέχρι την UNESCO. Παράλληλα, ένα μεγάλο τμήμα του έχει χαρακτηριστεί τόπος του δικτύου NATURA για την προστασία της κληρίδας των οικοτόπων και των πουλιών.

Αυτό το νησί μοιάζει τελευταία να είναι το σύμβολο της αντίστασης στην καταστροφή του τοπίου από την ανάπτυξη. Τα σχέδια της Εταιρείας Voltera² για εγκατάσταση αιολικών, λίγο κάτω από την κορυφή του όρους Σάος, ξεσήκωσαν τους κατοίκους και τους εραστές του νησιού. Η Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας έχει δώσει άδεια για τοποθέτηση 39 τεράστιων ανεμογεννητριών. Αν αυτές τοποθετηθούν, θα φαίνονται από δεκάδες χιλιόμετρα μακριά, οι δρόμοι που θα ανοικτούν για τη μεταφορά τους στην κορυφογραμμή και τα καλώδια θα διαλύσουν το τοπίο. Τα αρπακτικά πουλιά που φωλιάζουν στο βουνό θα σκοτωθούν από τις έλικες των ανεμογεννητριών³. Η εικόνα και ο τουρισμός του νησιού θα πληγούν με τρόπο μη αναστρέψιμο.

Οι κάτοικοι έχουν ξεσηκωθεί και σχημάτισαν επιτροπή για την αντιμετώπιση του προβλήματος. Παρόμοιες επιτροπές υπάρχουν σε πολλές άλλες νησιά⁴, στη Μάνη και στο Βέρμιο. Από τη Μάνη μάστιχα ανακοινώθηκε ότι οι πρόσφατες πυρκαγιές συνδέονται με τους δρόμους που ανοίξαν στην κορυφογραμμή για τη μεταφορά και τοποθέτηση των ανεμογεννητριών και τα καλώδια για τη μεταφορά του ρεύματος. Μια ακόμα επίπτωση σε μέρη που δεν έχει ποτέ διανοικτεί δρόμος. Και ενώ θα έπρεπε, όπως είχε προταθεί σε διεθνές συνέδριο για τη φύση, τα μέρη αυτά να τα κηρύξουμε πλέον ελεύθερα από δρόμους, εμείς τα βιομηχανοποιούμε.

Οι κάτοικοι κινητοποιούνται. Αλλά η εταιρεία έχει έναν άσσο στο μανίκι: τη διάθεση στους κατοίκους των περίξ οικισμών δωρεάν ρεύματος, ως αντιστάθμισμα για τις επιπτώσεις. Αυτό ελπίζουν να τους διασπάσει. Για ποιόν λόγο αντιστάθμισμα; Για ποιές επιπτώσεις; Αφού οι πληρωμένοι λαοί των αιολικάδων, που εμ-



φανίζονται ως οικολόγοι⁵, διαβεβαιώνουν ότι δεν υπάρχουν επιπτώσεις και ασκούν ιδεολογική βία σε όποιον αντιδρά – ότι θέλει τον λιγνίτη και δεν ενδιαφέρεται για την κλιματική αλλαγή. Υπάρχει όμως κάτι πέρα από τη κληρίδα, τα πουλιά, τις νυχτερίδες, τον θόρυβο και τον κίνδυνο πυρκαγιάς. Η αίσθηση ότι όλα πλέον είναι κάτω από τον έλεγχο του ανθρώπου. Ότι κάθε σπιθαμή γης πρέπει να φέρνει όφελος και να βιομηχανοποιηθεί. Ο μηχανικός τρόπος που σκέφτονται αυτοί οι «οικολόγοι» αντανακλάται στις Μελέτες Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων που συντάσσουν, προσπαθώντας να αποκρύψουν το οφθαλμοφανές των επιπτώσεων στην βιοποικιλότητα, στο τοπίο και στη ζωή των ανθρώπων.

Εντύπωση μας έκανε ότι κάποιοι από τον χώρο του ΣΥΡΙΖΑ άρχισαν να προβάλλουν το θέμα. Θα το κρατήσουν μέχρι τέλους ή θα το αφήσουν να εκπνεύσει όπως οι Σκουριές; Αυτοί δεν είναι χαχόλοι σαν τους οικολόγους, από τους οποίους ο κόσμος περίμενε την συμπαράστασή τους για να σώσουν το τοπίο και τους άκουγαν έκπληκτοι να έχουν έτοιμη την κασέτα περί κλιματικής αλλαγής και να κατακεραυνώνουν κάθε αντίθεση. Οι αριστεροί είναι διαφορετικοί. Θα καταλάβουν και θα «αγωνιστούν» μέχρι ένα σημείο, όπως πάντα, με απώτερο στό-

χο τη διαμόρφωση καλών σχέσεων και μαχητικού προφίλ. Ποιος όμως αποφασίζει σ' αυτή τη χώρα;

Ένα κίνημα χρειάζεται σήμερα για τη διατήρηση του ελληνικού τοπίου και της φύσης, με άξονα την αντίθεση στην τοποθέτηση μεγάλων αιολικών σε ευαίσθητες περιοχές. Τα προτάγματα αυτού του κινήματος πρέπει να είναι περιβαλλοντική προστασία και ενδογενής παραγωγική ανασυγκρότηση:

- Όχι μεγάλα αιολικά σε περιοχές NATURA και τοπία ιδιαίτερου φυσικού κάλους.
- Ανάπτυξη και ενίσχυση των προσπαθειών για μικρά και μεσαία αιολικά στη χώρα μας αντί για τα εισαγόμενα.
- Ανάπτυξη τεχνολογίας σε όλους τους τομείς των ΑΠΕ (ήλιο, άνεμο, κυματισμό).
- Χωροταξικός σχεδιασμός της ενέργειας από ΑΠΕ στην ενδοχώρα, στα νησιά και στην θάλασσα.

Να κρατήσουμε την αυτοσυνειδησία μας και τους ιστορικούς και ονειρικούς μας τόπους μακριά από τα σχέδια των εταιρειών.

Σημειώσεις

1. Μπούσμπουρας Δ. (2017), «Οι υγρότοποι της Σαμοθράκης», Ρήξη, τεύχος 134.
2. Ιδιωτικός πάροχος ενέργειας που έχει δημιουργηθεί από την κατασκευαστική εταιρεία JP Avax και μια ιταλική εταιρεία που δραστηριοποιείται στον χώρο της ενέργειας. Οι εταιρείες αυτές δεν εξειδικεύονται στις ΑΠΕ, παράγουν ενέργεια από οποιαδήποτε πρόσφορη πηγή.
3. Αναγνωστοπούλου Μ. και Δ. Μπούσμπουρας (2008), «Επιπτώσεις των αιολικών πάρκων στα πουλιά», σελ 26. Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρεία. Διαθέσιμο στον ιστότοπο: http://www.ornithologiki.gr/page_cn.php?aid=401
4. Υπάρχουν νησιά όπου τους απαγορευόταν να τοποθετήσουν ηλιακούς θερμοσίφωνες, για τη διατήρηση του τοπίου, και τώρα, με μία κίνηση, επιτρέπουν την τοποθέτηση δεκάδων τεράστιων ανεμογεννητριών.
5. Είχαν φτάσει μάστιχα να ελέγχουν και τον τομέα της ενέργειας στο κόμμα των Οικολόγων - Πράσινων, πριν λίγα χρόνια.



Οι κάτοικοι κινητοποιούνται. Αλλά υπάρχει και το πονηρό χαρτί: η διάθεση στους κατοίκους των περίξ οικισμών δωρεάν ρεύματος, ως αντιστάθμισμα για τις επιπτώσεις. Αυτό ελπίζουν να τους διασπάσει.

Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδη

Ή από τον Βαρουφάκη στον Τσακαλώτο

Του Γιώργου Καραμπελιά

Την πιο ολοκληρωμένη αποτύπωση της θανατερής γελοιότητας που συνιστά η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ.ΕΛ., αποτελούν οι διαδοχικοί κάτοχοι του υπουργείου Οικονομικών, Γιάννης Βαρουφάκης και Ευκλείδης Τσακαλώτος. Καθόλου τυχαία, συμμερίζονται το ίδιο «λουκ» του αντισυμβατικού νεοφιλελεύθερου αστού με μαρξιστικό επίχρισμα.

Το σακίδιο στον ώμο, τα τσαλακωμένα ρούχα και μια ακατάσχετη φλυαρία, όταν βρίσκονται στην ελληνική Βουλή ή μπροστά σε κάποιο μικρόφωνο. Δεν είναι επίσης καθόλου τυχαίο, σημειολογικά, για την τύχη της χώρας, ότι το σημαντικότερο υπουργείο –μια και το σχεδόν αποκλειστικό ζήτημα της χώρας, τα προηγούμενα χρόνια, ήταν το μνημόνιο, το χρέος και οι σχετικές διαπραγματεύσεις– κατέχεται από δύο υπουργούς αγγλοσαξωνικής κοπής, εκ των οποίων ο δεύτερος δεν γνωρίζει καλά-καλά ελληνικά, και οι οποίοι οδήγησαν τη χώρα στα πιο καταστροφικά αποτελέσματα, συναγωνιζόμενοι ακόμα και τον μοιραίο προκάτοχό τους, Παπακωνσταντίνου, επί κυβέρνησης ΓΑΠ.

Ο Βαρουφάκης, που προηγήθηκε, κατόρθωσε, εφαρμόζοντας με το παραπάνω τη στρατηγική του Τσίπρα, να διαλύσει μέσα σε 6 μήνες ό,τι είχε απομείνει από την οικονομία της χώρας –με ένα κόστος που, κατά τον Regling, φτάνει τα 100 δισ. εκατομμύρια ευρώ–, να οδηγήσει σε διαρροή 40 δισ. ευρώ από τις τράπεζες και εν τέλει να τις κλείσει, προκαλώντας υποχρεωτική ανακεφαλαιοποίηση και εκχώρηση στα ξένα funds («αγάπη μου, σήμερα έκλεισα τις τράπεζες») και, εν τέλει, να επιβάλει ένα μόνιμο καθεστώς κεφαλαιακών ελέγχων που αποτελείωσαν τις εξαγωγές και τις επενδύσεις της χώρας. Βέβαια, όλα αυτά διανθισμένα με γελοίους λεονταρισμούς στα Γιούρογκρουπ και στα διεθνή φόρα: αυτός, ένας άνθρωπος του Σόρος, οικονομικός σύμβουλος του ΓΑΠ, ένας διεθνής γυρολόγος της κακιάς ώρας, που βρήκε ένα λαό κυριολεκτικά σε τετανία και παραζάλη, ώστε να τον αναδείξει, μαζί με τον αρχηγό του, στην κορυφή της χώρας, στην πιο δύσκολη στιγμή της.



Όλα τα σημεία και τέρτατα τα οποία έχουν διαπράξει αυτοί οι κύριοι και οι σύμβουλοί τους, επί δυόμισι χρόνια, δεν υπάρχει ούτε έρευνα της Βουλής ούτε εισαγγελική παρέμβαση, ούτε καν κατακραυγή από τον Τύπο και την ψευδο-διανόηση της χώρας.

Έχουν ειπωθεί τόσα και τόσα γι' αυτόν, που θα αποτελούσε άσεμνο πλεονασμό το να συνεχίσω να αναφέρομαι στην «προσωπικότητά» του Gianis (sic). Και όμως, σε μία εποχή όπου οι φελλοί επιπλέουν διεθνώς, μεταβλήθηκε, προς στιγμήν, ακόμα και σε διεθνή μιντιακή φιγούρα μιας Δύσης σε παρακμή, ενώ επιχείρησε ακόμα και να δημιουργήσει «ευρωπαϊκό κόμμα», επιστρατεύοντας διάφορες ξεπεσμένες δόξες της ευρωπαϊκής αριστεράς, των περασμένων δεκαετιών, όπως τον Τόνι Νέγκρι και τον Σλαβόι Ζίζεκ. Αλλά επειδή, από ένα σημείο και μετά, άρχισαν να τον παίρνουν χαμπάρι στην Ευρώπη, επανήλθε πλησιάζοντας στους γνωστούς «χαχόλους», τους Έλληνες, όπου, αντί να κυκλοφορεί από γωνία σε γωνία, κρυπτόμενος διά τον φόβο των зарзавατικών και του εισαγγελία, πραγματοποιεί και συγκεντρώσεις στο Βελιήδειο.

Και σήμερα βγαίνει και πάλι στην επιφάνεια το μεγάλο σχέδιο –το οποίο είχε εξυφάνει μαζί με τον αδίστακτο γιάπη– για να οδηγήσουν την Ελλάδα σ' ένα καθεστώς που θα τους διασφάλιζε για πολλή χρόνια την εξουσία –αλλά ας όψεται ο Πούτιν που δεν συναίνεσε. Και έτσι, «απλώς», κατέστρεψαν ολοκληρωτικά την οικονομία της χώρας για να την παραδώσουν στα χέρια του Σόιμπλε, που ήταν ο δήθεν αντίπαλός τους.

Ο Τσακαλώτος, που ακολούθησε, δεν φτάνει βέβαια στο ύψος του Γιάννη, εξάλλου η επαναστατική περι-

οδος του ΣΥΡΙΖΑ, με έμβλημα τη Ζωή Κωνσταντοπούλου και τον Γιάννη Βαρουφάκη, φτάνει μόνο μέχρι τον Ιούνιο του 2015. Στη συνέχεια, έπρεπε να βρεθεί ένας εξίσου αμοραλιστής τύπος, για να υπογράψει την εκχώρηση στους ξένους του συνόλου της ελληνικής δημόσιας περιουσίας και ενός μεγάλου μέρους της ιδιωτικής, για να επιβάλει ουσιαστικά δύο νέα επαχθή μνημόνια, για να εκχωρήσει τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, τις τράπεζες, να κατεβάσει το αφορολόγητο στο μισό, να κατακρεουργήσει τις συντάξεις, να δεχθεί πρωτογενή πλεονάσματα 3,5% για πέντε χρόνια και 2% για εξήντα χρόνια, να ξιφουλκεί για το χρέος και να αποδεχθεί μηδενικές μειώσεις, να «σκίζεται» για την ποσοτική χαλάρωση και να καταλήξει, μια και απέτυχε και σε αυτό, ότι είναι ασήμαντη...

Όπως, για την πρώτη περίοδο του ΣΥΡΙΖΑ, ο κατάλληλος άνθρωπος ήταν ένας καμποτίνος των πλατειών, ονόματι Βαρουφάκης, έτσι, στη δεύτερη περίοδο της προδοσίας και της εκχώρησης, ο κατάλληλος άνθρωπος ήταν ένας αγγλόφωνος «μαρξιστής» που κορδακίζεται ότι ηγείται της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ, προβάλλει τις ευαισθησίες του για το Gay Parade και καθυβρίζει ασύστολα όσους του αντιπαράθενται στη Βουλή. Αυτός ο επαναστάτης της ελλεινής μορφής, με τις πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ στην Black Rock –που δεν είχε τη στοιχειώδη ευθιξία να τα φέρει στην Ελλά-

δα–, κατά περιόδους, δηλώνει ότι δεν θα κάνει πίσω και «θα παραιτηθεί», αλλά είναι πάντα εκεί για να εισπράττει τα εύγε του Σόιμπλε.

Αποτελεί μία ακόμα απόδειξη όχι μόνο της δεδομένης ανικανότητας και αθλιότητας των κυβερνώντων, αλλά και της έκπτωσης του ίδιου του αισθητήριου του ελληνικού λαού. Αντί να στείλουν τον Τσακαλώτο στο σπίτι του να μάθει ελληνικά, και να υπογράψει τα ξεπουλημάτα του τουλάχιστον στη μητρική του γλώσσα, νιώθουν τη βαθιά χαρά του αποικιοκρατούμενου –«αριστερού» και μη–, μια και ο υπουργός τους δεν γνωρίζει ελληνικά, και κα-



Είμαι απολύτως πεπεισμένος ότι ο Τσακαλώτος τονίζει επίτηδες την αδυναμία του να μιλή σωστά ελληνικά, για να κινητοποιεί στους Έλληνες κάποια βαθιά κρυμμένα σύνδρομα ξενοδοουλίας.

τάγεται από οικογένεια πατρικών εθνοκοφρώνων. Είμαι απολύτως πεπεισμένος ότι ο Τσακαλώτος τονίζει επίτηδες την αδυναμία του να μιλή σωστά ελληνικά, για να κινητοποιεί στους Έλληνες κάποια βαθιά κρυμμένα σύνδρομα ξενοδοουλίας. Βλέπεις, έχουμε υπουργό που εκφράζεται καλύτερα στη γλώσσα των αφεντικών και αγνοεί εκείνη των ιθαγενών, και επιπλέον είναι και εγγονός προβεβλημένου κομμουνιστοφάγου στρατηγού! Ακόμα και οι οξύτεροι επικριτές του ΣΥΡΙΖΑ και των στελεχών του, στο «Σκιά» ή στην «Καθημερινή», όπως ο περιβόητος Στέφανος Κασιμάτσος (alias «Φαληρέας»), είναι όλο αγάπες και χαριεντίζονται με τον «Euclides», διότι προφανώς κινητοποιεί κάποια ξενοδοουλία κύτταρα – εξάλλου είναι και «δικός τους», εγγονός του στρατηγού.

Καθόλου τυχαία, τέλος, και ο Βαρουφάκης και ο Τσακαλώτος έχουν ως κοινό τους σύμβουλο τον κορεάτη Kim που ανέλαβε, μαζί με τον Galbraith, να ετοιμάσει την επαναστατική έξοδο της χώρας από το ευρώ, γιατί καλά τα επαναστατικά εγχειρήματα, αλλά ας βάζουμε και κανέναν ξένο μπροστά.

Και προφανώς δε, για όλα τα σημεία και τέρτατα τα οποία έχουν διαπράξει αυτοί οι κύριοι και οι σύμβουλοί τους, επί δυόμισι χρόνια, δεν υπάρχει ούτε έρευνα της Βουλής ούτε εισαγγελική παρέμβαση, ούτε καν κατακραυγή από τον Τύπο και την ψευδο-διανόηση της χώρας.

Ενορχηστρωτής, ηθικός και φυσικός αυτουργός αυτών των εγκλημάτων και των φαιδροτήτων, ο Αλέξης Τσίπρας, ο οποίος, μαζί με τον Βαρουφάκη και τους υπολοίπους, οργάνωσε και εκτέλεσε συνειδητά την αποδυνάμωση και την εκχώρηση στους ξένους της οικονομίας της χώρας, αρχικώς με στόχο κάποιο δήθεν επαναστατικό grexit και στη συνέχεια υλοποιώντας τη μεταβολή της Ελλάδας σε απροκάλυπτη αποικία. Γι' αυτό, καθώς πλησιάζει η ώρα της κρίσης και της εξάντλησης του χρόνου της εξουσίας τους, περνάει ο ίδιος όλο και πιο ανοικτά σε κουτσάβικες συμπεριφορές, όπως έκανε με τα ΜΜΕ, ή στη Βουλή, βγάζοντας συχνά-πυκνά στο προσκήνιο, ως μπαμπούλα, τον Πολλάκη. «Κωλώνουν τα παλικάρια»;

Απαιτείται αλλαγή πορείας για τον κυπριακό ελληνισμό

Του Κωνσταντίνου Χολέβα

Τώρα που ναυάγησε και η Διάσκεψη για το Κυπριακό στο Crans Montana πιστεύω ότι θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την ανάγκη για μία ριζική αλλαγή πορείας του Ελληνισμού. Απέναντι στην Τουρκία του Ερντογάν, κάθε συζήτηση και κάθε υποχώρηση εγκυμονεί κινδύνους. Η Ελλάς και η Κύπρος είναι μέλη της Ευρ. Ενώσεως και έχουν κάθε λόγο να απαιτήσουν μία λύση ευρωπαϊκή και βιώσιμη.

Καταθέτω τις ακόλουθες σκέψεις, διότι κρίνω ότι η πορεία των μέχρι τώρα διαπραγματεύσεων απλώς άνοιξε την όρεξη της Άγκυρας για μεγαλύτερο παρεμβατικό ρόλο στην Κύπρο και, μέσω αυτής, στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

1. Η Αθήνα και η Λευκωσία να απαγκιστρωθούν από τη λογική της Διζωνικής-Δικοινοτικής Ομοσπονδίας. Είναι διχοτομική, δυσλειτουργική και θα απέβαινε εις βάρος των Ελληνοκυπρίων. Να μιλούμε πλέον με βάση το ενιαίο κράτος, στο οποίο θα προβλέπεται ενισχυμένη προστασία των δικαιωμάτων της μειονότητας.

2. Να καταγγείλουμε σε κάθε ευρωπαϊκό και διεθνές βήμα τη συνεχιζόμενη τουρκική κατοχή. Το κάναμε κατά την πρώτη δεκαετία μετά την εισβολή του Αττίλα, το 1974. Μετά χαλάρωσε η πίεσή μας. Ας μην δίνουμε την εντύπωση σε φίλους και εταίρους ότι το Κυπριακό είναι μία απλή διαμάχη μεταξύ του Μιχάλη και του Μεχμέτ, που διαφώνησαν για κάποια χωράφια ή για τον καθορισμό της «Πράσινης Γραμμής» στη Λευκωσία. Πρόκειται ξεκάθαρα για ζήτημα εισβολής και κατοχής και θα λυθεί μόνο όταν αποχωρήσει ο εισβολέας.

3. Να ζητήσουμε από τον ΟΗΕ να προβεί –πριν από οποιαδήποτε επόμενη συζήτηση– σε καταγραφή των κατοίκων του Κατεχόμενου βορείου τμήματος. Πόσοι είναι οι Τουρκοκύπριοι, πόσοι οι έποικοι; Να υπενθυμίσουμε με δυνατή φωνή και με νομικά επιχειρήματα ότι ο εποικισμός επιφέρει απαράδεκτη εθνολογική αλλοίωση. Ας μην λησμονούμε εξ άλλου ότι, με τον ισλαμίζοντα και αυταρχικό Ερντογάν στην εξουσία, ισλαμοποιείται ήδη και ο πληθυσμός των Τουρκοκυπρίων και των εποίκων στην Κύπρο. Θα παραδώσουμε, λοιπόν, ένα κομμάτι του Ελληνισμού σε μία δύσκολη συγκατοίκηση με ισλαμιστές και φερέφωνα του Ερντογάν;

4. Να ξαναλειτουργήσει ο ενιαίος αμυντικός χώρος Ελλάδος- Κύπρου. Επί πλέον, η Κυπριακή Δημοκρατία θα έχει όφελος αν ενδυναμώσει το Πολεμικό Ναυτικό της, ώστε να αποκτήσει μία αποτρεπτική δύναμη, η οποία θα προφυλάσσει με

τρόπο αξιόπιστο την Κυπριακή ΑΟΖ. Η Κύπρος έχει σε μεγάλο βαθμό ξεπεράσει την οικονομική κρίση και μπορεί να κάνει ορισμένες δαπάνες για την άμυνά της.

5. Να αξιοποιηθεί και να διευρυνθεί η αμυντική και ενεργειακή συνεργασία μεταξύ Ελλάδος- Κύπρου- Ισραήλ και Αιγύπτου.

6. Να ενισχυθεί η ελληνική παιδεία και να αναδειχθεί περισσότερο η ελληνορθόδοξη πολιτιστική κληρονομιά στην Κύπρο. Με την αφελή δικαιολογία ότι πρέπει να επαναπροεγγίσουμε τους Τουρκοκύπριους, έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια, ιδίως κατά την πενταετία της αριστερής διακυβερνήσεως Χριστόφια-ΑΚΕΛ, λανθασμένες κινήσεις στον εκπαιδευτικό τομέα. Η παιδεία των Ελληνοκυπρίων πρέπει να καλλιεργεί την αγάπη προς τα ιδανικά του Ελληνισμού και της εθνικής αξιοπρέπειας, σε συνδυασμό με τις δημοκρατικές και ευρωπαϊκές αξίες. Οι ουτοπικοί διεθνισμοί και η προσπάθεια υποβαθμίσεως του Απελευθερωτικού Αγώνα του 1955-59 δεν οδηγούν σε μία ελεύθερη Κύπρο ούτε βοηθούν την ελληνοκυπριακή νεολαία να συνειδητοποιήσει την ιστορική πορεία και την πολιτιστική ταυτότητα της πατρίδας της.

7. Στην Ελλάδα, οφείλουμε να κατανοήσουμε ότι η Κύπρος είναι το προκεχωρημένο φυλάκιο του Ελληνισμού απέναντι στον τουρκικό επεκτατισμό. Αν πέσει η Κύπρος, έρχεται η σειρά του Αιγαίου και της Θράκης. Αντιστρόφως, αν δούμε δημιουργικά αυτή τη σχέση, η Κύπρος μπορεί να αποβεί το εφάπτηρο του Ελληνισμού στη στρατηγικά, οικονομικά και πολιτιστικά ενδιαφέρουσα περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου.

8. Είναι απαραίτητο οι πολιτικοί και οι δημοσιογράφοι-δημοσιολόγοι, στην Ελλάδα και στην Κύπρο, να μελετήσουμε και να μάθουμε καλύτερα με ποιούς έχουμε να κάνουμε και τί ακριβώς συμβαίνει στην Τουρκία και στα Κατεχόμενα. Θυμάμαι τους αδικαιολόγητους πανηγυρισμούς μιας ελληνοκυπριακής εφημερίδας για την επιτυχία του ΑΚΡ, του κόμματος του Ερντογάν. Θυμάμαι επίσης την ασήρικτη αισιοδοξία ορισμένων ότι ο Τουρκοκύπριος Μουσταφά Ακιντζί θα είναι δήθεν πιο φιλικός και πιο διαλλακτικός. Ερντογάν και Ακιντζί ακολουθούν ακριβώς την ίδια πολιτική, που είναι η αξιοποίηση κάθε ευκαιρίας για την επέκταση του τουρκικού ελέγχου σε όλο το νησί.

Απαιτείται, λοιπόν, αλλαγή πορείας. Για να διασωθεί η Κυπριακή Δημοκρατία και για να επιβιώσει ο Ελληνισμός της Μεγαλονήσου.

* Ο Κωνσταντίνος Χολέβας είναι πολιτικός επιστήμων.



Τι συνέβη στην Κύπρο τον Ιούλιο του 1974;

Όλα ξεκίνησαν από τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου που σηματοδότησαν την πρώτη μεγάλη νίκη της Τουρκίας, δηλαδή την αποτροπή της Ένωσης και την μεταβολή της σε «εγγυήτρια δύναμη», ενώ το ανεφάρμοστο Σύνταγμα άνοιξε τον δρόμο για την διχοτομική πορεία που ακολούθησε. Και η ευθύνη δυστυχώς –όχι ισομερώς βέβαια–, ανήκει σε όλες τις πολιτικές δυνάμεις.

Αρχικώς, η Δεξιά αποδείχτηκε ανίκανη να ακολουθήσει μια εθνικοαπελευθερωτική γραμμή, δεδομένης της εξάρτησής της από τις ΗΠΑ, εξάρτηση που θα οδηγήσει αρχικώς στην αποχώρηση της ελληνικής Μεραρχίας το 1967 και, τελικά, στο πραξικόπημα και την προδοσία του Ιωαννίδη. Έτσι η στρατιωτική δικτατορία, που κοπόταν υπέρ των «εθνικών δικαίων», αρχικά αφοπλίζει την Κύπρο και στη συνέχεια με το πραξικόπημα την παρέδωσε στην Τουρκία. Και οι αλληλεπληθηνες προσπάθειές της για την εκπαραθύρωση του Μακαρίου δημιούργησαν το απαραίτητο ψυχολογικό υπόστρωμα για να μεταβληθεί η υπαρκτή διαίρεση των Ελληνοκυπρίων σε θανάσιμο μίσος μεταξύ τους, υποβοηθώντας την τουρκική εισβολή. Μέσα σε αυτό το κλίμα ο Μακάριος από τη Νέα Υόρκη κάλεσε το Συμβούλιο Ασφαλείας, στις 19 Ιουλίου 1974, να αποκαταστήσει την τάξη, και να θέσει τέλος την «εισβολή της Ελλάδας»:

Το πραξικόπημα δεν έγινε υπό συνθήκες τέτοιες, που να το καθιστούν εσωτερικό ελληνοκυπριακό ζήτημα. Πρόκειται σαφώς για εισβολή εκ των έξω, μαζί με κατάφωρη παραβίαση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας της Δημοκρατίας της Κύπρου.

Δεν υπήρξε επανάσταση στην Κύπρο, που θα μπορούσε να θεωρηθεί εσωτερική υπόθεση. Υπήρξε εισβολή, που παραβίασε την ανεξαρτησία και την κυριαρχία της Κυπριακής Δημοκρατίας. Και η εισβολή συνεχίζεται, και θα συνεχίζεται όσο θα υπάρχουν Έλληνες αξιωματικοί στην Κύπρο.

Όπως ανέφερα τα γεγονότα της Κύπρου δεν αποτελούν εσωτερική υπόθεση των Ελληνοκυπρίων. Αφορούν και επηρεάζουν και τους Τουρκοκυπρίους. Το πραξικόπημα της ελληνικής χούντας αποτελεί εισβολή, και οι συνέπειές του πλήττουν ολόκληρο τον κυπριακό λαό, Έλληνες και Τούρκους¹.

Ο Μακάριος, έτσι, ασύγγνωστα, ακολουθούσε τη χούντα στον δρόμο που η τελευταία είχε ανοίξει, προτάσσοντας την άποψη ότι δεν πρόκειται για εμφύλια διαμάχη αλλά για εισβολή της Ελλάδας. Η Τουρκία αποκτούσε μια οιοσεί νομιμοποίηση για την δική της πραγματική εισβολή, μια και η μεν ελληνική κυβέρνηση είχε αποπειραθεί να δολοφονήσει τον πρόεδρο της Κύπρου ενώ αυτός διακήρυσσε ανοιχτά πως το πραξικόπημα αφορά και τους Τούρκους!

Η ελληνική αριστερά, μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1960 υποστήριζε σταθερά το αίτημα της Αυτοδιάθεσης-Ένωσης, θέση που ανταποκρινόταν και στην πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης μια και ο αντιαποικιακός αγώνας της Κύπρου αδυνάτιζε τους Αγγλοσάξονες αντιπάλους της.

Καθώς όμως, μετά το 1964, η πολιτική της Μόσχας θα μεταβληθεί, η ηγεσία της ελληνικής Αριστεράς θα αρχίσει να απομακρύνεται από το αίτημα της Ένωσης και σταδιακά να μετακινείται προς εκείνο της «ανεξαρτησίας» συναντώντας τις θέσεις του ΑΚΕΛ, το οποίο προσπαθούσε, ως σύμμαχος του Μακαρίου να τον σπρώξει σε μια ανοικτά ανθενωτική λογική.

Η Δεξιά, με έκφρασή της τότε την δικτατορία, υποτελής στην αμερικάνικη πολιτική, προώθησε την ανατροπή του «αδέσμευτου» Μακαρίου, με στόχο το μοίρασμα της Κύπρου μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, ενώ η Αριστερά, και εν μέρει το μακαριακό στρατόπεδο, είχαν υπονομεύσει τον ζωτικό εθνικοαπελευθερωτικό χαρακτήρα του κυπριακού ζητήματος. Έτσι για άλλη μια φορά –και προφανώς οι ευθύνες της χουντικής δεξιάς ήταν οι μεγαλύτερες– συνήργησαν, ο καθένας από την πλευρά του, για το χατκάωμα του Κυπριακού.

Καθόλου τυχαία, σήμερα, οι δύο «αντιμαχόμενες» κάποτε παρατάξεις της Κύπρου, η Ακελική Αριστερά και οι κληρονόμοι της άλλοτε «ενωτικής» Δεξιάς, ως ΔΗΣΑΚΕΛ, βρέθηκαν να υποστηρίζουν μια κοινή ενδοτική αντίληψη για την Κύπρο, ενώ ευτυχώς οι κληρονόμοι της Μακαριακής παράταξης ΔΗΚΟ και ΕΔΕΚ συνηγορούν σε μια πιο πατριωτική αντίληψη.

1 http://www.nytimes.com/1974/07/20/archives/excerpts-from-makarios-statement-to-the-un-security-council.html?_r=0

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Ο Νίκος Κοιζιάς και οι Λάπωνες Παγκρατίου

Δηλώσεις του υποψήφιου για την προεδρία της Δημοκρατίας, Νικόλα Παπαδόπουλου

Του Λάζαρου Μαύρου

Προφανώς ο πολύ μελετηρός καθηγητής και υπουργός Εξωτερικών του ελλαδικού μας κράτους κ. Νίκος Κοιζιάς, δεν έχει μελετήσει καθόλου τον Νέλσον Μαντέλα. Και αυτό είναι κρίσιμης σημασίας μειονέκτημα του, στις κατά τ' άλλα επιτυχείς του αποκρούσεις των απαιτήσεων των Τούρκων Κατακτητών στην Κύπρο, κατά τη διάρκεια των -τουρκική απαιτήσει- Πενταμερών Διασκέψεων στη Γενεύη και στο Κρανς Μοντάνα, Ιανουάριο και Ιούνιο-Ιούλιο, για τη λεγόμενη «διεθνή πιυχή» του Κυπριακού.

Δεν φαίνεται να έχει μελετήσει ο κ. Κοιζιάς την άχρι τέλους σθεναρή εναντίωση (απόρριψη) που πρόταξε ο τελών ακόμη υπό 27ετή φυλά-

κιση στο ρατσιστικό καθεστώς των λευκών της Νότιας Αφρικής, ηγέτης του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου Νέλσον Μαντέλα, κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων με τον τότε πρόεδρο του καθεστώτος Φρεντερικ ντε Κλερκ και τους συνεργάτες του, για το μέλλον του κράτους και του πολιτεύματος της Ν. Αφρικής, στις δόλιες εισηγήσεις των στυλοβατών του Απαρτχάιντ, για «δικονομική - διζωνική λύση» του Νοτιοαφρικανικού προβλήματος.

Δεν φαίνεται να έχει μελετήσει και να 'χει εμπεδώσει γιατί ο Νέλσον Μαντέλα είχε απορρίψει με βδελυγμία τις απαιτήσεις των σκληροπυρηνικών εκ των Αφρικάνερς για... Δικονομισμό και Διζωνικότητα. Κι αυτό μπορεί καθεὶς να το υποπτευθεί διαβάζοντας την κατάληξη των όσων εκφώνησε αγορεύοντας στη Βουλή των εν Ελλάδι Ελ-



λίων, όπου είπε και τα εξής: «Δηλαδή μια λύση χωρίς στρατεύματα κατοχής, χωρίς συνθήκες εγγυήσεων τρίτων, με το Κυπριακό λαό να αποφασίζει ο ίδιος. Και όταν λέω ο κυπριακός λαός να αποφασίζει ο ίδιος, εννοώ τις δυο κοινότητες και τις τρεις μειονότητες. Η Ελλάδα υπερασπίστηκε στα 2,5 χρόνια των διαπραγματεύσεων τα δικαιώματα της τουρκοκυπριακής κοινότητας

να νιώσει όσο το δυνατόν περισσότερο ότι το μέλλον της είναι σε αυτό το νησί, στη Μεγαλόνησο.

Διότι και οι Τουρκοκύπριοι είναι αυτοί που υπέστησαν τη μπόια του τουρκικού στρατού και οι μισοί από αυτούς αναγκάστηκαν να καταφύγουν στο εξωτερικό. Να δώσουμε το μέγιστο αίσθημα ασφαλείας σε όλο τον Κυπριακό λαό και βεβαίως στους Ελληνοκύπριους.

Αλλά να αποκαταστήσουμε και τα δικαιώματα των τριών μικρών μειονοτήτων, που είναι καθήκον μας να τα λαμβάνουμε επίσης υπόψη στην ίδια την Κύπρο. Και να σας θυμίσω και κάτι. Στο μέλλον, στην Κύπρο -και το είπα στον Γ.Γ.- μπορεί να υπάρξουν και πολίτες που να θέλουν να ονομάζονται μόνο Κύπριοι. Έχουμε δει ανάλογες νομικές υποθέσεις στη Βοσνία. Θα πρέπει και σε αυτό να είμαστε προσεκτικοί, διότι η δημοκρατία στην Κύπρο πρέπει να είναι δημοκρατία των κοινοτήτων, αλλά και δημοκρατία των πολιτών που έχουν τα δικά τους ατομικά συμφέροντα»...

Να μας επιτρέψει ο καθηγητής υπ. Εξ. κ. Κοιζιάς, μετά από όλ' αυτά τα πολύ χαριτωμένα που είπε, να παραθέσουμε, ώστε να το μελετήσει για ωριμότερους στοχασμούς, ένα απόσπασμα από το βι-

Η Τουρκία πέτυχε αυτά που ήθελε

Δηλώσεις του υποψήφιου για την προεδρία της Δημοκρατίας, Νικόλα Παπαδόπουλου

Η Τουρκία πέτυχε αυτά που ήθελε, ανέφερε ο υποψήφιος για την προεδρία της Δημοκρατίας, Νικόλα Παπαδόπουλος, σε συνέντευξη τύπου. Ο κ. Παπαδόπουλος είπε πως η Τουρκία πέτυχε νέες μεγάλες υποχωρήσεις από την πλευρά μας και ένα αδιέξοδο χωρίς να της καταλογισθούν ευθύνες. Η εισαγωγική δήλωση του Νικόλα Παπαδόπουλου στη συνέντευξη έχει ως εξής:

Η πενταμερής διάσκεψη στο Κρανς Μοντάνα ήταν μια αποτυχία. Η διαδικασία τερματίστηκε και ο Γ.Γ. του ΟΗΕ κήρυξε αδιέξοδο. Η Τουρκία πέτυχε αυτά που ήθελε, δηλαδή:

- Νέες, μεγάλες υποχωρήσεις από την πλευρά μας
- Και ένα αδιέξοδο χωρίς όμως να της καταλογιστούν ευθύνες για την αδιάλλακτη στάση της.
- Αντιθέτως ο Γ.Γ. του ΟΗΕ έδωσε προχθές συγχαρητήρια στον κ. Ερντογάν για την δήθεν «εποικοδομητική στάση» της Τουρκίας.

Η κατάθεση της πρότασης Αναστασιάδη, με επικίνδυνες υποχωρήσεις από τις πάγιες θέσεις μας, συνιστά τεράστιο λάθος, αφού οι υποχωρήσεις αυτές θεωρούνται πλέον δεδομένες. Ακόμη χειρότερα οδηγούν σε λύση που δεν είναι λειτουργική, δεν είναι βιώσιμη και θέτει σε κίνδυνο τον ελληνοισμό της Κύπρου.

Είναι προφανές, και θέλω να το τονίσω, ότι η ευθύνη για το αδιέξοδο ανήκει εξ ολοκλή-

ρου στην Τουρκία. Είναι όμως επίσης προφανές ότι η πανθασμένη στρατηγική του κ. Αναστασιάδη και οι πανθασμένοι χειρισμοί του, επέτρεψαν στην Τουρκία να κερδίσει πολλή, χωρίς να δώσει τίποτα. Στο Κρανς Μοντάνα αποδείχτηκε για μία ακόμα φορά, με τρόπο εμφαντικό και εξαιρετικά δυσάρεστο για εμάς, ότι η στρατηγική Αναστασιάδη απέτυχε.

Η αποδοχή της διαδικασίας που επιθυμούσε η άλλη πλευρά οδήγησε σε αδιέξοδο. Πανθασμένοι αποδείχτηκαν οι χειρισμοί του κ. Αναστασιάδη, αφού:

- Αποδέχτηκε την κλιμάκωση της διαδικασίας.
- Αποδέχτηκε την Πενταμερή (ικανοποιώ-



Οι υποχωρήσεις Αναστασιάδη οδηγούν σε λύση που δεν είναι λειτουργική, δεν είναι βιώσιμη και θέτει σε κίνδυνο τον ελληνοισμό της Κύπρου.

ντας μια πάγια Τουρκική επιδίωξη).

- Αποδέχτηκε τη διάσκεψη στο Κρανς Μοντάνα χωρίς να τηρηθούν στοιχειώδεις προϋποθέσεις που ο ίδιος είχε θέσει.

- Αποδέχτηκε την εκτός όρων εντολής και εκτός ορίων δράση του κ. Άιντε.

- Αποδέχτηκε να συζητηθεί και να αποφασιστεί το κεφάλαιο της Ασφάλειας μέσα σε 9 μέρες, ενώ συζητούσαμε το κεφάλαιο της «διακυβέρνησης» εδώ και 9 χρόνια..

- Υπέβαλε την πρόταση του, με βάση πληροφορίες «κύκλων» όπως ο ίδιος ανέφερε στη συνέντευξη του και παρά το ότι η τουρκική πρόταση για εγγυήσεις και στρατεύματα ήταν απαράδεκτη.

Οι υποχωρήσεις της πλευράς μας σε σημαντικά ζητήματα συνταγματικής υφής, αποθάρσυναν την Τουρκία - η οποία όχι μόνο δεν ανταπέδωσε τις «γενναϊώδεις προσφορές» - αλλά αντίθετα, την οδήγησαν σε σκλήρυνση της στάσης της.

Ως αποτέλεσμα, η δική μας πλευρά βρίσκεται σήμερα σε πολύ χειρότερη θέση και η τουρκική πλευρά σε πολύ καλύτερη θέση, από εκείνες που είχαν πριν αρχίσει αυτός ο κύκλος των διαπραγματεύσεων.

Όμως, ακόμα πιο σημαντικό λάθος είναι το ίδιο το περιεχόμενο της πρότασης Αναστασιάδη, δηλαδή:

- Αποδοχή της εκ περιτροπής προεδρίας.
- Η παραχώρηση του πρώτου λόγου στους

παράνομους χρήστες των περιουσιών των προσφύγων, σε μελλοντική υπό τ/κ διοίκηση περιοχή.

- Η αποδοχή Βέτο για τους Τουρκοκύπριους μέσω της διάταξης για απαραίτητη θετική τουρκοκυπριακή ψήφο για όλες τις αποφάσεις.

- Η παραχώρηση στα 80 εκατομμύρια Τούρκων πολιτών ελεύθερης έλευσης και διαμονής, αρκεί να δηλώνουν εργάτες, τουρίστες ή φοιτητές.

- Η ύπαρξη Τούρκων αστυνομικών στην πολιτευτική δύναμη, που θα παραμείνει στο διηνεκές στην Κύπρο.

- Η αποδοχή παραμονής απροσδιόριστου αριθμού τουρκικών κατοχικών στρατευμάτων για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα ακόμα και μετά την έναρξη εφαρμογής της Συμφωνίας και ενώ θα έχουν αποκτήσει δικαιώματα βέτο οι Τουρκοκύπριοι.

Πρόκειται για υποχωρήσεις αδιανόητες. Ακόμη χειρότερα, πρόκειται για υποχωρήσεις που οδηγούν σε κακή λύση. Λύση που δεν θα είναι λειτουργική, λύση που δεν θα είναι βιώσιμη, λύση που απειλεί τον Κυπριακό ελληνοισμό.

Η διαπίστωση του αδιεξόδου στο Κρανς Μοντάνα, επιβάλλει τον σχεδιασμό της πορείας που πρέπει να ακολουθήσουμε, με βάση τα νέα δεδομένα και τις πραγματικότητες που έχουν προκύψει.

Η ήττα του Νίκου Αναστασιάδη και ο ρόλος του Νίκου Κοτζιά

Κραν Μοντανά: Το Βιετνάμ της Δ.Δ.Ο.

Του **Αλέκου Μιχαηλίδη**

«Γιοφύριν πο'ν' τουρκόχτιστον
που πάνω μεν περάσεις».
Λαϊκό ρητό.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, ο **Νίκος Αναστασιάδης**, ο πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας, είναι ο μεγαλύτερος θιασώτης της πολιτικής της ήττας, της λογικής των υποχωρήσεων και της επαναφοράς του σχεδίου Ανάν. Τέσσερα χρόνια τώρα, προσπαθεί με νύχια και με δόντια να ολοκληρώσει το παζλ της «όποιας» επίλυσης του Κυπριακού, αλλά σκοντάφτει. Πότε στα ζητήματα της κυπριακής ΑΟΖ και των τουρκικών παραβιάσεων και πότε στην τουρκική αδιεξοδιστική ποικιλοτρόπως στην άγρια τράπεζα των διαπραγματεύσεων.

Στο **Κραν Μοντανά** της Ελβετίας, όπου μεταφέρθηκαν οι συνομιλίες για το Κυπριακό από τις 28 Ιουνίου μέχρι τις 6 Ιουλίου, ο πρόεδρος Αναστασιάδης έπαιξε τα ρέστα του. Χωρίς να φαίνεται κάποια διέξοδος ούτε με την παρέμβαση του ΓΓ του ΟΗΕ, **Αντόνιο Γκουτέρες**, και χωρίς να γίνεται επί της ουσίας διαπραγμάτευση τις πρώτες μέρες, ο πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας πόνταρε αβλεπί όλα του τα χαρτιά, με τη στήριξη του κυβερνώντος Δημοκρατικού Συναγερμού και του ΑΚΕΛ. Έβαλε στο τραπέζι ζητήματα που παραβίαζαν τις κόκκινες γραμμές του κυπριακού Ελληνισμού, με την «προοπτική» να κάνει πίσω η Τουρκία στα θέματα της ασφάλειας, του στρατού και των εγγυήσεων.

Επιγραμματικά, ο Νίκος Αναστασιάδης, παρά τη **διαφωνία** της πλειοψηφίας του Εθνικού Συμβουλίου (ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, Αλληλεγγύη, Κίνημα Οικολόγων), πρότεινε και κατέθεσε στο Κραν Μοντανά την αποδοχή της εκ περιτροπής προεδρίας 2:1, με πρώτο τον Ε/κ πρόεδρο, τον τερματισμό του υφιστάμενου συστήματος ασφάλειας και την ύπαρξη νέου με πολυεθνική δύναμη, στην οποία θα υπάρχουν και Τούρκοι αστυνομικοί, καθώς και τη μείωση των κατοικιών στρατευμάτων χωρίς να ξεκαθαρίζεται ο χρόνος και ο τρόπος αποχώρησής τους. Όλα αυτά κατατέθηκαν και γραπτώς, έστω και αν



η εισήγηση του Ελλαδίτη ΥΠΕΞ, **Νίκου Κοτζιά**, ήταν η προφορική διατύπωσή τους για να αποφευχθεί και η παραμονή τους στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Φυσικά, η Τουρκία, παρούσα διά του ΥΠΕΞ της, **Μεβλούτ Τσαβούσογλου**, αρνήθηκε να συζητήσει την πρόταση Αναστασιάδη, καθώς και την ελληνική και ελληνοκυπριακή γραμμή του «μηδέν εγγυήσεις μηδέν στρατός». Μάλιστα, όπως δήλωσε και ο Νίκος Κοτζιάς, ο κύριος Τσαβούσογλου ήταν προκλητικός καθ' όλη τη Διάσκεψη για την Κύπρο, απειλώντας κιόλας πως θέλει να έχει στρατό στο νησί «για να τον χρησιμοποιήσει». Από την πλευρά του, ο ΟΗΕ δεν κατόρθωσε καν να κρατήσει τα προσχήματα, καθώς ο Ειδικός Απεσταλμένος του ΓΓ, **Έσπεν Μπαρθ Άιντα**, πίεσε τις καταστάσεις για μια «εν-



Πλέον τα πράγματα αναγκάζουν τις πολιτικές ηγεσίες να κινηθούν διαφορετικά, ειδικά μετά τις απειλές Ερντογάν για σχέδιο Β ή Γ και την αδιέξοδη πολιτική που δεν εγκρίθηκε ποτέ από την πλειοψηφία του κυπριακού Ελληνισμού.

διάμεση συμφωνία» που θα τοποθετούσε το Κυπριακό σε καθεστώς επιδιαιτησίας, ενώ ο Αντόνιο Γκουτέρες κρατούσε ίσες αποστάσεις ανάμεσα στους συνομιλητές. Δεν είναι η Τουρκία που κατέχει τη μισή Κύπρο;

Ίδου η απορία. Διότι ορισμένοι προσπάθησαν ανορθόδοξα να τοποθετήσουν την Ελλάδα στο ίδιο κάδρο με την Τουρκία και να αποδοθούν επί ίσοις όροις οι ευθύνες. Όσον αφορά, λοιπόν, το ελλαδικό υπουργείο Εξωτερικών, είναι κοινώς αποδεκτό ότι, για πρώτη φορά, ασχολήθηκε σοβαρά με αυτό που αποκαλούμε ασφάλεια και εγγυήσεις στο Κυπριακό. Ο Νίκος Κοτζιάς και οι συνεργάτες του δεν άφησαν τα πράγματα να κυλήσουν προς όφελος της Τουρκίας, κάτι που θα έκαναν οι τόσοι και τόσοι προκατόχοι του: Ευάγγελος Βενιζέλος, Ντόρα Μπακογιάννη, Γιωργάκης Παπανδρέου. Και γι' αυτό κατηγορείται από τις ενδοτικές δυνάμεις της κυπριακής πολιτικής σκηνής. Μένει να αποδειχτεί, φυσικά, το κατά πόσο είναι έτοιμη η ελληνική κυβέρνηση να υπερασπιστεί ένα κατεχόμενο ελληνικό έδαφος.

Εν πάση περιπτώσει, πλέον, τα πράγματα αναγκάζουν τις πολιτικές ηγεσίες να κινηθούν διαφορετικά, ειδικά μετά τις απειλές **Ερντογάν** για σχέδιο Β ή Γ. Ειδικά μετά την αδιέξοδη πολιτική που δεν εγκρίθηκε ποτέ από την πλειοψηφία του κυπριακού Ελληνισμού. Και ειδικά εν μέσω των γεωτρήσεων για το Φ.Α. που αναμένεται να ξεκινήσει η γαλλική πλατφόρμα West Capella σε συνεννό-

ση με την TOTAL, που βρίσκεται ήδη στο οικοπέδο 11 της κυπριακής Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης. Ποιός ξέρει τι θα κάνει η Τουρκία, η οποία προς το παρόν έχει παράτυπα δεσμεύσει περιοχή για στρατιωτικές ασκήσεις και βρίσκεται σε απόσταση 30 ναυτικών μιλίων από το West Capella;

Η αποτυχημένη κατάληξη της Διάσκεψης στο Κραν Μοντανά, εν τέλει, κατέδειξε και τις ανάγκες για άλλους όρους ενώπιον της Τουρκίας και των μεγάλων δυνάμεων, της Βρετανίας, των ΗΠΑ κ.λπ. Είναι ανάγκη πια να αναγνωριστεί ότι η Τουρκία ευθύνεται, όχι μόνο για την κατάσταση στην Κύπρο, αλλά και για τη στασιμότητα στο Κυπριακό. Αυτού, φυσικά, πρέπει να προηγηθεί η παραδοχή ότι οι συνομιλίες, υπό την κάννη 40 και πλέον χιλιάδων Τούρκων στρατιωτών, δεν είναι ειλικρινείς ή, τουλάχιστον, δεν εγγυώνται επιτυχία. Πρέπει επίσης να προηγηθεί η παραδοχή των ηγεσιών της Κύπρου και ειδικά των δύο τελευταίων -**Χριστόφιας** και Αναστασιάδης εξελέγησαν ως «πρόεδροι λύσης»- ότι οι πολιτικές της ήττας δεν αναγκάζουν την Τουρκία να αναγνωρίσει τα εγκλήματά της και να αποχωρήσει από το νησί. Παραμένουν, όμως, στάσιμα τα πράγματα, μια βδομάδα μετά την αποτυχία του Κραν Μοντανά.

Και σήμερα, 15 Ιουλίου, μέρα επετείου του κουνικίου πραξικοπήματος, που άνοιξε τον δρόμο για την τουρκική εισβολή της 20ής Ιουλίου 1974, θα τολμήσει κανένας να κηρύξει ξανά το τέλος των ψευδαισθήσεων;

βλίο του καθηγητή κ. Σπυρίδωνα Ν. Λίτσα, «Ιλιάδα και Διεθνής Πολιτική» [εκδ. Ποιότητα 2014, σελ. 163] στο κεφάλαιο 4 «ο διάλογος του Έκτορα και της Ανδρομάχης»:

«Αν ένας πολίτης στο Παγκράτι αυτοπροσδιορίζεται ως Λάπωνας και γρήγορα πείσει και τους υπόλοιπους κατοίκους στην πολυκατοικία ότι είναι και αυτοί Λάπωνες, δεν σημαίνει ότι η πολυκατοικία έχει το νομικό δικαίωμα ή την πολιτική ευχέρεια να αποσπαστεί από τον Δήμο Αθηναίων δημιουργώντας μια κυρίαρχη λαπωνική νησίδα στο εσωτερικό της ελληνικής επικράτειας. Η επιλογή οφείλει να γίνει σεβαστή από τους υπόλοιπους κατοίκους του Παγκρατίου, αλλά την ίδια στιγμή οι νέο-Λάπωνες οφείλουν να αντιληφθούν ότι οι συνειδησιακή επιλογή δεν αντικαθιστά την εθνική κυριαρχία, είτε αυτή η συνθήκη λαμβάνει χώρα σε έναν παράδρομο της οδού Φορμίωνος είτε, για παράδειγμα, στη Θράκη»...

Μετά τους αγαπητούς Λάπωνες και το πιο αγαπημένο μας Παγκράτι, να υπενθυμίσουμε ωσαύτως στον κ. Κοτζιά το ιστορικά γνωστότερο γεγονός ότι εκείνη η...ζαχαρωμένη φράση που εκστόμισε ότι «μπορεί να υπάρχουν και πολίτες που να θέλουν να ονομάζονται μόνο Κύπριοι», υπήρξε μέγας μακροχρόνια μεθοδευμένος επίμονος στόχος των **Εγγλέζων Αποικιοκρατών**, από το 1878 που παρέλαβαν τη μεγαλόνησο από του Οθωμανούς Κατακτητές, ενάντιον της αμετάπειστη ελληνικής πλειονότητας του υπόδουλου λαού της Colony of Cyprus.

- Τα είχε γράψει και στους στίχους του και ο μόνος εκ του ελλαδικού μας υπουργείου Εξωτερικών νομπελίστας (για την ποίησή του) Γιώργος Σεφέρης:

- Απ' το 1953 σαφέστατη σφεαφική αποστομωτική απόληψη στα περί... εθνικότητας των κυπριλέζων που είχε σκαρφιστεί, επί Σχεδίου Ανάν 2002-2004, ο τότε υπ. Εξ. κ. Γιωργάκης Παπανδρέου, που είχε μεταξύ των συμβούλων του και τον καθηγητή κ. Νίκο Κοτζιά.

Τουρκικά νιαπλίκια στην κυπριακή ΑΟΖ

Κλιμακώνει τις προκλήσεις η Άγκυρα μετά την έναρξη των γεωτρήσεων στην ΑΟΖ της Κυπριακής Δημοκρατίας. Το τουρκικό σεισμογραφικό σκάφος Μπαρμπάρος προσέγγισε το πλωτό γεωτρήπανο West Capella στο τεμάχιο 11 της κυπριακής ΑΟΖ.

Το Μπαρμπάρος μετά από παραμονή περίπου δυο εβδομάδων στα τουρκικά παράλια, απέναντι από την Καρπασία, επιστρέφει στην περιοχή, ενώ πληροφορίες από την τουρκική πρωτεύουσα μεταδίδουν ότι μια φρεγάτα του πολεμικού ναυτικού της Τουρκίας προσεγγίζει την περιοχή.

Το βράδυ της Πέμπτης, το τουρκικό ΥΠΕΞ σε ανακοίνωσή του διεμήνυσε εκ νέου ότι η Τουρκία είναι αποφασισμένη να προστατεύσει «τα δικαιώματα και τα συμφέροντά της στην υφαλοκρηπίδα της» και ότι θα συνεχίσει να στηρίζει την τουρκοκυπριακή πλευρά, σε συντονισμό με την οποία, όπως αναφέρει, θα λάβει και τα απαραίτητα μέτρα για να απαντήσει στις ελληνοκυπριακές ενέργειες.

Στην περιοχή πάντως από την Τετάρτη που ξεκίνησε το γεωτρήπανο εργασίες στο λιμάνι της Λάρνακας έχουν αγκυροβολήσει δύο γαλλικές φρεγάτες, ενώ περίξ του οικουπέδου 11 της κυπριακής ΑΟΖ πλέουν το αμερικανικό αεροπλανοφόρο George Bush, μια κορβέτα του Ισραήλ και η ελληνική κανονιοφόρος Νικηφόρος, στέλνοντας μήνυμα στην Τουρκία να περιορίσει την επιθετική της τακτική. Είχαν προηγηθεί δηλώσεις Αμερικανού αξιωματούχου ότι η κυβέρνηση στηρίζει το δικαίωμα της Κυπριακής Δημοκρατίας να ερευνά για φυσικό αέριο και πετρέλαιο στην κυπριακή ΑΟΖ και αποθαρρύνει δράσεις που αυξάνουν την ένταση στην περιοχή.

Προσώρας οι Τούρκοι, με τη στήριξη που απολαμβάνει η Κύπρος από Ελλάδα, Γαλλία, Ιταλία [συνεταίρος της γαλλικής Total είναι η ιταλική ENI], ΗΠΑ και Ισραήλ δεν μπορούν να κάνουν και πολλά, αλλά το διάστημα των τριών μηνών που απαιτούν οι εργασίες γεώτρησης είναι μεγάλο.



Από τη Συμφωνία της Ζυρίχης στην απόσυρση της ελληνικής μεραρχίας Δικτατορία και Κύπρος: Το μεγάλο φιάσκο

Του Σπύρου Κουτρούλη

Στην Κύπρο χρεοκόπησε η ιδεολογία της δικτατορίας. Αποδείχθηκε ότι η ρητορική της, που επικαλείτο αξίες όπως η πατρίδα και το έθνος, δεν είχε καμία σχέση με τις πραγματικές της προθέσεις και επιδιώξεις.

Αποκαλύφθηκε ότι απέτυχε παταγωδώς σε ένα προνομιακό γι' αυτήν πεδίο, το στρατιωτικό-αμυντικό, αφού τα στελέχη της ήταν στρατιωτικοί και υποτίθεται, τη διεξαγωγή πολέμου για την οποία εκπαιδεύτηκαν, τη γνώριζαν καλά.

Ο Γ. Σεφέρης, με την ιδιότητά του ως διπλωμάτης, υπέβαλε υπόμνημα, στις 25 Δεκεμβρίου 1958, στον προϊστάμενό του, υπουργό Εξωτερικών, Ε. Αβέρωφ, με το οποίο τον προειδοποιούσε για τους κινδύνους που είχε για τον ελληνισμό της Κύπρου η κυοφορούμενη συμφωνία της Ζυρίχης. Θεωρούσε ότι η Ελλάδα επρόκειτο να συμφωνήσει σε ένα μεταβατικό καθεστώς, κατάληξη του οποίου θα ήταν να επιτύχει η Τουρκία το πάγιο σχέδιό της: τη διχοτόμηση του νησιού. Ο χρόνος απέδειξε ότι ο Σεφέρης είχε δίκιο στις εκτιμήσεις του για τις συνέπειες της Συμφωνίας της Ζυρίχης¹. Ο πολιτικός στόχος της ένωσης της Κύπρου με το ελλαδικό κράτος απομακρύνθηκε, αλλά και ο ίδιος ο ελληνικός χαρακτήρας του κυπριακού κράτους ήταν υπό διαρκή αμφισβήτηση από πλευράς Τουρκίας και Τουρκοκυπρίων.

Το 1964, η κυβέρνηση Γεωργίου Παπανδρέου έπραξε την ορθότερη, την ευφυέστερη, την πιο θαρραλέα κίνηση στην ιστορία του κυπριακού, που εξασφάλιζε τον ελληνικό χαρακτήρα της Κύπρου: με απόλυτη μουσικότητα, μετέφερε στην Κύπρο μια πλήρως επανδρωμένη μεραρχία, που περιλάμβανε τριάντα πέντε άρματα και βαρύ οπλισμό. Εξασφάλισε έτσι την άμυνα του νησιού και καθιστούσε εξαιρετικά παρακινδυνευμένη μια στρατιωτική ενέργεια της Τουρκίας. Χάρη στην παρουσία της, η Κύπρος θα είχε την πολυτέλεια να διαπραγματεύεται από θέση ισχύος με τους Τουρκοκύπριους, απεριόριστα χρονικά, χωρίς να διακινδυνεύσει τίποτα. Σημαντικό επίσης, για να αξιολογήσουμε ό,τι συνέβη το καλοκαίρι του 1974, είναι πως, τον Αύγουστο του 1964, η Ελλάδα απέστειλε στην Κύπρο δεκαπέντε βομβαρδιστικά Χάρβαρντ. Προφανώς, τότε, δεν θεωρήθηκε ότι η Μεγαλόνησος είναι μακριά.

Η στρατιωτική δικτατορία αποτελείται από στρατιωτικούς που ανήκαν στο μέσον της στρατιωτικής ιεραρχίας, χωρίς πολιτική πείρα, εκτός ίσως από αυτήν που απέκτησε ο Γ. Παπαδόπουλος κατά τη διάρκεια των σχέσεων που ανέπτυξε με κατώτερους υπαλλήλους της CIA. Προφανώς, η διαχείριση της εξωτερικής πολιτικής ήταν ένα πεδίο εντελώς ξένο γι' αυτούς. Το κενό αυτό υποτίθεται ότι, σε κά-



ποιο βαθμό, θα καλυπτόταν με τη χρησιμοποίηση δύο έμπειρων διπλωματών, του Ξανθόπουλου-Παλαμά και του Π. Πιπινέλη, που προέρχονταν από το προηγούμενο καθεστώς. Θεωρητικά, θα μπορούσαν να την προφυλάξουν από τα μεγάλα λάθη, αν βέβαια μπορούσαν να επηρεάσουν τις αποφάσεις της. Τελικά δεν συνέβη αυτό, αλλά οι τελευταίοι συνέπραξαν σε όλες τις εγκληματικές αποφάσεις της δικτατορίας.

Δείγμα των απίθανων χουντικών επιδιώξεων είναι ότι ο Γ. Παπαδόπουλος διακήρυξε ότι στόχος του ήταν η ελληνο-τουρκική ομοσπονδία. Η κυπριακή ηγεσία, από την πλευρά της, υποψιαζόταν ότι μέρος του σχεδίου αυτού ήταν η διπλή ένωση στην Κύπρο, που θα παρέδιδε ένα μέρος του νησιού στην Τουρκία.

Τον Σεπτέμβριο του 1967, χωρίς καμία διπλωματική προετοιμασία, γίνεται η συνάντηση της Κεσοάνης, ανάμεσα στον Γ. Παπαδόπουλο και στον Ντεμιρέλ, που καταλήγει σε



Η δικτατορία απέσυρε την ελληνική μεραρχία, διαπράττοντας ένα μεγάλο έγκλημα κατά του ελληνισμού. Αποκαλύφθηκε ότι, παρά τις εθνικιστικές, κατά καιρούς, διακηρύξεις, ούτε διπλωματική ικανότητα διαθέτετε, ούτε αξιόμαχο στρατό είχε

φιάσκο. Όπως αποκάλυψε ο πρέσβης Β. Θεοδωρόπουλος, στην *Καθημερινή*, στις 22 Απριλίου 2007, ο αρμόδιος διευθυντής του ΥΠΕΞ πληροφορήθηκε την επικείμενη συνάντηση από τον σύμβουλο της τουρκικής πρεσβείας². Τον Νοέμβριο του 1967, γίνονται σοβαρά αιματηρά επεισόδια με επίκεντρο το τουρκοκυπριακό χωριό Κοφίνου. Η Τουρκία απείλησε με πόλεμο την Ελλάδα και απαίτησε την απόσυρση της ελληνικής μεραρχίας. Ο Σάιρους Βανς -εκπρόσωπος της αμερικανικής κυβέρνησης- επισκέφθηκε τη χουντική κυβέρνηση και την προειδοποίησε ότι, αν δεν απέσυρε αμέσως την ελληνική μεραρχία από την Κύπρο, θα ακολουθούσε βομβαρδισμός και εισβολή από τα τουρκικά στρατεύματα.

Κατόπιν αυτών, η δικτατορία απέσυρε την ελληνική μεραρχία, διαπράττοντας ένα μεγάλο έγκλημα κατά του ελληνισμού. Αποκαλύφθηκε ότι, παρά τις εθνικιστικές, κατά καιρούς, διακηρύξεις, ούτε διπλωματική ικανότητα διαθέτετε, ούτε αξιόμαχο στρατό είχε, αλλά ούτε μπορούσε να αναλάβει τις συνέπειες μιας ελληνοτουρκικής σύρραξης. Γνώριζε πολύ καλά ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, θα υπήρχαν ανεξέλεγκτες εξελίξεις, ενώ μια ενδεχόμενη ήττα θα την οδηγούσε στο Γουδί. Δυστυχώς, μετά την απόσυρση της μεραρχίας, η Κύπρος απογυμνώθηκε στρατιωτικά και ήταν πλέον απροστάτευτη στις τουρκικές επιδιώξεις. Διότι ούτε η ΕΛΔΥΚ, ούτε η Εθνοφρουρά, ούτε το μακαριακό Εφεδρικό, ούτε η γριβική ΕΟΚΑ Β', θα ήταν σε θέση να προβάλουν αξιόλογη αντίσταση στην τουρκική επιθετικότητα. Ο οπλισμός τους ήταν ανεπαρκέστατος και, όταν γίνονταν προσπάθειες να προμηθευθούν οπλισμό από τρίτους (Τσεχοσλοβακία), γίνονταν αντικείμενο εσωτερικής αντιπαράθεσης.

Σημειώσεις

1. Σ. Δελλής, *Η αυτοθυσία της ΕΛΔΥΚ-μια μαρτυρία*, εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 2012, σελ. 238.
2. *ό.π.*, σελ. 68.

Η «Νέα Δεξιά» και ο «Πόλεμος των λέξεων»!

«Η ιδεολογική μάχη» για τη γλώσσα, την ιστορία των εθνών και τη θρησκεία θα γίνεται όλο και πιο σκληρή.

Του Βασίλη Στοϊλόπουλου

Η γλώσσα και ιδιαίτερα οι εύστοχες λέξεις ανέκαθεν «καθοδηγούσαν και επηρέαζαν τα ανθρώπινα συναισθήματα» και εκείνος που όριζε τις έννοιες καθόριζε και το πολιτικό γίγνεσθαι. Συχνά μάλιστα η «αιχμηρή» γλώσσα, ως κεφαλαίωδης «κοινωνική συνθήκη», προκαλούσε δυσαρέσκεια, εμπάθεια, προκαταλήψεις ακόμη και «ανορθολογικές» αντιδράσεις. Αυτό το φαινόμενο γίνεται ιδιαίτερα έντονο όταν πρόκειται για λέξεις που εκφράζουν βασικά στοιχεία πολιτικής ιδεολογίας, απώτερος στόχος της οποίας είναι να καταστεί η ίδια κεντρικό θέμα του δημόσιου διαλόγου ή να προκληθεί η περιθωριοποίηση και απαξίωση του «πολιτικού αντιπάλου» και εν κατακλείδι να επιβληθεί πολιτική κυριαρχία.

Ιδεολογικά φορτισμένες «λέξεις μάχης» (Kampfbegriffe) μπορεί να μοιάζουν «με ανεπαίσθητα μικρές δόσεις Αρσενικού» καταπίνονται ασυναίσθητα, φαίνονται να μην επιδρούν και μόνο μετά από κάποιο διάστημα να γίνεται εμφανής η δράση του δηλητηρίου, με εξόχως δραστικά αποτελέσματα: δαιμονοποίηση, ύβρεις, ευφημισμοί, πολεμικές, πρόκληση ταμπού, δυσφήμιση και έξαψη παθών.

Στο πρόσφατο παρελθόν, έννοιες και συνθήματα όπως «άξονας του κακού» και «ελευθερία ή σοσιαλισμός» έμειναν στην πολιτική ιστορία ως ιδιαίτερα πετυχημένα. Ανάλογα, όποιος χρησιμοποιεί σήμερα στην πολιτική πηχρές «λέξεις μάχης»



όπως τρομοκρατία της πολιτικής ορθότητας, κατεστημένο, λαϊκός πολιτισμός, αλαζονικός ναρκισσισμός των ελίτ, Νέα Τάξη, πραγματική δημοκρατία, Crony καπιταλισμός, εθνική ταυτότητα, κοινωνική πόλωση, εθνικές μεταμορφώσεις (λόγω μεταναστευτικού), ΜΜΕ του ψεύδους, εναλλακτικό κίνημα, φιλελεύθερος μινδενισμός, εθνική κυριαρχία κ.ά. κινδυνεύει να χαρακτηριστεί a priori με εξίσου ερεθιστικούς «μαχητικούς όρους»: «λαϊκιστής», «ξενόφοβος», «ρατσιστής», «φασίστας», «εθνικιστής», «ομοφοβικός», «ακροδεξιός», «συνωμοσιολόγος», «αυταρχικός», «ισλαμοφοβικός», κ.λπ. Είναι όλοι αυτοί που αποτελούν τους βασικούς υπονομευτές της παγκοσμιοποίησης και της κυριαρχίας του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου και ανήκουν, σύμφωνα με τους αντιπάλους τους, στη «Νέα Δεξιά», η κοσμοθεώρηση της οποίας «προσφέρει τις βάσεις για έναν νέο φασισμό», καθώς πρόκειται για ένα επικίνδυνο «μίγμα αριστε-

ρης κριτικής στο καπιταλιστικό σύστημα και δεξιάς κριτικής στο δυτικό πολιτισμικό πρότυπο¹. Το ίδιο ασφαλώς ισχύει και για όποιον ισχυριστεί ότι αισθάνεται «αγανακτισμένος πολίτης» ή ότι «το Ισλάμ δεν ανήκει στην Ευρώπη», όπως και αν πιστεύει ότι «η παγκοσμιοποίηση ισοπεδώνει την ταυτότητα» ή τολμήσει να επαναλάβει ακόμα και «αριστερά σλόγκαν», τύπου Σλαβόι Ζίζεκ και Αλαίν Μπαντιού: «φιλελευθερισμός είναι η μεταφυσική του καπιταλισμού».

Φορείς τέτοιων προκλητικών και απαξιωτικών χαρακτηρισμών είναι τα «καθεστωτικά κόμματα του Νταβός», ιδιαίτερα της Δυτικής Ευρώπης, που προωθούν την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, όπως και οι «καλοί άνθρωποι» με το αριστεροπράσινο «ηθικό πλεονέκτημα», τη ναρκισσιστική κουλιούρα των «Refugees Welcome» και του «μονότονου και ξεθωριασμένου αριστερού πλουραλισμού». Στους αρωγούς τους στον «πόλεμο των λέξεων» πε-

ριλαμβάνονται προπαγανδιστικά συστήματα τύπου Σόρος αλλά και η Διεθνής των «μενιοκρατόρων».

Πρόκειται όμως πράγματι για μια παραδοσιακή, κλασική Ακροδεξιά, που απειλεί με επικείμενη «αποξήρανση του βούρκου» των ελίτ και «υποσκάπτει τη δημοκρατία»; Ή μήπως για μια επίπονη ανάδυση ενός «μοντέρνου Συντηρητισμού»², απαλλαγμένου από το «αιώνιο σύμπλεγμα του πτημένου», που θέλει το έθνος ζωντανή πραγματικότητα και ενεργό συλλογικό υποκείμενο; Πρόκειται άραγε για έναν «Συντηρητισμό» που επιδιώκει τη δημιουργία μιας «δικής του ουτοπίας» που ορίζει το έθνος ως απελευθερωτική ιδεολογία, εμπλουτισμένη με μια «θεική αισθητική» για την υπεράσπιση της εθνικής ταυτότητας και συγχρόνως αυθεντικό «προσάτι της διαφορετικότητας των εθνικών πολιτισμών»; Σηματοδοτούν μήπως οι «υπόγειες διαδρομές» στο εσωτερικό των ευρωπαϊκών λαών τη δημιουργία μιας «συντηρητικής

πρωτοπορίας» που θα βγει από την διαχρονική «θέση άμυνας» και για την οποία «η παράδοση είναι πολύ περισσότερο από ένα μουσείο ξεπερασμένων εθίμων της παγκοσμιοποιημένης διεθνούς κοινότητας»; Ο χρόνος θα δείξει!

Όμως είναι βέβαιο ότι, παρά τις όποιες θριαμβολογίες, (π.χ. για τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα στη Γαλλία και αλλού), «η ιδεολογική μάχη» για την πολιτισμική ταυτότητα, τη γλώσσα, την ιστορία των εθνών και τη θρησκεία θα γίνεται όλο και πιο σκληρή, ιδιαίτερα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ένα «όνειρο της Αριστεράς» περασμένων εποχών γίνεται πραγματικότητα: Τα επιχειρήματα μετρούν πλέον περισσότερο από «κούφιας ιδεολογίες», που κυριαρχούσαν για δεκαετίες και υπονόμειναν τον δημόσιο διάλογο. Σε κάθε περίπτωση οι εύστοχες «μαχητικές λέξεις», όπως καταγράφονται στο «Αλφάβητο της δεξιάς σκέψης», θα προκαλούν και στο μέλλον «εφιάλτες» στους λεγόμενους «φιλελεύθερους δημοκράτες» και παρά τους γιγαντιαίους προπαγανδιστικούς μηχανισμούς των γκλομπλιστών θα βρίσκουν ολόένα και μεγαλύτερο ακροατήριο, ιδιαίτερα στα λαϊκά στρώματα. Τουλάχιστον, το πεδίο της αντιπαράθεσης των ιδεών φαίνεται πως απελευθερώνεται.

Σημειώσεις

1. Thomas Assheuer, «Το αλφάβητο της δεξιάς σκέψης», die Zeit, 6-3-2017

2. Alexander Grau, «Οι αιώνιοι χαμένοι. Το δίλημμα του Συντηρητισμού», Cicero, 1-7-2017.

Η Ρωσία προμηθεύει S-400 την Τουρκία

Ρωσία και Τουρκία φαίνεται ότι ήρθαν σε συμφωνία για το κόστος των πυραύλων S-400 που θα καταβάλλει η Τουρκία, αλλά και για άλλες λεπτομέρειες της συμφωνίας. Η Τουρκία φαίνεται ότι θα πληρώσει 2,5 δισ. δολάρια στη Ρωσία, προκειμένου να αποκτήσει ένα από τα πιο προηγμένα αμυντικά συστήματα στον κόσμο.

Όπως δήλωσε Τούρκος αξιωματούχος: «Για την Τουρκία, το κλειδί κάθε συμφωνίας είναι η απόκτηση του know how και η μεταφορά τεχνολογίας. Το να επιτραπεί στην Τουρκία δύο αμυντικοί πυραύλοι S-400 να αναπτυχθούν στο έδαφός της εξυπηρετεί αυτόν ακριβώς το σκοπό». Οι Ρώσοι δεν τους πούλησαν

μόνο δύο συστήματα πυραύλων S-400, αλλά και την τεχνολογία για να αναπτύξει η τουρκική αμυντική βιομηχανία την δική πυραυλική ασπίδα.

Για άλλη μια φορά στην ιστορία της η ομόδοξη Ρωσία, όπως στα χρόνια του Λένιν, σπεύδει να τείνει χείρα φιλίας και σωτηρίας στην στριμωγμένη Τουρκία. Έτσι και τώρα που η Τουρκία έχει προβληματικές σχέσεις με ολόκληρο τον κόσμο, η μόνη δύναμη που την στηρίζει έμπρακτα είναι η Ρωσία. Με το σύνολο των Ευρωπαίων, ακόμα και με την παραδοσιακά φιλοτουρκική Γερμανία, με τις ΗΠΑ, το Ισραήλ, δηλαδή με το σύνολο του δυτικού κόσμου οι σχέσεις της είναι από παγερές έως εχθρικές. Δεν λείπουν και οι αντιπάθειες και

οι συγκρούσεις και με τον μουσουλμανικό κόσμο και μάλιστα τον ομόδοξό της σουνιτικό. Οι αραβικές χώρες, με πρώτη την Σαουδική Αραβία, σύμπτυξαν μέτωπο κατά του Κατάρ, αλλά και της Τουρκίας, από την οποία ζητούν να κλείσει την τεράστια στρατιωτική βάση που διατηρεί στο Κατάρ. Ακόμα και οι Κινέζοι που πριν μερικά χρόνια έπαιξαν με την ιδέα να στηρίξουν την Τουρκία και να την προμηθεύσουν με πυραυλικά συστήματα, στο τέλος έκαναν πίσω προσμετρώντας ότι στην επικράτειά τους ζουν 20 εκατ. ευρώ μουσουλμάνοι για τους οποίους η Τουρκία θέλει να έχει ρόλο.

Οι «Ρωσόφιλοι» που στην Ελλάδα διατηρούν πλήθος ενημερωτικών ιστοσελίδων θα υπενθυμίσουν στην Ρωσία ότι διαχρονικά ο



μεγαλύτερος εχθρός της είναι η Τουρκία και ότι η Τουρκία στο παρελθόν σε όλες τις περιπτώσεις εντέλει πρόδωσε την φιλία της Ρωσίας; Ή θα της επισημάνουν ότι οι τουρκικοί S-400 θα είναι στραμμένοι προς τα νησιά του Αιγαίου;

Κι όμως, βρέχει στην Ανταρκτική!

Εμβρόντητη η επιστημονική κοινότητα.

Από το περιοδικό *Science*

Επιστήμονες κατέγραψαν το δραματικό λιώσιμο του πάγου στην επιφάνεια της Δυτικής Ανταρκτικής, γεγονός που μπορεί να αποτελέσει το προοίμιο σοβαρών μελλοντικών επιπτώσεων, καθώς ο πλανήτης εξακολουθεί να θερμαίνεται. Το καλοκαίρι του 2016, στην επιφάνεια του παγετώνα του Ρος, της μεγαλύτερης μάζας επιπλέοντος πάγου στη Γη, παρουσιάστηκαν λίμνες νερού που διήρκεσαν 15 μέρες. Η επιφάνεια της πληγείσας περιοχής ήταν 480.000 τετραγωνικά χλμ. – μεγαλύτερη δηλ. από την πολιτεία του Τέξας.



Οι επιστήμονες φοβούνται τώρα πως το επιφανειακό λιώσιμο των πάγων της Δυτικής Ανταρκτικής έρχεται να προστεθεί στο λιώσιμο των πάγων που γεινιάζουν με τον ωκεανό, απειλώντας άμεσα την ευρύτερη περιοχή.

«Το φαινόμενο μας δείχνει μια πιθανή εικόνα απ' το μέλλον» δήλωσε ο Ντέιβιντ Μπρόμγουιτς, ειδικός στην Ανταρκτική, από το Πανεπιστήμιο του Οχάιο, και ένας από τους ερευνητές που συνέταξαν τη μελέτη. «Έχετε πιθανώς διαβάσει τις αναλύσεις για τη Δυτική Ανταρκτική. Πολλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι απουσιάζει ο σιγά-σιγά αυτή τη στιγμή και ο λόγος είναι κυρίως

τα θερμά νερά που κατατρώγουν τη βάση των όγκων πάγου της. Απ' ό,τι φαίνεται, στο μέλλον θα δούμε το ταυτόχρονο λιώσιμο της επιφάνειας των πάγων, με αποτέλεσμα οι όγκοι αυτοί να γίνουν ακόμη πιο ασταθείς».

Οι ερευνητές παρατήρησαν το επιφανειακό λιώσιμο από έναν σταθμό καταγραφής στην καρδιά της Δυτικής Ανταρκτικής ο οποίος κατέγραψε την αύξηση της ατμοσφαιρικής θερμοκρασίας και την παρουσία σύννεφων που περιείχαν μεγάλες συγκεντρώσεις υγρασίας. Όταν η ομάδα του Μπρόμγουιτς χρησιμοποίησε σένσορες από μετεωρολογικούς δορυφόρους για να παρακολουθήσει κα-

λύτερα το φαινόμενο, οι καταγραφείς μικροκυμάτων έδειξαν ότι λάμβανε χώρα ένα, άνευ προηγουμένου, επιφανειακό λιώσιμο των πάγων. Το αποτέλεσμα ήταν ότι ο παγετώνας του Ρος κατακλύστηκε από μικρές και μεγάλες λίμνες νερού ανάμεικτου με χιόνι.

Πιθανώς, το λιώσιμο προκλήθηκε από το φαινόμενο Ελ Νίνιο, το οποίο τείνει να προωθεί θερμές αέριες μάζες στην περιοχή. Στη συγκεκριμένη περίπτωση υπήρξε συγκεντρωση υγρού αέρα από τον ωκεανό ο οποίος προκάλεσε βροχοπτώση στον παγετώνα του Ρος και σε άλλες περιοχές της Ανταρκτικής.

«Η ιστορία του λιώσιματος του πάγου σε ολόκληρη την επιφά-

νεια του παγετώνα ταρακούνησε την επιστημονική κοινότητα» λέει ο Ρόμπιν Μπελ, ερευνητής σε θέματα Ανταρκτικής από το Ινστιτούτο Λαρόντ-Ντόχερτ του Πανεπιστημίου Κολούμπια. «Πού ακούστηκε βροχή στην Ανταρκτική; Η Ανταρκτική είναι έρημος!».

Προς το παρόν, το αναφερόμενο λιώσιμο δεν έχει μεγάλες επιπτώσεις αλλά, παρόλα αυτά, είναι άκρως ανησυχητικό. Επιβεβαιώνει επίσης μια μελέτη-υπόδειγμα της Ανταρκτικής που δημοσιεύθηκε πέρυσι η οποία χρησιμοποίησε μοντέλα κλίματος και στρώματος πάγου για να προβλέψει την πιθανότητα να υπάρξει λιώσιμο πάγου, μόνο από την Ανταρκτική,

ικανού να προκαλέσει άνοδο του παγκοσμίου επιπέδου της επιφάνειας της θάλασσας κατά 1 μέτρο και 20 εκατοστά. Η μελέτη προβλέπει πως, μελλοντικά, οι πάγοι της Ανταρκτικής θα λιώνουν όχι μόνον από κάτω αλλά και από πάνω, προκαλώντας την περαιτέρω κατάτμησή τους από τον όγκο νερού που θα ρέει μέσα τους.

«Το μεγάλο λιώσιμο των πάγων που προσεγγίζουμε σ' αυτήν τη μελέτη αφορά ακριβώς μία από τις υπό απειλή περιοχές στις οποίες προβλέπεται μεγάλη υποχώρηση στον όγκο πάγου από την προγενέστερη έρευνα των Ντε Κόντο και Πόλαρνι», δήλωσε ο Μπρόμγουιτς. «Το πιο σημαντικό είναι πως έχουμε πλέον αποδείξεις ότι αυτά τα πολύ σημαντικά φαινόμενα μπορεί να συμβούν στον πραγματικό κόσμο και όχι μόνο στον κόσμο των μοντέλων».

Ανησυχητικό επίσης είναι και το γεγονός ότι φαινόμενα τύπου Ελ Νίνιο μπορεί να γίνουν πολύ συχνότερα στο μέλλον.

«Το λιώσιμο σηματοδοτεί τον θάνατο των παγετώνων», συμπληρώνει ο Μπελ και «αυτό ήταν το πρώτο πλήρως καταγεγραμμένο φαινόμενο λιώσιμου πάγων το οποίο μπορέσαμε να παρατηρήσουμε τη στιγμή που συνέβαινε».

Μετάφραση: **Κ.Μαυρίδης**.

Η μοναξιά των υπερμοντέρνων Ιαπώνων

Σχεδόν οι μισοί από τους Ιάπωνες, μπαίνουν στην τέταρτη δεκαετία της ζωής τους δίχως να έχουν αποκτήσει σεξουαλικές εμπειρίες, σύμφωνα με μια νέα έρευνα.

Η χώρα βιώνει μια ραγδαία δημογραφική κάμψη, καθώς οι νέοι απέχουν από το σεξ και αποφεύγουν να συνάψουν συντροφικές σχέσεις.

Μερικοί άνδρες ισχυρίστηκαν ότι «βρίσκουν τις γυναίκες τρομακτικές», στο πλαίσιο έρευνας σύμφωνα με την οποία το 43% των ερωτηθέντων μεταξύ των ηλικιών 18 με 34 δηλώνουν ότι είναι παρθένοι.

Μια γυναίκα, όταν ρωτήθηκε γιατί τί πιστεύει ότι το 64% των ανδρών της ηλικίας της δηλώνει ότι δεν είναι σε σχέση, είπε ότι οι άνδρες «δεν

θα μπου στον κόπο» να ζητήσουν ραντεβού από κοπέλες της ηλικίας τους, γιατί είναι ευκολότερο για αυτούς να ικανοποιούνται βλέποντας διαδικτυακό πορνό.

Ο αριθμός των γεννήσεων στην Ιαπωνία, έπεσε φέτος κάτω του 1 εκ. για πρώτη φορά στην ιστορία της, σύμφωνα με το Υπουργείο Υγείας, Εργασίας και Πρόνοιας.

Το Εθνικό Ινστιτούτο Δημογραφίας και Κοινωνικής Ασφάλισης της Ιαπωνίας προβλέπει ότι ο τωρινός της πληθυσμός των 127 εκ., θα μειωθεί κατά 40 εκ. μέχρι το 2065.

Αυτή η κρίση γονιμότητας έχει αφήσει τους πολιτικούς της χώρας να αναρωτιούνται γιατί οι νεώτερες γενιές απέχουν από το σεξ.

Ο κωμικός Άνο Ματσούι, 26 ετών, είπε στο BBC: «Δεν έχω καμία

αυτοπεποίθηση με τα κορίτσια. Δεν ήμουν ποτέ δημοφιλής σε εκείνες. Μια φορά ζήτησα από μια κοπέλα να βγούμε, αλλά αυτή αρνήθηκε. Αυτό με τραυμάτισε [...] Υπάρχουν πολλοί άνδρες σαν κι εμένα, που βρίσκουν τις γυναίκες τρομακτικές. Φοβούμαστε την απόρριψη, κι έτσι περνούμε τον χρόνο μας κάνοντας διάφορα κόμπι, όπως κινούμενα σχέδια. [...] Σιχαίνομαι τον εαυτό μου, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό».

Η καλλιτέχνης **Μεγκούμι Ιραγκάσι**, που κάποτε είχε αποτυπώσει τρισδιάστατα το δικό της γεννητικό όργανο, είπε «δεν είναι εύκολο να χτίσεις μια σχέση [...] Ένα αγόρι πρέπει να ζητήσει από ένα κορίτσι να βγουν ραντεβού. [...] Πιστεύω ότι οι περισσότεροι δεν θα μπου στον κόπο. Μπορούν να παρακολουθή-

σουν πορνό στο διαδίκτυο κι έτσι να ικανοποιηθούν σεξουαλικά».

Η συρρίκνωση του πληθυσμού της χώρας –καθώς οι θάνατοι έχουν υπερβεί τις γεννήσεις εδώ και πάρα πολλά χρόνια– έχει ονομαστεί ως «δημογραφική ωρολογιακή βόμβα» και ήδη επηρεάζει τις αγορές στέγης και εργασίας, το επίπεδο της κατανάλωσης, και τα σχέδια για μακροχρόνιες επενδύσεις των επιχειρήσεων.

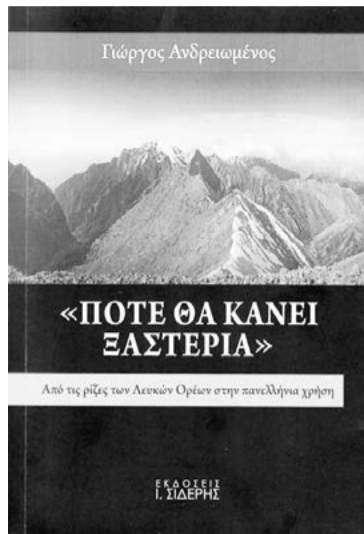
Και άλλες χώρες, όπως οι ΗΠΑ, η Κίνα, η Δανία και η Σιγκαπούρη έχουν χαμηλούς δείκτες γεννήσεων, αλλά της Ιαπωνίας είναι πολύ χειρότεροι. Μια πανεθνική έρευνα που διεξήχθη νωρίτερα μέσα στον χρόνο υποστήριζε ότι το 20% των Ιαπώνων που βρίσκονται στην ηλικία των 50 δεν έχουν ακόμα παντρευτεί. Το ίδιο

ισχύει και για 1 στις 7 γυναίκες.

Οι δείκτες παρουσιάζουν την χειρότερη επίδοση από την στιγμή που ξεκίνησαν οι απογραφές αυτού του τύπου, το 1920, και παρουσιάζουν μια αύξηση της τάξης του 3,2% για τους άντρες και 3,4% για τις γυναίκες, από το 2010. Οι αυξητικές τάσεις του φαινομένου καταλογίζονται στην κατάρωση των κοινωνικών πιέσεων για γάμο, αλλά και στην προϊούσα οικονομική ανασφάλεια. Το Ινστιτούτο υποστηρίζει ότι ο αριθμός των εργέντων Ιαπώνων αναμένεται να αυξηθεί περαιτέρω, καθώς όλο και περισσότεροι νέοι άνθρωποι δηλώνουν πως δεν έχουν καμία πρόθεση να παντρευτούν στο μέλλον.

Πηγή: εφημερίδα *Independent*, 08/07/2017.

Γ. Ανδρειωμένος:
«Πότε θα κάνει
ξαστεριά»



Το νέο βιβλίο του Γιώργου Ανδρειωμένου, από τις εκδόσεις Σιδέρη, έχει ως θέμα το ριζίτικο «Πότε θα κάνει ξαστεριά».

Σε ένα εξαιρετικά διεισδυτικό δοκίμιο, μας αποκαλύπτει τις πολλαπλές χρήσεις του. Από ένα δημοτικό ποίημα, που χρησιμοποιείται κατ' αρχήν ως στοιχείο βεντέτας μεταξύ δύο οικογενειών της Κρήτης, γίνεται ύμνος εξεγερτικός που καταγγέλλει την τουρκική σκλαβιά, από στόμα σε στόμα μεταφέρει την επιθυμία εκδίκησης κατά του δυνάστη, και αποκαλύπτει το αίτημα της απελευθέρωσης. Τραγουδήθηκε από τον απλό λαό αλλιά και τον ίδιο τον Ελευθέριο Βενιζέλο. Στη συνέχεια, κάθε συλλογικότητα που ήθελε να εκφράσει με έναν ριζικό τρόπο την απόφασή της, αυτό που πιστεύει, αυτό που εκφράζει ως δέον, να αποκτήσει υλική υπόσταση, αποκάλυπτε στην «Ξαστεριά» ένα αποτελεσματικό ποιητικό μέσο. Είναι εντυπωσιακή η ερευνητική προσπάθεια του Γ. Ανδρειωμένου να αποκαλύψει το χρονικό της βάθος αλλιά και την ευρύτητα της χρήσης στο σύγχρονο παρόν. Διότι πολύ εύκολα χρησιμοποιείται από οποιονδήποτε πολιτικό φορέα ή κοινωνική συσσωμάτωση χωρίς να εμποδίζεται από το γεγονός ότι ακούγεται από το στόμα των αντιπάλων. Έτσι τραγουδήθηκε από τον Ν. Ξυθούρη στο Πολυτεχνείο, αλλιά το σεβάστηκε, λόγω της κρητικής καταγωγής του, ο Στ. Πατακάς, ακούγεται δε σε κάθε συλλογική ομάδα με τελείως εκθρηνικές σε αρκετές περιπτώσεις ιδεολογίες. Μοιάζει έτσι ένα εξαιρετικά στρατευμένο ριζίτικο, που διακρυσώνει την αναγκαιότητα που έχει η σκληρότητα κατά του εχθρού να μετατρέπεται σε έναν «ουδέτερο» λόγο, σε ένα μέσο, δηλαδή, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για οποιονδήποτε σκοπό επιθυγεί.

Σ.Κ.

Η πολύτιμη συμβολή των Ελλήνων στον πολιτισμό των ανατολικών Σλάβων

Του Αντρέι Αλεξάνδροβιτς Μπελέτσκι*

Είναι γνωστό πως, μαζί με τον χριστιανισμό, οι Έλληνες ιεραπόστολοι έφεραν στους ανατολικούς Σλάβους και τη μεγαλύτερη εφεύρεση του πολιτισμού των ανθρώπων, το αλφάβητο, την αλφαβητική γραφή. Από την λέξη γράμμα –στον πληθυντικό γράμματα–, οι Σλάβοι σχημάτισαν το δικό τους «γράμματα» (ενικός αριθμός) που σημαίνει και το γραπτό κείμενο, το έγγραφο και την εγγραμματοσύνη. Θεωρείται πως το αλφάβητο για τους νότιους και ανατολικούς Σλάβους εφεύραν οι αδελφοί Κύριλλος (Κωνσταντίνος) και Μεθόδιος. Από το όνομα του Κύριλλου, ένα είδος σλαβικού αλφαβήτου ονομάστηκε «κυρίλλισα» αλλά, σύμφωνα με τις καινούργιες έρευνες, αποδείχθηκε πως οι Σλάβοι χρησιμοποιούσαν το ελληνικό αλφάβητο για τη γλώσσα τους ακόμα πριν από την αποστολή των αδελφών. Είναι αλθοφανές πως ο Κύριλλος, με βάση την ελληνική μικρογραφική γραφή, είχε επεξεργαστεί εκείνο το είδος της σλαβικής γραφής που πήρε το όνομα «γλαγόλιτσα» (από τη λέξη «γλαγόλ» που σημαίνει «λόγος»).

Τα σημερινά αλφάβητα των ανατολικών Σλάβων –Ρώσων, Ουκρανών και Λευκορώσων– βασίζονται στην ελληνική μεγαλογραφική γραφή των μεσαιωνικών κειμένων.

Η διαφορά της φωνητικής της σημερινής ελληνικής γλώσσας και των γλωσσών των ανατολικών Σλάβων είναι αρκετά σημαντική, αν πάρουμε υπόψη τα σύμφωνα. Τα φωνήεντα δεν διακρίνονται πολύ. Θα παραλείψουμε εδώ πολλές λεπτομέρειες και θα περιοριστούμε σε μερικές σημαντικές σημειώσεις. Για τα ρωσικά σύμφωνα, είναι χαρακτηριστική η «μαλακωμένη» ή «επουρανωμένη» (ή ουρανοσκοποποιημένη) προφορά τους που σημειώνεται σε ορισμένες περιπτώσεις με το ειδικό σημείο ъ π.χ. мел (η κιμωλία) και мель (η ξέρα). Το σημερινό ρωσικό αλφάβητο έχει 33 στοιχεία και μεταξύ τους δύο σημεία που έχουν μόνον γραφική και όχι φωνητική σημασία: το ъ (το λεγόμενο «μαλακό» σημείο) και το ѣ (το λεγόμενο «σκληρό» σημείο). Η ποσοπική διαφορά του ελληνικού και του ρωσικού αλφαβήτου σχετίζεται με τη φωνητική διαφορά και των δύο γλωσσών.

Εκτός από 5 φωνήεντα, που τα έχουν και οι δύο αυτές γλώσσες, στο ρωσικό φωνητικό σύστημα υπάρχει ένας χαρακτηριστικός φθόγγος ъ, κάτι ενδιάμεσο μεταξύ του [i] και του [ou]. Ανάμεσα στα σύμφωνα είναι χαρακτηριστικά τα συριστικά δασωμένα ш (σαν τον πρώτο φθόγγο στη γαλλική λέξη charme) και ж (σαν τον πρώτο φθόγγο στη γαλλική jour). Για την ουκρανική φωνητική, είναι χαρακτηριστικοί οι «δίφθογγοι» συμφώνων Дз (σαν στην ελληνική λέξη τζάμπα) και Дж (σαν το πρώτο φθόγγο στα αγγλικά ονόματα John και George).



Τα σχήματα των κεφαλαίων γραμμάτων Α, Β, Γ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ο, Π, Ρ, Τ, Φ, Χ είναι τα ίδια και στο ελληνικό αλφάβητο και στα αλφάβητα των ανατολικών Σλάβων, όμως η φωνητική σημασία μερικών από αυτά είναι διαφορετική. Στο ρωσικό αλφάβητο, το Γ προφέρεται σαν Γκ, στο ουκρανικό και στο λευκορωσικό αλφάβητο, προφέρεται σαν το ελληνικό Γ μπροστά στα σύμφωνα και στα φωνήεντα Α, ΟΥ, Ο. Οι φθόγγοι των ελληνικών Δδ και Θθ απουσιάζουν στις ανατολικές σλαβικές γλώσσες. Το κεφαλαίο γράμμα Η έχει σ' αυτές τις γλώσσες τη φωνητική σημασία του ελληνικού Η.

Τα μικρά γράμματα των σλαβικών αλφαβήτων διαφέρουν σημαντικά από τα αντίστοιχα ελληνικά. Ύστερα από τη μεταρρύθμιση της ρωσικής ορθογραφίας, στα 1917, από το ρωσικό αλφάβητο εξαλείφθηκε το γράμμα І (ιώτα) αλλά διατηρείται στα αλφάβητα των Ουκρανών και των Λευκορώσων.



Είναι αυτονόητο το ότι μ' αυτήν την πολύτιμη συμβολή των Ελλήνων στον πολιτισμό των ανατολικών και νότιων Σλάβων –Βουλγάρων και Σέρβων– δεν περιορίζεται η ευεργετική επίδραση του ελληνικού πολιτισμού πάνω στον πολιτισμό των σλαβικών λαών

Είναι αυτονόητο ότι, με αυτή την πολύτιμη συμβολή των Ελλήνων στον πολιτισμό των ανατολικών και νότιων Σλάβων –Βουλγάρων και Σέρβων–, δεν περιορίζεται η ευεργετική επίδραση του ελληνικού πολιτισμού πάνω στον πολιτισμό των σλαβικών λαών. Η ελληνική αλφαβητική γραφή εμφανίζεται στις αρχές της πρώτης π.Χ. χιλιετίας και οι Σλάβοι άρχισαν να χρησιμοποιούν τη γραφή μόνον στα τέλη της πρώτης μ.Χ. χιλιετίας. Αυτό είναι πολύ σημαντικό γεγονός της ιστορίας και των δύο λαών. Η πραγματική ιστορία αρχίζει από την εφεύρεση και αξιοποίηση της γραφής. Μπορεί να πει κανείς, παραφράζοντας τα λόγια του Ευαγγελιστή: στην αρχή της ιστορίας υπήρξε γραπτός λόγος.

Ο Α.Α.Μπελέτσκι (1911-1995) υπήρξε μια από τις σπουδαιότερες και σημαντικότερες μορφές των ελληνικών γραμμάτων στη Σοβιετική Ένωση, ο οποίος, με τη σύζυγό του Ταϊάνα Τσερνισσόβα, επίσης καθηγήτρια ελληνικών, άφησε ανεξίτηλο το στίγμα του στις κλασικές σπουδές, κυρίως, στην Ουκρανία. Στο Πανεπιστήμιο του Κιέβου, από το 1953, θα είναι επικεφαλής της έδρας της αρχαίας φιλολογίας, της έδρας της γενικής γλωσσολογίας και της έδρας της ρωμανικής γλωσσολογίας. Οι δημοσιεύσεις του στους τομείς της κλασικής φιλολογίας, αρχαιολογίας και θεωρητικής γλωσσολογίας ξεπερνούν τις 130. Γνώριζε δεκάδες γλώσσες και διαλέκτους, ενώ είχε ασχοληθεί και με τις μεταφράσεις αρχαίων και σύγχρονων Ελλήνων συγγραφέων. Το παραπάνω κείμενο βρίσκεται στο τμήμα του αρχείου του, με αδημοσίευτα χειρόγραφα στα ελληνικά, κυρίως ποιήματα, που μου ενέχειρίσε, μαζί με τη βοήθη του Βαλεντίνου Λομπανουόφ, πριν τον θάνατό του.

Μετάφραση: Σωτήρης Δημόπουλος

Άρδην Θεσσαλονίκης:
Γυρίζουμε την πλάτη
στον Ζ. Κλ. Γιούνκερ.

Τιμάμε τους άξιους και
όχι τους ισχυρούς

Την Πέμπτη 13/07/2017, το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης τίμησε τον πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ζαν-Κλωντ Γιούνκερ, αναγορεύοντά τον σε επίτιμο διδάκτορα της Νομικής Σχολής του. Ο πρόεδρος του ΑΠΘ, Περικλής Μήτσας δήλωσε σχετικά με την πρωτοβουλία που πήρε το πανεπιστήμιο: «Όπως ο κ. Γιούνκερ υποστηρίζει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, οφείλουμε να επενδύσουμε στους νέους ανθρώπους και να χτίσουμε μια καλύτερη Ευρώπη, μια Ευρώπη οικοδομημένη με τα κράτη-μέλη και όχι εναντίον τους. Στη σημερινή δύσκολη συγκυρία για την Ελλάδα, ο κ. Γιούνκερ υπερασπίζεται σθεναρά τη θέση της χώρας μας στο ευρωπαϊκό σύνολο και αναγνωρίζει τις προσπάθειες που καταβάλλει ο ελληνικός λαός, αποτιμώντας, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει, φόρο τιμής στο θάρρος του. Η επικείμενη αναγόρευση του προέδρου Γιούνκερ, ως έμπρακτη αναγνώριση της προσφοράς του στις αξίες του ευρωπαϊκού πολιτικού και νομικού πολιτισμού, τιμά τον ίδιο, αλλά και το ΑΠΘ». Βέβαια, οι πολίτες της Θεσσαλονίκης τήρησαν μάλλον σκωπτική στάση απέναντι στο γεγονός, ενώ πραγματοποιήθηκε και πορεία διαμαρτυρίας από φοιτητές, προς το Μέγαρο Μουσικής, όπου και θα πραγματοποιούνταν η τελετή.

Το Άρδην Θεσσαλονίκης εξέδωσε την ακόλουθη ανακοίνωση: «Η επιλογή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης να αναγορεύσει ως επίτιμο διδάκτορά του τον Ζαν Κλωντ Γιούνκερ, βρίσκει σε αντίθεση την μεγάλη πλειοψηφία του λαού της πόλης, αλλά και δεν τιμάει την φήμη του ίδιου του ιδρύματος. Αυτές οι τιμές είνισται να αποδίδονται σε προσωπικότητες για την πνευματική τους συμβολή στα κοινά, και όχι σε ανθρώπους που έχουν συνδέσει την σταδιοδρομία τους με την επιβολή ενός στυγνού οικονομικού ολοκληρωτισμού σε όλη την Ευρώπη, που βρίσκεται σε κατάφορη σύγκρουση με όσες θετικές αξίες έχει ιστορικά αναδείξει ο ίδιος ο ευρωπαϊκός πολιτισμός –για να μην μιλήσουμε για τις αξίες της Ελευθερίας και της Δικαιοσύνης που εκπέμπει η δική μας, ελληνική πολιτιστική κληρονομιά. Σε οποιαδήποτε περίπτωση, ο σύγχρονος ρόλος των πνευματικών ιδρυμάτων είναι να αντιστρατεύονται τις σκοτεινές εποχές που ζούμε, και όχι να βραβεύουν τους πολιτικούς εκείνους που τις έχουν επιβάλλει στις κοινωνίες μας».

Στρεβλώσεις και παρασιτισμός στην Ελλάδα της παρακμής

Τζιζικες και μέρμηγκες

Του Χαράλαμπου Παπαδόπουλου

Η ελληνική κοινωνία της ύστερης μεταπολίτευσης χαρακτηρίζεται από ορισμένες στρεβλώσεις και ασυμμετρίες, που κάθε μία ξεχωριστά συνιστά παγκόσμια πρωτοτυπία και όλες μαζί νομίζουμε ότι δείχνουν προς την ίδια κατεύθυνση, προς τη βαθύτερη πηγή της κακοδαιμονίας μας, τον καρκίνο που μας απειλεί με ιστορική εξαφάνιση.

Η Ελλάδα έχει τον συντριπτικά μεγαλύτερο αριθμό δικηγόρων ανά κάτοικο στην Ευρώπη, 60% μεγαλύτερο από την Πορτογαλία, που βρίσκεται στη δεύτερη θέση. Είναι χαρακτηριστικό ότι έχουμε πενταπλάσιους δικηγόρους από την Ολλανδία και ότι μόνο η Θεσσαλονίκη έχει πολύ περισσότερους δικηγόρους από ολόκληρη την Αυστρία. Με 6,2 γιατρούς ανά 1000 κατοίκους, η Ελλάδα είναι μακράν πρώτη στον κόσμο, πολύ μπροστά από τη δεύτερη Ισπανία (που έχει 4,9). Επίσης, είναι μακράν πρώτη στον κόσμο σε οδοντιάτρους (1,3/1000 κατοίκους), τριπλάσιους από όσους έχει η Αγγλία. Σε φαρμακοποιούς επίσης πρωτεύουμε και, μάλιστα, στην περίπτωση αυτή συντριπτικά, με 75% περισσότερους από τη δεύτερη Βουλγαρία και τέσσερις φορές περισσότερους από τη Γερμανία. Σε αριθμό δασκάλων πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης ανά μαθητή είμαστε έκτοι στον κόσμο και σε αριθμό καθηγητών δευτεροβάθμιας, δεύτεροι. Με μέσο χρόνο αποφοίτησης από τα πανεπιστήμια 7,6 χρόνια, η Ελλάδα είναι, επίσης, παγκόσμια πρωταθλήτρια στους αιώνιους φοιτητές.

Σε αριθμό συνταξιούχων ανά εργαζόμενο, η Ελλάδα είναι επίσης παγκόσμια πρωταθλήτρια. Παρ' όλα αυτά, το 2009, πριν από την κρίση, έδινε τις καλύτερες συντάξεις (σε σχέση με τον μισθό πριν από τη συνταξιοδότηση) από όλες τις χώρες του ΟΟΣΑ, με ποσοστό αναπλήρωσης 96%, διπλάσιο από τον μέσο όρο των υπολοίπων χωρών. Μάλιστα, ακόμα και σήμερα, το 30% της συνολικής συνταξιοδοτικής δαπάνης της Ελλάδας δίνεται σε άτομα κάτω των 65. Το άπιστευτο και ελληνικό είναι, μάλιστα, ότι η μέση σύνταξη των κάτω των 65 είναι κατά 30% μεγαλύτερη από αυτή των άνω των 65, επειδή οι προνομιούχες ομάδες της κοινωνίας, που είχαν τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν μικρότερη ηλικία συνταξιοδότησης, είχαν τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν και καλύτερη σύνταξη.

Σε δημόσιες δαπάνες, ως ποσοστό του ΑΕΠ, η Ελλάδα των μνημονίων είναι 3^η στην Ευρώπη.

Για να συντηρηθεί ο τεράστιος αριθμός δικηγόρων και δικαστών, έχουμε το πιο δαιδαλώδες νομικό σύστημα στον κόσμο και μακράν τη βραδύτερη απονομή δικαιοσύνης. Για να συντηρηθεί ο τεράστιος αριθμός γιατρών, πληρώνουμε για την υγεία δυο φορές, μια φορά για τη δημόσια δωρεάν υγεία, με τους φόρους μας και τις ασφαλιστικές μας εισφορές, και δεύτερη φορά την ιδιωτική, και



όχι άδικο, επειδή η πιθανότητα να πεθάνεις από ενδοσοκομειακή λοίμωξη στα δημόσια νοσοκομεία είναι εξαπλάσια από ό,τι στον μέσο όρο της Ευρώπης. Ο άπιστευτα τεράστιος κλάδος των φαρμακοποιών συντηρείται επειδή οι Έλληνες είναι με διαφορά πρώτοι στην Ευρώπη σε κατανάλωση φαρμάκων, σχεδόν το σύνολο των οποίων είναι, φυσικά, εισαγόμενα.

Για να συντηρηθεί ο τεράστιος κλάδος των εκπαιδευτικών, πληρώνουμε την παιδεία δυο φορές, μια φορά για την άθλια δημόσια παιδεία και δεύτερη φορά για ιδιωτικά σχολεία και φροντιστήρια. Επίσης, παρά το ότι η αναλογία εκπαιδευτικών-μαθητών, καθώς και ο αριθμός των μαθητών ανά τάξη, είναι από τους χαμηλότερους στην Ευρώπη, ενώ οι εκπαιδευτικοί διδάσκουν τις λιγότερες ώρες την εβδομάδα σε σχέση με όλους τους Ευρωπαίους συναδέλφους τους, οι επιδόσεις των μαθητών των δημοσίων σχολείων είναι οι τρίτες χειρότερες από 32 χώρες του ΟΟΣΑ, σύμφωνα με τον Διαγωνισμό Πίζα.

Επίσης, παρά το τεράστιο ποσοστό των δημοσίων δαπανών, ο δημόσιος τομέας στην Ελλάδα όχι μόνο δεν βοηθάει αλλά, κατά κοινή ομολογία, αποθαρρύνει την επιχειρημα-

τικότητα και τις επενδύσεις και παρεμποδίζει κάθε παραγωγική οικονομική δραστηριότητα.

Βεβαίως, ένα μεγάλο ποσοστό των Ελλήνων περνάνε καλά, πολύ καλύτερα από ό,τι θα επέτρεπαν οι παραγωγικές και δημογραφικές επιδόσεις της κοινωνίας μας. Οι καφετέριες είναι γεμάτες από πεννητάρηδες συνταξιούχους και αιώνιους φοιτητές. Βεβαίως, ένα μεγάλο ποσοστό των άκοπων χρημάτων που αποκομίζουν οι προνομιούχες κοινωνικές ομάδες διαχέεται και σε άλλους. Οι αιώνιοι φοιτητές διασκεδάζουν τη μακρά φοιτητική τους ζωή με τις συντάξεις των παππούδων και των πατεράδων τους.

Παράλληλα, οι άθλιες δημογραφικές μας επιδόσεις (1,3 παιδιά ανά γυναίκα – τρίτες χειρότερες στον κόσμο μετά την Πορτογαλία και τη Νότια Κορέα) επιτρέπουν άνετα να περνάμε καλά χωρίς την υποχρέωση να συντηρούμε οικογένειες, τα μοναχοπαίδια μας να ζουν σαν πρίγκιπες και να ξεκοκαλίζουν τον συσσωρευμένο πλούτο των προηγούμενων γενεών.

Βεβαίως, για έναν απροκατάληπτο παρατηρητή, η Ελλάδα είναι η χώρα της ηδονιστικής κατανάλωσης, μια χώρα τεμπέλδων ζορμπάδων, που κύριο τους μέλημα είναι πώς θα περνούν καλά και πώς θα παίρνουν ύψος και σπλάκι, για να έχουν κύρος μεταξύ των ομοίων τους. Φυσικά, υπάρχει και μια μικρή μειοψηφία από «μέρμηγκες», με τα αντίθετα χαρακτηριστικά. Ωστόσο, είναι υποχρεωμένοι να αντιμετωπίζουν τον πειρασμό της ζήλειας.

Στην Ελλάδα της ύστερης μεταπολίτευσης, ο αισώπειος μύθος του τζιζικα και του μέρμηγκα διατυπώνεται ως εξής:

«Είναι βαρύς χειμώνας, το χιόνι πέφτει πυκνό και το κουδούνι χτυπάει στο σπίτι του μέρμηγκα. Ο μέρμηγκας ανοίγει και είναι ο τζιζικας, συνοδευόμενος από δυο νεαρές υπάρξεις. – Μέρμηγκα, έμπα στο τζιπ, φύγαμε για Αράχωβα, οι κοπέλες εδώ θέλουν να σε γνωρίσουν! – Σόρι, τζιζικα, δεν μπορώ, βλέπεις εδώ πέρα, οικογένεια, παιδιά... Όμως κάνε μου σε παρακαλώ μια χάρη... – Φυσικά, μέρμηγκα, ό,τι θές! – Αν εκεί κάπου δεις τον Αίσωπο, πες του να πα να...»



Παρά το τεράστιο ποσοστό των δημοσίων δαπανών, ο δημόσιος τομέας στην Ελλάδα όχι μόνο δεν βοηθάει αλλά, κατά κοινή ομολογία, αποθαρρύνει την επιχειρηματικότητα και τις επενδύσεις και παρεμποδίζει κάθε παραγωγική οικονομική δραστηριότητα.

Μια πηγαία μορφή ανάτασης και αντίστασης

Με κθαρίνα, ντέφια, βιοηιά και χορούς στο Μουσείο Τσιτσάνη, για το Δημοτικό Τραγούδι

του Σωτήρη Κύρμα*

Παρουσία εκατοντάδων Τρικαλινών, έγινε η παρουσίαση του βιβλίου του Γιώργου Καραμπελιά, *Το δημοτικό τραγούδι, Αποτύπωση της ιδιοπροσωπίας του νεότερου ελληνισμού*.

Το ελληνικό Δημοτικό Τραγούδι δεν είναι μόνο απλώς «ένα τραγούδι», όπως αυτό που ακούμε στο ραδιόφωνο ή όπου αλλού, αλλά είναι το βίωμα του λαού μας ως προς τη θέση του στον κόσμο και εν τέλει «το περιεχόμενο της συνειδήσεως του ελληνικού λαού».

Επιπλέον, στους οκτώ τελευταίους αιώνες, αποτέλεσε ένα από τα κυριότερα «όπλα» με τα οποία ο ελληνισμός διασφάλισε την ιδιοπροσωπία του και αντιστάθηκε στην υποδουλώσή του, είτε αυτή προήρχετο εξ Ανατολών είτε από τη Δύση.

Αυτό τονίστηκε στην προχθεσινή εκδήλωση για την παρουσίαση του βιβλίου του **Γ. Καραμπελιά**, *Το δημοτικό τραγούδι. Αποτύπωση της ιδιοπροσωπίας του νεότερου ελληνισμού*, που πραγματοποιήθηκε στον υπαίθριο χώρο του Μουσείου Τσιτσάνη, και προσέλκυσε το ενδιαφέρον εκατοντάδων Τρικαλινών που την παρακολούθησαν μέχρι τα μεσάνυχτα!

Ήταν μια εκδήλωση που διοργανώθηκε από το κίνημα «Άρδην» και τον Λαογραφικό-Χορευτικό Όμιλο Ασκληπιός και η οποία δεν θα μπορούσε παρά να συνοδευθεί και από δημοτικά τραγούδια και χορούς, τόσο της περιοχής μας όσο και από ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο.

Την παρουσίαση του βιβλίου ανέλαβαν αρχικώς ο Πρόεδρος του Λαογραφικού-Χορευτικού Ομίλου Ασκληπιός, κ. **Γιάννης Σούλιος**, ο οποίος τόνισε μεταξύ άλλων το γεγονός πως, σήμερα, σε μια εποχή καθολικής παρακμής, το δημοτικό τραγούδι, όχι μόνο ως κείμενο αλλά και ως μουσική, τραγούδι και χορός, κατακτά το ενδιαφέρον μεγάλου τμήματος των νέων, δεν αποδεικνύει μόνο τη διαχρονική αξία του, αλλά καταδεικνύει πως, όταν ένας πολιτισμός, όταν ένα έθνος αγγίζει κυριολεκτικά τα όρια της επιβιώσεώς του, τότε «επιστρέφει», βυθίζεται στα βαθύτερα στρώματα της



Ο Γιώργος Καραμπελιάς, τόνισε (παρθέονια αποσπάσματα δημοτικών τραγουδιών προς τεκμηρίωση) ότι το δημοτικό τραγούδι αποδίδει, με τον πιο ολοκληρωμένο τρόπο, τις ιδιαιτερότητες της ελληνικής ιδεολογίας.

ταυτότητάς του για να βρει ίσως τη δύναμη μιας ανάτασης, και πάλι.

Από την πλευρά του, ο συγγραφέας και λαογράφος, κ. **Σωτήρης Γοργογέτας**, αφού αναφέρθηκε στην ιστορική διαδρομή της «ανακάλυψης» του δημοτικού τραγουδιού και του πλούτου που το συνοδεύει, αποκάλυψε το βιβλίο του Γιώργου Καραμπελιά αληθινό ευαγγέλιο της ιστορίας και της λαϊκής παράδοσης. Είπε χαρακτηριστικά ότι πρόκειται για βιβλίο που πρέπει να αποκτήσουν όλοι οι Έλληνες και να ανατρέχουν συνεχώς στις σελίδες του προκειμένου να πλουτίζουν το πνευματικό τους επίπεδο.

Στην ομιλία του, ο συγγραφέας και επικεφαλής του κινήματος «Άρδην», κ. **Γιώργος Καραμπελιάς**, που ακολούθησε, τόνισε (διανθίζοντας τα λόγια του με αποσπάσματα δημοτικών τραγουδιών προς τεκμηρίωση) ότι το δημοτικό τραγούδι αποδίδει, με τον πιο ολοκληρωμένο τρόπο, τις ιδιαιτερότητες της ελληνικής ιδεολογίας, το «συναμφορότερο» του εθνικού μας χαρακτήρα σε όλες του τις εκφράσεις. Ενός εθνικού χαρακτήρα που έχει διαμορφωθεί σε μια πορεία τριών χιλιάδων χρόνων, τουλάχιστον, μέσα από περιπέτειες, μεταπτώσεις και αλλαγές, που δεν έχει ίσως γνωρίσει κανένας άλλος ιστορικός λαός: Από το ζενίθ της κλασικής αρχαιότητας και της φιλοσοφίας, στη διαμόρφωση ενός οικουμενικού πολιτισμού –με τον Αλέξανδρο, τον χριστιανισμό και το Βυζάντιο– στην κατάρρευση των Αλώσεων, στην αναγέννηση του '21 και στο ναδίρ

της σημερινής παρακμής.

Έτσι, στο δημοτικό τραγούδι, δεν θα συναντήσουμε μόνο όλες τις μορφές της ζωής και όλες τις πνευματικές και βιωματικές ανησυχίες, αλλά συχνά και διαφορετικά ή και ανταγωνιστικά ιδεολογικά συστήματα αναφοράς:

Πρόταξη της **ορθοδοξίας** ως καθολικού συστήματος αξιών και ταυτόχρονα απόκλιση ή και αντιπαράθεση σε ό,τι αφορά συγκεκριμένες πτυχές τους, όπως οι γιορτές της γονιμότητας και του έρωτα, για να μην αναφερθούμε στα σκωπικά άσματα για τον κλήρο. Κατάφαση του σαρκικού έρωτα και της χαράς της ζωής αλλά και ταυτόχρονα της πιο εξιδανικευμένης και πεισιθανάτης αγάπης.

Τη μετάβαση από τον υπερφυσικό ήρωα Ακρίτη στον περήφανο κλέφτη-παλληκάρη αλλά, συχνά-πυκνά, επιστράτευση των μυθολογικών μοτίβων και της υπερβολής στα νεώτερα ηρωικά άσματα. Απόρριψη κάθε μοιρολατρίας αλλά ταυτόχρονα τραγική αίσθηση της ιστορίας ή της σύγκρουσης με τον Χάρο.

Το δημοτικό τραγούδι, σε αντίθεση με πολλές τρέχουσες «απομυθοποιητικές» αποδομητικές θεωρίες, που επιθυμούν να το αντιμετωπίσουν ως «ένα μόνο τραγούδι», αποτελεί, εν τέλει, το περιεχόμενο της συνειδήσεως του ελληνικού λαού. Δηλαδή, είναι ο τρόπος που ο ελληνικός λαός έχει είδηση του κόσμου.

Τον νεώτερο Έλληνα, τέτοιον που αναδεικνύεται μέσα από το

δημοτικό τραγούδι, τον χαρακτηρίζει μια θεμελιώδης «αθωότητα». Γι' αυτό, στην εθνική συνείδηση, πάντοτε μπαίνει σε πρώτο πλάνο η ευθύνη του αδικητή: Το γεγονός ότι χρησιμοποιούνται τέτοιες εκφράσεις –του τύπου «τι σώκανα», «τί σου κάμαμε», «για ποιο λόγο τόκαμες»– στους θρήνους για την άλωση των πόλεων, καταδεικνύει πως η φυσική αθωότητα είναι μια καθολική αρχή που επεκτείνεται σε όλο το κοινωνικό σώμα, το οποίο υφίσταται μια επίθεση, και κατ'εξοχήν στο σύνολο του ελληνισμού απέναντι στην επέλαση των εισβολέων.

Και αυτό το χαρακτηριστικό θα συνεχίσει να σφραγίζει και να επιβεβαιώνει τη λαϊκή ιδεολογία μέ-

χρι τη σύγχρονη ιστορία μας: Μικρασιατική Καταστροφή, ιταλο-γερμανική εισβολή και Αντίσταση, Κυπριακός Αγώνας, τουρκική εισβολή στην Κύπρο..., επιβολή του Μνημονίου! Ο ελληνικός λαός ανήκει –όντως– στους «αδικημένους» της ιστορίας, παρά τις προσπάθειες των εθνοσποδομητών διανοουμένων να τον χαρακτηρίσουν αντίθετα ως «ευνουχμένο»!

Μετά το τέλος των ομιλιών, ακολούθησε συναυλία με δημοτικά τραγούδια και χορούς, που απέδωσε παραδοσιακή ορχήστρα αποτελούμενη από φοιτητές του τμήματος Μουσικών Σπουδών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και χόρεψε το μεγάλο χορευτικό συγκρότημα του «Ασκληπιού».

Έπαιξαν οι: **Χριστίνα Μπελμέζου** (τραγούδι), **Ελένη Λεοντάκη** (τραγούδι), **Δημήτρης Καραβίδας** (κλαρίνο), **Παναγιώτης Σάκουλας** (λαούτο), **Γιάννης Γκρέκος** (κρουστά), **Θωμάς Χαλκιάς** (ηλεκτρικό μπάσο), **Μανώλης Καραβίδας** (βιολί), **Κώστας Γκότζας** (λαούτο, που είχε και την επιμέλεια του προγράμματος), ενώ τους συνοδεύει και ο **Σ. Γοργογέτας**.

Τον συντονισμό της εκδήλωσης είχε ο δημοσιογράφος **Σωτήρης Κύρμας**, ο οποίος αναφέρθηκε στο κίνημα «Άρδην» λέγοντας ότι πρόκειται για πολιτικό κίνημα από τον Λαό για τον Λαό, που αντιστέκεται στην Παρακμή με εφόδια τον Πατριωτισμό, την Κοινωνική Δικαιοσύνη, την Πνευματική Αναγέννηση, την Παραγωγική Ανασυγκρότηση, την Οικολογία, τη Δημοκρατία και τον Κοινοτισμό. Ο ελληνικός Λαός καλείται μέσα από τα σπλάχνα του να αναδείξει τις δυνάμεις που θα οραματιστούν και θα κάνουν πράξη την αναγέννηση της πατρίδας μας.

Όσον αφορά το δημοτικό τραγούδι, είπε επιγραμματικά: «Κάθε φορά, μέχρι και την πρόσφατη ιστορία μας, που ο ελληνικός Λαός σήκωνε μπαϊράκι, το Δημοτικό Τραγούδι είχε στα χείλη του: στην Κατοχή, από τα Δημοτικά Τραγούδια έπαιρναν κουράγιο οι αντάρτες Ακόμη και στο Πολυτεχνείο, ένα κρητικό ριζικό έγινε ο ύμνος των εξεγερμένων φοιτητών και εργατών!»

*ΑΡΔΗΝ Τρικάλων



Εκδήλωση που διοργανώθηκε από το κίνημα «Άρδην» και τον Λαογραφικό-Χορευτικό Όμιλο Ασκληπιός και η οποία συνοδεύτηκε και από δημοτικά τραγούδια και χορούς.

Ξεφυλλίζοντας

Βιβλιοπαρουσιάσεις, νέα περιοδικά και ποιητικές εκδηλώσεις

Του Παναγιώτη Κόρνα

Εκτός από τους παραδοσιακούς χορούς με τους οποίους ασχολούνται μαζικά τα νέα παιδιά, πρέπει να παρατηρήσω πως υπάρχει μια μεγάλη κίνηση σε βιβλιοπωλεία του κέντρου, της περιφέρειας και της επαρχίας όπου γίνονται βιβλιοπαρουσιάσεις ή παρουσιάσεις νέων περιοδικών, υπάρχουν επίσης πολλά περιοδικά λογοτεχνικά, περισσότερα ψηφιακά και άπειρες πολιτιστικές εκδηλώσεις από ερασιτεχνικές θεατρικές ομάδες ή μουσικά σχήματα.

Σε αυτό το χάος πραγμάτων που ανακάλυψα, ίσως καθυστερημένα, θέλω να σας δώσω πληροφορίες, πιο πολύ οδηγίες, να περιπλανηθείτε κι εσείς μήπως καταλάβουμε αν υπάρχει κάτι νέο, μια νέα ίσως άνοιξη που συχνά ξεκινάει από τον πολιτισμό.

Στο books+ art & coffee¹, παρακολουθήσαμε την παρουσίαση του περιοδικού *Το κύμα*², με ένα εξαιρετικό πάνελ, από τον Γιώργο Δάγλα, τον Άκανθο, τον Κώστα Φέρρη, τον Ηλία Λογοθέτη και τον Ηλία Μέλλιο. Στο 2^ο τεύχος, υπάρχει συνέντευξη του Κώστα Φέρρη, καθώς επίσης και μικρά διηγήματα του φίλου μας Σταμάτη Γκαβέττα. Ο Ηλίας Λογοθέτης ζωντάνεψε κείμενα του περιοδικού με έναν ξεχω-

ριστό τρόπο. Οι εκδόσεις τους ετοίμασαν την «Ανθολογία Μικρού Διηγήματος για τη Νύχτα», που παρουσιάστηκαν στο Polis Art Cafi³, η επιμέλεια είναι της Αγγελίνας Ρωμανού και συμμετείχαν 28 συγγραφείς.

• Κυκλοφορεί το εξαιρετικό περιοδικό *Μανδραγόρας*⁴, τεύχος 56, με αφιέρωμα στον Νίκο Φωκά, ποιητή, δοκιμιογράφο, μεταφραστή και δάσκαλο. Φέτος, ο ποιητής, αγαπημένος πολλών που μυήθηκαν στα μυστικά της ποίησης, Νίκος Φωκάς, συμπληρώνει τα 90 του χρόνια. Ο «Μ» γιορτάζει μαζί του προστρέχοντας στο έργο του. «Ανοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας/ Κάθε επανάσταση επανάληψη», γράφει ο Νίκος Φωκάς, αφήνοντάς μας ανοιχτή την ελπίδα μήπως στο μέλλον η επανάληψη γεννήσει την πραγματική ανατροπή της παρακμής στην εποχή μας.

Ο Νάνος Βαλαωρίτης, στη συνεργασία του στο αφιέρωμα, γράφει: «Ο Νίκος Φωκάς, τον οποίο γνωρίζω από πολλά χρόνια, γράφει μια ποίηση μοντερνιστική, κομψή, με συνήθως συγκεκριμένο θέμα το οποίο αναπτύσσει στο ποίημα δραματικά ή λυρικά. (...) Η αυστηρότητά του έχει κάποτε ένα χαρακτήρα καθαρολογικό. Αυτό όμως δεν εμποδίζει την ποίησή του να είναι πολύ δημιουργική με τα τόσα δια-

φορετικά θέματα που χρησιμοποιεί. (...) Δεν είναι όμως μόνο ποιητής αυτού του είδους αλλά και δοκιμιογράφος, με θέμα, κυρίως, την ελληνική γλώσσα. Ανάμεσα σε αυτά έχει κάνει και κάποιες κριτικές...»

Πέραν του Νάνου Βαλαωρίτη, στο αφιέρωμα συνεργάζονται, αναδεικνύοντας όλες τις πτυχές του έργου, της δράσης και της προσωπικότητας του Νίκου Φωκά, πολλοί άλλοι.

Στο τεύχος αυτό μπορείτε να διαβάσετε μεταφράσεις ποίησης από τα αλβανικά, τα βουλγαρικά και τα ρωσικά, καθώς και πολλά δοκίμια.

• Ο Κώστας Κρεμμύδας που, στο προηγούμενο τεύχος, είχε ένα πολύ ωραίο κείμενο για τον Ολυμπιακό, το έκανε βιβλίο με τίτλο *Ερυθρόλευκη Τρέλα*, έχει κάνει πολλές όμορφες βιβλιοπαρουσιάσεις, μαζί με τον Πειραιώτη Μάνο Στεφανίδη, μένει λοιπόν σε μας, από Σεπτέμβρη, να κάνουμε μια εκδήλωση για το βιβλίο και επ' ευκαιρία να δούμε μια άλλη εποχή με έντονο το φανασιακό που, αν μας ρωτούσαν το ύψος του Γιώργου Σιδέρη, θα λέγαμε πως είναι δύο μέτρα.

• Από τον *Μανδραγόρα* πάμε στις εκδηλώσεις της πολιτιστικής ομάδας της ΕΛΜΕ Ευβοίας⁵, που πραγματοποίησε ένα

Πολιτιστικό Τριήμερο, με τίτλο «Δημιουργώντας στα χρόνια της κρίσης», στο Αρχαιολογικό Μουσείο Χαλκίδας «Αρέθουσα», και συνεχίζει με επανάληψη της θεατρικής-μουσικής παράστασης, *Ο Μπρεχι στο υπόγειο*, στο Θέατρο της Αυλίδειου Αρτέμιδος, όπου συναντώνται 7 συνθέτες, 6 μουσικοί και 23 εκπαιδευτικοί.

Είναι σημαντικό, και πρέπει κανείς να το ψάξει περισσότερο, το γεγονός πως οι καθηγητές σε μια επαρχιακή πόλη μένουν εκεί και συμμετέχουν στα δρώμενα, σε αντίθεση με τις πόλεις κοντά στην Αθήνα, όπου επιστρέφουν στη συνολική διαμονή τους και έτσι χάνεται η δυνατότητα συνεισφοράς στο τοπικό γίγνεσθαι.

• Γνώρισα την Πρόεδρο των Φιλολόγων Ευβοίας, Μαργαρίτα Παπαγεωργίου, που δραστηριοποιείται σε όλα αυτά και ταυτόχρονα είναι ποιήτρια.

Από την ποιητική συλλογή, *Αλίπλοος Ουρανός*, εκδ. Γαβριελίδη, 2015⁶, as δούμε ενδεικτικά ένα ποίημά της:

8. ΚΑΒΟΥΡΑΣ

*Μπατάρισε η ψυχή
σαν κάβουρας λοξοδρομεί
ψηλαφισιά εναντιοδρομεί
γυρίστηκε τα έξω μέσα*



*απ' των αισθητών τη γοητεία
στον νοητών την πολιτεία
απ' το εφήμερο γίγνεσθαι
στο καθαρό είναι
Έρχομαι εκ καθαρών καθαρά
στην ενατένιση του όντως όντος
του αναλλοίωτου κι αιώνιου φωτός
στη γνώση της πρώτης αρχής του
Παντός.*

Έλαμψε ο ήλιος

κι επέστρεψε η ψυχή στον εαυτό της.

*Θα συνεχίσουμε την περιήγηση
στο επόμενο φύλλο, καλό καλοκαίρι!*

Σημειώσεις

1. www.facebook.com/booksplusartcoffee/
2. www.facebook.com/Kyma.periodiko/
3. www.facebook.com/POLIS-ART-CAFE-134114379933297/
4. www.facebook.com/periodikoMandragoras/
5. www.facebook.com/ElmeEvias/
6. www.poein.gr/archives/31273/index.html

Το ακροκέραμο της σιωπής

Του Ιωάννη Μιχαλακόπουλου

Η εμπνευσμένη και εθνοσωτήριος αντιπαροχή δεν το ισοπέδωσε. Παρέμεινε αρραγές στο φρικώδες πέρασμα του εγκέφαλου. Βόμβες και μυδράλια ποικιλόχρωμης προέλευσης δεν το έπληξαν, ούτε όταν ο εχθρός βρέθηκε προ των πυλών, ούτε εντός των τειχών. Εφυλάχθη από καταποντισμού και επιδρομής αλληλοφύλων. Στέγασε κι αγκάλιασε τα γεννοφάσκια Μικρασιατών προσφύγων.

Εδώ και δεκαετίες, ρημάζει, σιωπηλά χτυπημένο από τον ύπουλο επιβουλέα της δημοσύνης και (ίσως) από τη Λερναία Ύδρα της συγκληρονομίας.

Πρόκειται για το δίπατο νεοκλασικό της γειτονιάς μας, *εν Κυψέλη*.

Αυτό που τόσο μπόλιασε την *αισθητική* της εφηβείας μας με το ανεπιτήδευτο και αμακιγιάριστο ύψος του.

Αυτό που, με τη δωρική σιγή του, κοσμούσε την πολύβουη καθημερινότητα και τις *γειτονικές σχέσεις* μας, στην εποχή των επιταχύνσεων και των αβαθών αναζητήσεων.

Σιωπή βόωντος εν τη ερήμω της πόλεως...

Στο σκουριασμένο ρόπτρο του, ακόμα αντηχούν τα παιδικά μας χρόνια.

Ένα σαββατιάτικο πρωινό –από εκείνα με το σαρκαστικό χαμόγελο κρεμασμένο στις ακακίες– Βαλκάνιοι εργάτες είχαν αναλάβει την εκκένωση του κτίσματος από τις «παλιατζούρες». Με τρόπο θορυβώδη, πέταγαν στους ειδικούς κάδους του δήμου χρωματιστά πουκάμισα με μεγάλους γιακάδες, φανταχτερά καπέλα, μικροέπιπλα, αναμαθλιασμένες κούκλες, παλιά σχολικά ανθοβόγια και αναγνωστικά, μαζί με ένα –σχεδόν άθικτο– πεντάγραμμο...

Ανοίκεια και ανάρμοστα τσαπακωμένη μεσοπολεμική κομψότητα.

Σίγουρα, πριν από έναν περίπου αιώνα, στο ίδιο σημείο, μάστορες καιρών αθηναίων θα



έχτιζαν τους τοίχους του δίπατου σπιτιού πέτρα την πέτρα, γουλιιά-γουλιιά, με μεράκι, τραγούδι και «ασπρόμαυρα» πειράγματα...

Μια στιγμή, πλησίασα και κρυφοκοίταξα από το μισάνοιχτο παντζούρι του ισογείου. Δυστυχώς, η αδιάκριτη ματιά μου προσέκρουσε στο παιδικό δωμάτιο... Έχωσα το σαγόνι βαθιά μέσα στο στέρνο, τα χέρια στις τσέπες του μπλουτζίν, κάρφωσα το βλέμμα στο σπασμέ-

νο πεζοδρόμιο και επιτάχυνα το βήμα. Σχεδόν έτρεξα. Διέφυγα!

Για εβδομάδες προτιμούσα να μην περνάω από εκεί με το φως της ημέρας. Κι αν ήταν ακόμα ανοικτές εκείνες οι γρίλιες;... Μόλις προχθές βεβαιώθηκα –με ανακούφιση– πως όλα τα πορτοπαράθυρα του δίπατου ήταν και πάλι ερμητικά κλειστά. Το σπίτι σφράγισε εκ νέου, άγνωστο μέχρι τότε. Τα αρμόδια δημοτικά συνεργεία φρόντισαν για την καθαριότητα στους πέριξ χώρους και απομάκρυναν τους κάδους περισυλλογής ογκωδών αντικειμένων (και ματαιοιστήτων...).

Ως μοναδικό μέσο έκφρασης της νεοκλασικής οικίας απέμειναν οι θλιμμένες (πλέον) μορφές στ' ακροκέραμα, οι οποίες, σαν άλλες καφκικές Σειρήνες, συνεχίζουν να βασανίζουν κάθε ανώνυμο περαστικό που θα τοημήσει να ανασηκώσει το βλέμμα του και ν' αντικρίσει τη σιωπή τους...

Εν Κυψέλη, Ιούνιος 2017

«Κρατάμε ως πρότυπο, τον Άγιο, τον Ήρωα και τον Φιλόσοφο»

Αρτέμης/Ευθύμης (Α/Ε), μια τομή στην ελληνική χίπ-χοπ σκηνή

Του Φώτη Μελέτη

Στα μέσα της περασμένης δεκαετίας, την εποχή που ο εθνομηδενισμός, με τις ευλογίες του ναρκωμένου πνευματικού κατεστημένου, είχε διεισδύσει σχεδόν σε όλο το φάσμα του πολιτισμού (μουσική, θέατρο, βιβλίο, σινεμά), οι όποιες καλλιτεχνικές αναφορές στο αρχαίο ελληνικό πνεύμα, στους Έλληνες ποιητές και λογοτέχνες και στην ορθόδοξη διδασκαλία θεωρείτο από φασιστικό ως ακροδεξιό!

Σε αυτούς λοιπόν που ύψωσαν τοίχο αντίστασης στην πνευματική παρακμή, που κυριαρχεί ακόμη και σήμερα, συμπεριλαμβάνεται και το hip hop δίδυμο, ΑΡΤΕΜΗΣ και ΕΥΘΥΜΗΣ (Α/Ε), που κυκλοφόρησαν δύο σπουδαία άλμπουμ, μουσικά και στιχουργικά διαμάντια. Ας δούμε πώς ξεκίνησαν την κοινή τους διαδρομή, από τις αρχές της δεκαετίας του '90, οι δύο σημαντικοί καλλιτέχνες.

Terror X Crew

Η πορεία του Αρτέμη και του Ευθύμη ξεκίνησε μέσω του συγκροτήματος **Terror X Crew**, το 1992, στην Αθήνα, μαζί με τον DJ ALX, με την ανταπόκριση του κόσμου να είναι άμεση [σε αυτό βοήθησε «ο αντιεξουσιαστικός στίχος»]: αυτό φάνηκε στις πολύ επιτυχημένες συναυλίες που έδωσαν, μιας και, για τα μουσικά δρώμενα της Ελλάδας, ο συνδυασμός ήταν καινοτόμος και πρωτοποριακός, καθώς έφεραν το κοινό σε επαφή με τα τέσσερα στοιχεία του hip - hop (rap, dj - ing, break - dance, graffiti). Η πρώτη τους δισκογραφική δουλειά κυκλοφορεί το 1995, σε μικρή ανεξάρτητη εταιρεία (Studio II), και σε σύντομο χρονικό διάστημα, θα ξεπεράσει τα 10.000 αντίτυπα.

Ακολουθούν ζωντανές εμφανίσεις σε πολλές πόλεις, οι οποίες θα καθιερώσουν το συγκρότημα ως τον πιο αυθεντικό εκπρόσωπο του rap στην Ελλάδα, ενώ, στα τέλη του 1998, κυκλοφορούν σε cd single το «Μη φοβάσαι», ένα κομμάτι με τη φωνή της Δήμητρας Γαλάνη. Οι Terror X Crew ταράζουν τα λιμνάζοντα νερά της ντόπιας μουσικής σκηνής κυκλοφορώντας μία σειρά πετυχημένων άλμπουμ. Αρχικά κυκλοφορούν το, **Η πόλις εάλω** (1997), που περιλάμβανε, μεταξύ άλλων, τα τρα-



γούδια, **Ο Έλληνας που έχει συνθήσει, Hip hop χούλιγκανς** και, το 1999, κυκλοφορούν το δεύτερο άλμπουμ τους με τίτλο, **Η γεύση του μένους**, που έγινε «χρυσός δίσκος» ενώ οι κριτικοί τους χαρακτηρίζουν ως «το καλύτερο συγκρότημα των '90s». Το 2000, κερδίζουν τον τίτλο του «Καλύτερου Ξενόγλωσσου Χιπ Χοπ Βίντεο», από το γαλλικό κανάλι TV5, για το cd single, **Ξύπνιος μέσα στα όνειρα κάποιων άλλων**.

Το 2001, κάνουν μία μεγάλη αλλαγή πορείας που ξαφνιάζει πολλούς από τους οπαδούς τους. Κυκλοφορούν το εξαιρετικό **Έσσεται Ήμαρ**, με στίχο καθαρά ελληνοκεντρικό, στοχεύοντας, όπως τονίζουν, στην εθνική αφύπνιση, κάτι που ενόχλησε πολλούς δήθεν ειδήμονες του συγκεκριμένου ήχου αλλά και τους γνωστούς «αριστερόστροφους εθνομηδενιστές». Ειδικά συν-



Το 2001 κάνουν μία μεγάλη αλλαγή πορείας που ξαφνιάζει πολλούς από τους οπαδούς τους. Κυκλοφορούν το εξαιρετικό «Έσσεται Ήμαρ», με στίχο καθαρά ελληνοκεντρικό.

θέσεις όπως το «**Το ξόδι (σκοταδισμός Β Α)**», «**Που 'ν' οι πέννες σας;**» και «**Πυθαγόρειον**» αποδεικνύουν τον στιχουργικό οίστρο του γκρουπ, όμως, το 2002, μετά από εσωτερικές διαφωνίες, διαλύονται.

Η προσφορά των Α/Ε

Το 2004, το δίδυμο Αρτέμης/Ευθύμης επιστρέφει δυναμικά με τη βοήθεια του DJ Smartie, με τον δίσκο **Εγείρεσθε, Άγωμεν Εντεύθεν** και, εκτός από τον γνώσιμο καταγιστικό hip hop ήχο τους, το άλμπουμ έχει έναν πιο πειραματικό προσανατολισμό. Το στοιχείο που εντυπωσιάζει στη νέα δουλειά των Α/Ε είναι ότι γράφουν στίχους στην καθαρεύουσα ακόμα και στα αρχαία ελληνικά. Ο τίτλος του άλμπουμ είναι εμπνευσμένος από την Καινή Διαθήκη και συγκεκριμένα από το Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον [ιδ',31] και ακολουθεί τα βήματα που χάραξε το «**Έσσεται Ήμαρ**» [Ομήρου Ιλιάς/Ραψωδία Δ-164], με αναφορές στην αρχαιοελληνική γραμματεία και φιλοσοφία και στην ελληνορθόδοξη παράδοση. Ξεχωρίζουν τα κομμάτια, «**Η Αιμορροούσα**», «**ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΠΑΙΔΙΑ**», «**ΕΛΕΥΣΙΣ**», ενώ ένα σύγχρονο ποιητικό κομψοτέχνημα είναι το: «**ΟΔΥΣΣΕΥ, ΜΗΝ ΕΠΙΣΤΡΕΨΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΘΑΚΗΝ**».

Το 2007, οι Α/Ε κυκλοφορούν το δεύτερο άλμπουμ τους που ονομάζεται «**Ο Διαλεχτός της Άρνησης κι ο Ακριβογιάς της Πίστης**», τίτλος εμπνευσμένος από το ποίημα του Κ. Παλαμά, «**Ο Γκρεμιστής**». Ο

δίσκος ηχητικά είναι πιο επιθετικός από το προηγούμενο άλμπουμ τους, αφού είναι εμπλουτισμένος με garage και metal ρυθμούς, ενώ εντυπωσιάζουν οι αναφορές σε μεγάλες πνευματικές προσωπικότητες της πατρίδας μας όπως ο **Νίκος Γκάτσος**, ο **Φώτης Κόντογλου**, ο **Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης**, ο **Κωστής Παλαμάς**, ο **Περικλής Γιαννόπουλος**. Όμως, εκτός από τις αναφορές σε ογκόλιθους του ελληνικού πνευματικού κόσμου, κάνουν ευφυή περάσματα, μέσα από τους εμπνευσμένους στίχους τους, σε λογοτέχνες, λόγιους, συγγραφείς που είναι οι αφανείς ήρωες στη διαμόρφωση της ελληνικής διανόησης των δύο τελευταίων αιώνων. Πράγματι, αναφέρονται στους: **Κωνσταντίνο Οικονόμο** (Ελληνα λόγιο του νεοελληνικού Διαφωτισμού), **Γεώργιο Μιστριώτη** (κλασικό φιλόλογο και υπέρμαχο της καθαρεύουσας), **Μάρκο Ρενιέρη** (λόγιο του 19ου αιώνα), **Κοσμά Φλαμιάτο** (Κεφαλλονίτη κοσμοκαλόγερο, ησυχαστή στο μοναστήρι του Μεγάλου Σπηλαίου), **Δημήτρη Πικιώνη** (αρχιτέκτονα και ακαδημαϊκό με πλούσιο έργο), **Αλέξανδρο Μωραϊτίδη** (διηγηματογράφος, δημοσιογράφος, θεατρικό συγγραφέας), **Γ. Βερίτη**, ή **Αλέξανδρο Γκιόλα** (θεολόγο, ιστορικό, ποιητή)!!!

Οι Α/Ε τιμούν, μέσα από σκληροπυρηνικούς hip hop και metal ρυθμούς, όλες αυτές τις μεγάλες μορφές ενώ παράλληλα δημιουργούν εκπληκτικές ρίμες.

Με λίγα λόγια, θα λέγαμε ότι, με τις δύο στούντιο κυκλοφορίες των Α/Ε (αλλά και το τελευταίο άλμπουμ των Τ.Χ.Σ.), αντιμάχονται τόσο το έρεβος της επιδοτούμενης ψευδοποικιλότητας όσο και την ηθική και πνευματική παρακμή που βιώνει η χώρα, ενώ, παράλληλα, με μαχητικό τρόπο, κομίζουν το μήνυμα της ελπίδας, αντιπροτείνοντας τον πόλεμο κατά των παθών, κατά της ιστορικής λήθης, κατά του εθνομηδενισμού και τη μεταστροφή προς τις μεγάλες πνευματικές και ηθικές αξίες που έχει αναδείξει ο τόπος. Εδώ, αξίζει να σημειώσουμε ότι μία από τις κορυφαίες στιγμές τους ήταν η εμφάνισή τους, το 2008, στα Mad Video Music Awards, όπου έπαιξαν, σε μία καταγιστική εκτέλεση, το κομμάτι, «**Όλος Ο Κόσμος Σου**», που είναι μίγμα τριών συνθέσεων, με ρεφρέν «δανεισμένο» από το «**Ο επιάτης της Περσεφόνης**» (στίχοι

Νίκος Γκάτσος, μουσική Μάνος Χατζιδάκις), ενώ το πρώτο κομμάτι είναι η «**Επιστημονική Πραγματικότητα**» (Terror X Crew) και το δεύτερο κομμάτι είναι το δικό τους, η «**Ηλιακή φύσις**».

Σόλο κυκλοφορίες

Ύστερα από μία σειρά εμφανίσεων, οι δρόμοι των δύο καλλιτεχνών χωρίζουν με τον Αρτέμη να είναι πιο δραστήριος δισκογραφικά. Συγκεκριμένα, το 2010, κυκλοφόρησε, σε συνεργασία με τον γνωστό μουσικοσυνθέτη **Σταμάτη Σπανουδάκη**, τον δίσκο **Mash Up Sessions I**, με έντονες αναφορές πάλι στην αρχαία παράδοση, ενώ περιλαμβάνει ένα μίγμα μουσικής του Σταμάτη Σπανουδάκη και στίχων νέων και παλιών του Αρτέμη. Το 2010, κυκλοφορεί το άλμπουμ **Λυκόσχημος Αμνός**, σε πιο hip hop και battle στοιχεία, με το τραγούδι, «**Το Ξόδι 2**», να γίνεται ένας μικρός ύμνος. Η πιο πρόσφατη κυκλοφορία του ήταν, το 2014, η συνεργασία με τον σπουδαίο συνθέτη, μουσικό και δημιουργό **Νίκο Παπακώστα**, με το άλμπουμ **Mash-Up Sessions II**, με ακόμη μεγαλύτερες στιχουργικές αναφορές στην ορθοδοξία και τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό.

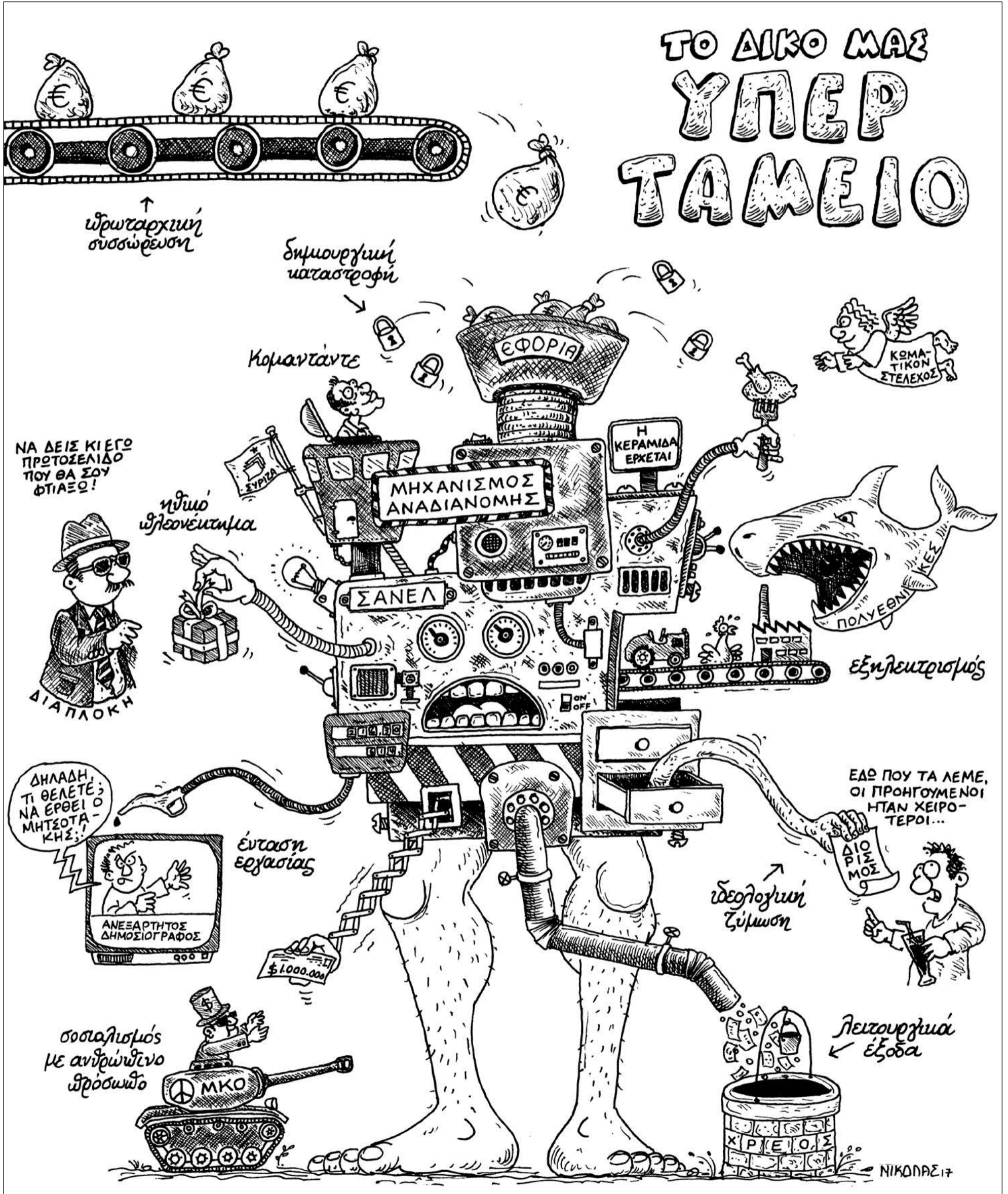
Ο Ευθύμης έχει, μέχρι στιγμής, μία σόλο κυκλοφορία, το 2015, με το αριστουργηματικό **Εκδοχή Έψιλον**, όπου, εκτός από το γνωστό hip hop ύφος, συναντάμε μέχρι και ρεμπέτικα στοιχεία.

Σε επόμενο φύλλο της εφημερίδας, θα προσπαθήσουμε να κάνουμε μία πιο αναλυτική παρουσίαση των προσωπικών κυκλοφοριών του Αρτέμη και του Ευθύμη, μιας και σε αυτές συναντάμε έναν μικρό θησαυρό σύγχρονου ποιητικού λόγου που αδικείται ηθελήμενα από τα μίντια.

Μάταια όμως, διότι, όπως λένε οι Α/Ε, στο **Οι στίχοι μας ποτέ δε σταματάνε**:

Γι' αυτό μοιραία πρέπει να σηκώσεις την κεραία είναι η παρέα που διατηρεί τη φάση ακεραία, κι αφού η γραμμή πηγαίνει πίσω μέχρι τον Ορφέα, τιμής ένεκεν, γυρίζω από τα νέα στα αρχαία!

Έπου θεώ, όρκω μη χρω, τέχνη χρω, επί ρώμη μη καυχώ βίας μη έχου, ευτυχίαν εύχου. κακίας απέχου, παιδείας αντέχου!



● | Ανεβροντημένες Ιστορίες

Του Κωνσταντίνου Μαυρίδη

Σταυροί στα χιόνια

Η αποστολή Φράνκλιν και το «βορειοδυτικό πέρασμα»

“How then am I so different from the first men through this way?”

Like them, I left a settled life, I threw it all away.

To seek the Northwest Passage at the call of many men,

To find there but the road back home again”

Stan Rogers “The Northwest Passage”

Η νήσος Μπίτσεϋ είναι ένα μικροσκοπικός παγωμένος βράχος έκτασης 5 τετραγωνικών χιλιομέτρων στο αρκτικό αρχιπέλαγος του Βορείου Καναδά. Χωρίς βλάστηση και τελείως επίπεδη, θα ήταν απλά ένα ξεχασμένο όνομα στους ναυτικούς χάρτες αν δεν υπήρχαν πάνω της τρεις πρόχειρα φιαγμένοι τάφοι. Στα παγωμένα αυτά μνήματα στην Αρκτική κείτονται τρία μέλη του πληρώματος της αποστολής Φράνκλιν και μαζί τους η όποια ελπίδα να λυθεί ένας από τους μεγαλύτερους γρίφους της ναυτικής ιστορίας.

Ο γρίφος μιας άριστα εξοπλισμένης αποστολής που απέπλευσε από την Αγγλία για να ανακαλύψει το βορειοδυτικό πέρασμα από τον Ατλαντικό στον Ειρηνικό ωκεανό μέσω του βορείου Καναδά και χάθηκε για πάντα χωρίς να αφήσει κανένα ίχνος πίσω της. Κανένα, εκτός ίσως από τρεις σταυρούς στο χιόνι σε έναν ανεμοδαρμένο βράχο στην άκρη του κόσμου.

Αρκικά θα πρέπει να σημειώσουμε πως στα μέσα του 19ου αιώνα η ανακάλυψη του βορειοδυτικού περάσματος αποτελούσε το «Άγιο δισκοπότηρο» των εξερευνητών της εποχής. Μια σειρά από εξερευνήσεις είχαν προηγηθεί αυτής του Φράνκλιν, οι οποίες χαρτογράφησαν μεν μεγάλο μέρος του ακανόνιστου καναδικού αρκτικού αρχιπελάγους, χωρίς δε να καταφέρουν να βρουν την έξοδο για τη θάλασσα Μποφόρ και τον Ειρηνικό.

Το 1845 το βρετανικό ναυαρχείο αποφάσισε να διοργανώσει την «πλέον άρτια εξοπλισμένη αποστολή» που «σίγουρα δεν θα αποτύχανε» να ανακαλύψει το ΒΔ πέρασμα και ξεκίνησε με τη μετατρο-

πή των πολεμικών πλοίων «Έρεβος» και «Τρόμος» σε ερευνητικά σκάφη. Ομολογουμένως, τα ονόματα των πλοίων δεν προοιωνίζουν τίποτε το θετικό στο εγχείρημα, και μόνο να φανταστούμε μπορούμε το ηθικό των, έτσι κι αλλιώς προληπτικών, πληρωμάτων που κλήθηκαν να πάρουν μέρος σε μια τόσο ριψοκίνδυνη αποστολή υπηρετώντας σε δύο σκάφη με ονόματα που παραπέμπουν στον Άδη και τον κόσμο των νεκρών..

Ασχέτως ονοματολογίας, στα δύο πλοία έγινε εγκατάσταση ατμομηχανών και εσωτερικού συστήματος θέρμανσης, οι πλώρες και οι καρίνες ενισχύθηκαν με ατσάλινη θωράκιση και στα αμπάρια των πλοίων αποθηκεύτηκαν προμήθειες για 3 χρόνια καθώς και χίλια βιβλία για την «επιμόρφωση και διασκέδαση» των πληρωμάτων.

Διοικητής της αποστολής επιλέχτηκε ο 59χρονος Σερ **Τζον Φράνκλιν**, βετεράνος τριών αποστολών στην Αρκτική, γνωστός ως «ο άνθρωπος που έφαγε την αρβύλα του» λόγω του γεγονότος ότι όντως στην τελευταία του περιπέτεια στον Καναδά «γευμάτισε» με το δέρμα των παπουτσιών του. Υπαρχηγός του επιλέχθηκε ο ιρλανδικής καταγωγής **Φράνσις Κρόζερ** και τα



δύο πλοία φορτωμένα με τον νεωτερισμό της εποχής, 8 χιλιάδες «κονσέρβες διαφόρων εδεσμάτων», απέπλευσαν για τη Γροιλανδία στις 19/5/1845 με πλήρωμα 24 αξιωματικούς και 110 ναύτες.

Στη Γροιλανδία 5 ναύτες (ίσως οι πιο τυχεροί άνθρωποι στον κόσμο) απαλλάχθηκαν των καθηκόντων τους λόγω απειθαρχίας και επέστρεψαν στην Αγγλία με το πλοίο εφοδιασμού **Παρέτο** και τα τελευταία γράμματα των πληρωμάτων προς τους οικείους τους. Τα δύο πλοία εθεάθησαν για τελευταία φορά από το φαλινοθηρικό **Έντερπραϊζ** στον κόλπο Μπάφιν στα τέλη του Ιουλίου του 1845 αναμένοντας βελτίωση του καιρού για να εισέλθουν στον πορθμό του Λάνκαστερ και να εξαφανιστούν στο απέραντο λευκό της Αρκτικής.

Για τα επόμενα 170 χρόνια δεκάδες αποστολές, εξερευνητές και επιστήμονες θα προσπαθούσαν να συναρμολογήσουν ένα εξαιρετικά δύσκολο παζλ σχετικά με το τι συνέβη στην αποστολή Φράνκλιν. Σήμερα, με τα Έρεβος και Τρόμος να έχουν εντοπιστεί στο βυθό του αρχιπελάγους το 2014 και 2016 αντίστοιχα μαζί με πλήθος ευρημάτων από το σύνολο των αποστολών που ερεύνησαν την περιοχή, αλλά και πολύτιμα στοιχεία από την κατά το παρελθόν αγνοημένη, προφορική παράδοση των **Ινουϊτ**, των γηγενών κατοίκων του βορείου Καναδά, μπορούμε να πούμε ότι γνωρίζουμε τι περίπου συνέβη στους 129 άνδρες της αποστολής Φράνκλιν.

Με βάση τις ημερομηνίες στους τάφους στο νησί Μπίτσεϋ, αφού είχαν περιπλεύσει το νησί Κορνγούλις, οι άνδρες του Φράνκλιν δια-

λίμνη των Σκλάβων.

Τι είχε πάει λάθος λοιπόν και η «πλέον άρτια εξοπλισμένη αποστολή» της εποχής είχε τέτοιο τραγικό τέλος; Με βάση τα στοιχεία που έχουν συγκεντρωθεί όλα αυτά τα χρόνια, φαίνεται πως **δύο** είναι οι βασικοί λόγοι της αποτυχίας της αποστολής Φράνκλιν.

Ο **πρώτος** είναι αυτή καθεαυτή η ύβρις της υποτιθέμενης υπεροχής της τεχνολογίας της εποχής έναντι στη φύση. Μετά την εκταφή και νεκροτομή των εκπληκτικά διατηρημένων πτωμάτων στο νησί Μπίτσεϋ το 1984-86 παρατηρήθηκαν μεγάλες συγκεντρώσεις μολύβδου στα σώματα των τριών νεκρών. Η αιτία θανάτου τους μπορεί να ήταν η πνευμονία αλλά ο οργανισμός τους είχε εξασθενήσει σημαντικά από δηλητηρίαση από μολύβδο πράγμα που επέσπευσε το θάνατό τους. Ένας σωρός από χρησιμοποιημένες κονσέρβες στην απάνεμη άκρη του νησιού έδειξε πως οι κολλήσεις τους ήταν πρόχειρες και είχαν γίνει με τη χρήση μολύβδου ο οποίος είχε έρθει σε επαφή με την τροφή δηλητηριάζοντας σιγά σιγά το πλήρωμα.

Ο **δεύτερος** λόγος ήταν η απόλυτη υπεροχή απέναντι στους Ινουϊτ και η πλήρης αποφυγή επαφών μαζί τους. Ερευνητές που αναζητούσαν τον Φράνκλιν και την ομάδα του, ανακάλυψαν πως τα δύο πλοία και η τύχη των πληρωμάτων αποτελούν μέρος της προφορικής παράδοσης των Ινουϊτ οι οποίοι παρακολούθησαν την πορεία των λευκών και την τραγική τους κατάληξη. Το τραγικό της υπόθεσης είναι ότι ενώ οι άνδρες του Φράνκλιν πάσχιζαν χωρίς καμία απολύτως ελπίδα να φτάσουν στο κοντινότερο φυλάκιο του δυτικού πολιτισμού, η σωτηρία βρισκόταν δίπλα τους στις κοινότητες των ιθαγενών που γνώριζαν πως να επιβιώσουν στην αδυσώπητη φύση της περιοχής. Όταν ο Αμούδσεν θα έβρισκε τελικά το ΒΔ πέρασμα δεν θα έκανε το λάθος του Φράνκλιν. Θα διαχειριζόταν 3 ολόκληρα χρόνια σε οικισμούς των Ινουϊτ και θα μάθαινε από αυτούς και τις τεχνικές τους προετοιμαζόμενος για την κατάκτηση του Νοτίου Πόλου.



Για τα επόμενα 170 χρόνια δεκάδες αποστολές, εξερευνητές και επιστήμονες θα προσπαθούσαν να συναρμολογήσουν ένα εξαιρετικά δύσκολο παζλ σχετικά με το τι συνέβη στην αποστολή Φράνκλιν. .

Ο Ελληνικός Κινηματογράφος στα χρόνια των μνημονίων

Του Κώστα Σαμόντη

Την Τετάρτη, 28 Ιουνίου, η ομάδα πολιτισμού του κινήματος «Αρδην» διοργάνωσε συζήτηση με θέμα Σύγχρονος Ελληνικός Κινηματογράφος: από τον «Κυνόδοτα» στο «Ξα μου». Στη συζήτηση αυτή, προσκεκλημένοι εισηγητές ήταν η Ιφιγένεια Καλατζή, θεωρητικός, κριτικός κινηματογράφου, και ο Κωνσταντίνος Μπλάθρας, συγγραφέας, κριτικός κινηματογράφου. Η επιλογή του θέματος δεν ήταν τυχαία. Οι δημιουργοί στον χώρο του κινηματογράφου, στο παρελθόν, εξέφραζαν μέσα από τα έργα τους προσωπικές και κοινωνικές αγωνίες, αιτήματα αλλά και οράματα. Ακόμα περισσότερο, σε προηγούμενες περιόδους, οι άνθρωποι του κινηματογράφου, μαζί με τους υπόλοιπους ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών, έπαιρναν θέση απέναντι στα κοινωνικά τεκταινόμενα. Ποια είναι όμως σήμερα η θέση τους;

Επιλέγοντας να κινηθούμε χρονικά ανάμεσα σε αυτές τις δύο ταινίες, από τον *Κυνόδοτα* του Γιώργου Λάνθιμου (2009) μέχρι το *Ξα μου* της Κλειούς Φανουράκη (2017), θέλαμε να έρθουμε σε επαφή τόσο με την τελευταία παραγωγή του ελληνικού κινηματογράφου όσο και με την προβληματική σκηνοθετιών και σεναριογράφων σε μία περίοδο οκτώ ετών η οποία έχει σημαδευτεί από τρία μνημόνια αλλά, ακόμα χειρότερα, από μια υποβάθμιση του κοινωνικού και οικονομικού επιπέδου της κοινωνίας, όσο και από την πολιτιστική αμχανία που τη συνοδεύει.

Η *Ιφιγένεια Καλατζή*, στην εισήγησή της, κατέθεσε μια ακτινογραφία της κινηματογραφικής παραγωγής, αρχής γενομένης από τον *Κυνόδοτα* και φτάνοντας μέχρι τις ημέρες μας. Στην εισήγηση της αναφέρθηκε λεπτομερώς και εμπεριστατωμένα στην κινηματογραφική παραγωγή της περιόδου,



κάνοντας αναφορά τόσο στο κύριο ρεύμα της όσο και σε ταινίες που δεν ευτύχησαν στις κινηματογραφικές αίθουσες, καταδεικνύοντας σε ποιο βαθμό αυτή έχει επηρεαστεί, έμμεσα ή άμεσα, από την ταινία του Γιώργου Λάνθιμου. Η εισήγησή της, λεπτομερής και ολοκληρωμένη, έδωσε την πλήρη εικόνα της σύγχρονης παραγωγής.

Ο *Κωνσταντίνος Μπλάθρας*, στη δική του εισήγηση, προχώρησε πέραν της καταγραφής και ανέδειξε με έναν εμπεριστατωμένο τρόπο τα βασικά στοιχεία τα οποία χαρακτηρίζουν τους σκηνοθέτες, τις δυσκολίες της κινηματογραφικής παραγωγής, τα κίνητρα των συντελεστών και εντέλει το επίπεδο της καλλιτεχνικής δημιουργίας. Αναφέρθηκε στην αξία του κι-

νηματογράφου ως κομμάτι του λαϊκού πολιτισμού αλλά και στο πρόβλημα της εγκατάλειψης του ανθρωπισμού, που χαρακτηρίζει παλαιότερα την έβδομη τέχνη, μιας και μοιάζει πλέον να κινείται κυρίως στον χώρο της αγοράς. Επίσης, πρόσφερε εξηγήσεις για το «λανθιμικό» φαινόμενο. Μέσα από τη συζήτηση, η οποία ακολούθησε τις εισηγήσεις, βγήκαν χρήσιμα συμπεράσματα.

Η κινηματογραφική παραγωγή, όσο και αν δεν διακρίνεται για την οικονομική ευχέρεια των προηγούμενων ετών, παραμένει σημαντική αν και, σε ένα μεγάλο μέρος, χαρακτηρίζεται περισσότερο από τον φορμαλισμό της παρά από αυτό καθαυτό το περιεχόμενο, και τούτο σε αντίθεση με την παραγωγή των ταινιών καταγραφής και τεκμηρίωσης (ντοκιμαντέρ) η οποία διακρίνεται για την υψηλή ποιότητά της όσο και για τον ιδιαίτερα επίκαιρο προβληματισμό της.

Ακόμη, ή μάλλον εξ αιτίας του ότι η εγχώρια εκπαίδευση των ανθρώπων γύρω από τον κινηματογράφο έχει υποχωρήσει και οι περισσότεροι από αυτούς σπουδάζουν σε κινηματογραφικές σχολές του εξωτερικού, είναι εμφανής μια αποστασιοποίηση που ενυπάρχει στα έργα τους, πέρα και έξω από τον υπαρκτό προβληματισμό της κοινωνίας μας. Γι' αυτό ίσως άλλωστε και οι σχέσεις ανάμεσα στους πρωταγωνιστές των ταινιών αυτών (*Κυνόδοτας*, *Απεμπεργκ*, *Ασιακός* κ.ά.) χαρακτηρίζονται περισσότερο

από έναν εργαλειακό (σε κάποιες, ακόμα χειρότερα, από έναν μηχανιστικό) τρόπο με τον οποίο αρθρώνονται. Επίσης, ένα σημαντικό τμήμα αυτών κινείται στο πλαίσιο του «δικαιωματισμού», ασχολούμενες με τη θεματολογία και τον προβληματισμό μειοψηφικών κοινωνικών ομάδων, σε μια, ασυνείδητη ίσως, κατεύθυνση ανάδειξης του μερικού ως όλου.

Και είναι αυτή η απόσταση από το σώμα της κοινωνίας που μπορεί ίσως να εξηγήσει το γιατί ένα σημαντικό μέρος από αυτές τις ταινίες (που, σε κάποιες περιπτώσεις, γίνεται πλειοψηφικό) φέρουν ξενόγλωσσους τίτλους. Είναι ένα φαινόμενο το οποίο προσφάτως έχει ενσκήψει και δεν απαντάται σε παρελθούσα κινηματογραφική παραγωγή. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι μια πρόχειρη καταμέτρηση των ταινιών που κυκλοφόρησαν, την περίοδο 2016-2017, δείχνει ότι, ανάμεσα στις 42 ταινίες αυτής της περιόδου, οι 27 είχαν ξένους τίτλους. Όμως, το ενδεικτικό όσο και ανησυχητικό της περιόδου είναι ότι, με τον *Κυνόδοτα*, έχει εγκαινιαστεί επίσημα ένα ρεύμα και αρκετοί από τους σκηνοθέτες μπορούν να χαρακτηρισθούν ως «λανθιμικοί» – ο θεσμός της οικογένειας δείχνει να βρίσκεται στο στόχαστρο σε σημαντικό τμήμα από αυτές. Και εδώ ακριβώς προκύπτει το πρόβλημα. Την ίδια στιγμή που η οικογένεια αποτελεί τον βασικό πυρήνα σταθερότητας στις κοινωνικές σχέσεις αλλά και

το πρωταρχικό κύτταρο αλληλεγγύης (ειδικά αυτά τα δύσκολα χρόνια των μνημονίων), κάποιοι δείχνουν όχι μόνο να μην το αντιλαμβάνονται αλλά, απεναντίας, να χαρακτηρίζονται από μια εμμονή και εμπάθεια έναντι αυτής, επανερχόμενοι συνεχώς σε μια διαρκή προσπάθεια αποδόμησης και απαξίωσης της. Σημάδι μιας διάστασης που υπάρχει ανάμεσα στην κοινωνική πραγματικότητα και την κινηματογραφική παραγωγή.

Όμως τα πράγματα δεν είναι μονοδιάστατα δυσοίωνα. Εσχάτως, η θεματογραφία της κινηματογραφικής παραγωγής δείχνει να μετατοπίζεται. Για αυτό και επιλέξαμε να φτιάσουμε μέχρι το *Ξα μου*. Στην ταινία αυτή της *Κλειούς Φανουράκη*, η θεματογραφία διαφοροποιείται. Ο ήρωας της, ένας καταθλιπτικός 57άρης, πρώην στέλεχος σε τουριστική επιχείρηση (καθόλου τυχαία), βρίσκει τη λύση στο προσωπικό και οικονομικό αδιέξοδο που τον χαρακτηρίζει μέσα από την επιστροφή και την ενασχόληση με τον πρωτογενή τομέα. Όσο και αν η ταινία κουβαλά τις αδυναμίες της πρώτης ταινίας μιας σκηνοθέτιδας, όσο και αν το εύκολο φολκlorικό στοιχείο μοιάζει να κυριαρχεί, εντούτοις ο προβληματισμός δείχνει ότι αρχίζει να υπάρχει μία γείωση με την κοινωνία του σήμερα. Και αυτό μας κάνει περιέργους αλλά και κάπως αισιόδοξους για τις ταινίες της επόμενης χρονικής περιόδου.



Και είναι αυτή η απόσταση από το σώμα της κοινωνίας που μπορεί ίσως να εξηγήσει το γιατί ένα σημαντικό μέρος από αυτές τις ταινίες φέρουν ξενόγλωσσους τίτλους.

Σύγχρονος Ελληνικός Κινηματογράφος

Από τον «Κυνόδοτα» στο «Ξα μου»

ομιλητές:
Ιφιγένεια Καλατζή
Βεωρητικός, Κριτικός Κινηματογράφου
Κωνσταντίνος Μπλάθρας
Κριτικός Κινηματογράφου, συγγραφέας
συντονιστής: **Κώστας Σαμόντης** Ρρδην

Τετάρτη
28 Ιουνίου
19:30

χώρος πολιτισμού & πολιτισμού
«Ρήγας Βελεστινλής»
Ξενοφώντος 4 Σύνταγμα

● | CINEρήξη

Του Κωνσταντίνου Μπλάθρα

Ο πλανήτης των πιθήκων

Πρέπει από την αρχή να πω ότι το κατ' εξοχήν πολιτικό είδος του χολιγουντιανού κινηματογράφου είναι οι ταινίες φαντασίας – ιδιαίτερα εκείνες της επιστημονικής φαντασίας. Λειτουργώντας ως παραβολές του σύγχρονου κόσμου, η κατ' εξοχήν μεταφορά τους είναι η προβολή σε ένα μακρινό μέλλον της πολιτικοκοινωνικής συνθήκης του παρόντος. Πάνω σε αυτή την προβολή τοποθετούνται και κρίνονται – έμμεσα, αλλά άμεσα – τα επίκαιρα πολιτικά ζητήματα των ημερών. Δεν είναι τυχαίο που αυτή η ίδια φόρμα, έκανε θραύση και στη λογοτεχνία των πρώην κομμουνιστικών χωρών. Το ζητούμενο είναι η οικοδόμηση μιας πολιτείας του μέλλοντος – οι ΗΠΑ, χωρίς μαρξιστικό πρόταγμα, έχουν θεμελιό τους αυτό το φουτουριστικό δράμα –, η οποία θα στηρίζεται στην επιστήμη και την τεχνολογία, όπου ο άνθρωπος και η κοινωνία θα υπακούουν στους υλιστικούς νόμους της δαρβινικής εξέλιξης και όπου κυριαρχεί η εκκοσμίκευση και η απουσία του ιερού, που χαρακτήριζε τον αρχαίο κυρίως κόσμο. Θεμελιωδώς ολοκληρωτική, μια τέτοια πολιτεία δεν αφήνει περιθώρια άμεσης πολιτικής κριτικής. Το βλέπουμε σήμερα ακόμα πιο καθαρά: η πολιτική οφείλει να υπακούει στον λεγόμενο νόμο της αγοράς – «επιστημονικό» κι αυτός αποκύημα – και οποιαδήποτε άλλη πρόταση δεν μπορεί παρά να αντιμετωπίζεται ως εκτροπή. Περιθώρια, άρα, ριζικής πολιτικής κριτικής, ούτε στην πριν ΕΣΣΔ ούτε στις νυν ΗΠΑ και ΕΕ, νοούνται. Είναι «αντεπιστημονικά» και γενικά τάσσονται κατά της προόδου και του μέλλοντος. Ας μιλήσουν, λοιπόν, οι ταινίες του μέλλοντος.

Δεν είναι διόλου συμπτωματικό, ότι η πρώτη ταινία της σειράς του Πλανήτη των πιθήκων γυρίστηκε το 1968, με σκηνοθέτη τον πρωτοπόρο του είδους **Φράνκλιν Σέφνερ**. Σε ένα μακρινό μέλλον, κατά τον μύθο του γαλλικού μυθιστορήματος του Πιέρ Μπουά¹, μια διαστημική αποστολή στο Σύμπαν θα προσγειωθεί σε έναν πλανήτη όμοιο με τη γη. Ένα ταξίδι στο διάστημα ή ένα ταξίδι στο χρόνο. Το τέλος της ιστορίας δίνει τη δεύτερη εκδοχή. Ο πρωταγω-

νιστής θα «επιστρέψει» από τον χαμένο μακρινό πλανήτη, απλώς περνώντας στην έρημη πλευρά του πλανήτη όπου είχε τυχαία προσγειωθεί, για να βρεθεί στα ερείπια του αγάλματος της ελευθερίας, στη Νέα – την πιο νέα από όλες τις μεγαπόλεις των σύγχρονων καιρών – Υόρκη. Τον πλανήτη μας τον ορίζουν πλέον οι νοήμονες, εξελιγμένοι πίθηκοι. Θαυμάσια προβολή του σήμερα στο μέλλον. Αυτός είναι ο λόγος που η ιστορία εξελίχθηκε σε κινηματογραφική (και τηλεοπτική) σειρά, με ένα ριμέικ – το 2001 – και δύο τριλογίες ως σήμερα.

Στην τελευταία της εκδοχή, «Ο πλανήτης των πιθήκων: Η σύγκρουση», είναι σαφές πια ότι βρισκόμαστε στη γη και μάλιστα στα ερείπια των ΗΠΑ, σε ένα άδηλο μέλλον. Οι νοήμονες πίθηκοι, μετά την **Εξέγερση** (2011), την πρώτη ταινία της τριλογίας, και την **Αυγή** (2014) ζουν αποκομμένοι από τους ανθρώπους, βαθεία στο δάσος. Οι άνθρωποι, εν τω μεταξύ, ζουν την καταστροφή του πολιτισμού τους. Έχουν αποδεκατιστεί από μια παγκόσμια πανδημία, που προκάλεσε ο ιός των πιθήκων, φτιαγμένος στα εργαστήρια, στον οποίο οι πίθηκοι έχουν ανοσία. Στη Σύγκρουση, την ταινία που μόλις κυκλοφόρησε, ένας παρανοϊκός Συνταγματάρχης του στρατού, που έχει αποκοπεί από τα απομεινάρια του άηλοτε κραταιού του στρατού – να! θυμίζει το Αποκάλυψη τώρα (1979) του Κόπολα, την πιο σπουδαία πολιτική ταινία, που έβγαλε το σινεμά του Χόλιγουντ –, προσπαθεί να εξοντώσει τη φυλή των πιθήκων, χτυπώντας τον αρχηγό τους, τον νοήμονα και ομιλούντα Σίζαρ (Καίσαρα), που τους οδήγησε στην εξέγερση κατά των ανθρώπων. Το μένος του Συνταγματάρχη στηρίζεται στο όραμά του να οικοδομήσει μια νέα ανθρωπότητα υγιών, αποκαθαρωμένη από εκείνους που πλήττονται από την τελευταία μετάλλαξη του ιού! Μισεί, κατά συνέπεια, θανάσιμα τους πιθήκους, ιδιαίτερα τους ομιλούντες, όπως ο Σίζαρ.

Όπως πολύ εύστοχα το θέτει ο Ματ Ριβς, ο σκηνοθέτης της **Σύγκρουσης**, που είναι σίγουρα η καλύτερη και πιο στοχαστική της τριλογίας, οι ταινίες των ειδών, ιδιαί-



τερα εκείνες με τέρατα «διεγείρουν εκ προθέσεως τους φόβους του καιρού μας». Η πρώτη ταινία του είδους, συνεχίζει ο Ριβς, είναι ο **Γκοτζίλα** (1954) – ιαπωνική ταινία του **Ισίρο Χόντα** – «η αρχική ταινία (που) κυκλοφόρησε λιγότερο από δέκα χρόνια μετά τη Χιροσίμα και έγινε κλασική στην Ιαπωνία. [...] ήταν σίγουρα μια μεταφορά για το άγχος εκείνων των χρόνων, για τους φόβους μετά τη Χιροσίμα και για τη γνώση ότι είχαμε τώρα τη δυνατότητα να καταστρέψουμε τον κόσμο. Το να δώσεις σε αυτό το φόβο τη μορφή ενός γιγαντινού τέρατος, ήταν ένας αποτελεσματικός τρόπος να εξερευνηθεί αυτός ο φόβος.»² Ο Ριβς σίγουρα ξέρει τι κάνει στην ταινία. Χωρίς τις οικογενειακές αμερικανοανοσιές του πρώτου και του δεύτερου φιλμ της τριλογίας – αν και το αίσθημα της οικογένειας και του ανήκειν ίσα-ίσα τονίζεται, εις πείσμα κάποιων δικών μας ανεγκεφαλομοντέρνων – ο Ριβς προσπαθεί να αγγίξει ένα από τα ουσιώδη γνωρίσματα του ανθρώπου, τον **λόγο**. Οι νοήμονες πίθηκοι, που δεν είναι μόνο ευφυείς, αλλά αναπτύσσουν και ιδιότητες όπως η αλληλεγγύη, η συμπάραση στους αδύναμους, η αυτοθυσία – τις οποίες ο σύγχρονος άνθρωπος πειθαναγκάζεται να λησμονήσει – και εν τέλει αναμετρώνται με το μέγα ζητούμενο, ελλειμματικό στον δυτικό άνθρωπο και τον Αμερικανό ιδιαίτερα, το **έλεος**. Ο Σίζαρ ωστόσο δεν τα καταφέρνει να μην μιμηθεί τους ανθρώπους που εργαστηριακά τον δημιούργησαν: η **εκδίκηση**, όμοια όπως σε εκείνους,

τον οδηγεί ακόμα και στην αυτοκαταστροφή.

Με σαφείς αναφορές στην **Αποκάλυψη** του Κόπολα, όπως είπα, με ακόμα σαφέστερες αναφορές στην βιβλική «Εξοδο», με τον Σίζαρ να γίνεται Μωυσής – εκτός από Καίσαρα – κι ακόμα με μνήμες αρχέγονες για έναν Αμερικανό, όπως οι πόλεμοι με τους Ινδιάνους και η εξάπλωση στις γόνιμες ερημίες της δύσης, ο σκηνοθέτης και συνσεναριογράφος της ταινίας καταφέρνει να κάνει ένα έπος που βλέπεται με μεγάλο ενδιαφέρον. Οι άηλοι, οι κακοί, οι εχθροί, αυτοί που μόνιμα στις αμερικανικές περιπέτειες αποκαλούνται «amimals», ζώα, εδώ έχουν καλύτερη ανατροφή από τους ανθρώπους. Αντίθετα, οι άνθρωποι, που ζουν στον τρόμο του ιού της αφωνίας, έχουν αναπτύξει μια κτηνώδη, φασιστική πολιτεία-στρατόπεδο συγκέντρωσης, παραπλήσια με την εικόνα που ολοένα και συχνότερα παρουσιάζουν οι ανθρωπίνες πολιτείες. Θα έλεγε κανείς ότι αυτό το έπος-καρτούν των σπέσιαλ εφέ, προσπαθεί να γίνει μια εκθαμβωτική εκδοχή της θεωρίας του Ρουσό: ο κτηνάνθρωπος του πολιτισμού που έχει εντελώς αποκοπεί από τη φύση (του) απέναντι στα ελεύθερα και ανθρωπόμορφα ζώα που ζουν τον παράδεισο σε μια άμεση επαφή με τη φύση.

Τέλος ο λόγος. Αυτό το θαυμάσιο εύρημα, ρίχνει το έργο σε άγνωστα νερά για το αμερικανικό σινεμά. Αν οι άνθρωποι σταματήσουν να μιλούν, άραγε πόσο άνθρωποι εί-

ναι; Δεν πρόκειται για φιλοσοφική ταινία, απλώς, αυτό το εύρημα, πάει να θέσει ένα βασικό ανθρωπολογικό ζήτημα. Πάει να το θέσει, σύμφωνα. Αλλά μήπως αυτό είναι λίγο για μια ταινία του είδους; Εάν το φουτουριστικό μέλλον της ανθρωπότητας, που τώρα φαίνεται καθαρά ότι είναι ένα μέλλον καταστροφής, ορίζεται από τους άτεγκτους νόμους της «επιστήμης», που σε αυτά τους την εκδοχή είναι απαράλληλοι οι νόμοι της φύσης, τότε ο άνθρωπος γίνεται και αυτός ομοίωμα της φύσης. Χάνει την βασικότερη από τις ιδιότητές του, που τον βγάζουν από τη φύση: την ομιλία, τον λόγο. Ως εδώ.

Αρκεί για τέλος να σημειώσω ότι έχει καταφέρει να δώσει στους χαρακτήρες του δύναμη και να μην αρκείται μόνο στη δράση. Εκτός από τον Συνταγματάρχη, όπου ο **Γούντι Χάρρελσον** κοπιάρει με σχετική επιτυχία τον Μάρλον Μπράντο του Κόπολα, η μορφή του Σίζαρ, που τον υποδύεται ο **Άντι Σέρκис**, σου μένει στο νου για πολύ μετά από το τέλος της ταινίας. Ο Ριβς επίσης πρόσθεσε μια κωμική πινελιά, με τον χαρακτήρα του ασταί-ου Κακού Πίθηκου, που τον υποδύεται ο **Στιβ Ζαν**. Η **Αμάρια Μίλερ** κάνει την μικρή βουβή Νόβα, φυτό μιας νέας ανθρωπότητας, που ζει φιλιωμένη με τους πιθήκους και μαθαίνει την αυτοθυσία, την αλληλεγγύη και τη συγχώρεση (!) από τον ουρακοτάγκο πίθηκο **Μωρίς**, που τον υποδύεται η **Κάριν Κόννοβαλ**. Η μουσική του **Μάικλ Γκιτσάσινο** είναι διακριτική, και δεν επεμβαίνει για να μπαλώσει τα δραματουργικά κενά.

Και μην ξεχνάτε: Ο πλανήτης των πιθήκων: Η σύγκρουση, μιλά περισσότερο για τον κόσμο όπως είναι σήμερα, παρά για αυτόν του μέλλοντος. Αυτός είναι ο λιγότερο ανέξοδος τρόπος να (δια)περάσει ένας Αμερικανός σήμερα, όπως και ένας Σοβιετικός του χτες, τα τείχη του πολιτικού μονόδρομου, στον οποίον ο κόσμος μας, υποτίθεται, ότι έχει μπει.

Σημειώσεις

1. Pierre Boulle, *La Planète des Singes*, εκδ. Julliard, Paris 1963
2. Σημειώνεται στην πλήρη βιογραφία του σκηνοθέτη στο www.imdb.com



Κυκλοφορεί το νέο Άρδην

διπλό τεύχος 107-108
Φερουάριος-Ιούνιος 2017

Κυκλοφορεί σε περίπου και βιβλιοπωλεία το νέο τεύχος του Άρδην (τ. 107-8) με αφιέρωμα στην **αποδόμηση της Ιστορίας** που επιχειρείται από το υπουργείο Παιδείας, δεύτερο αφιέρωμα στο **φάντασμα του Λαϊκισμού** που πλανάται πάνω από την Ευρώπη και έναν φάκελο για την **υπερθέρμανση του πλανήτη**.

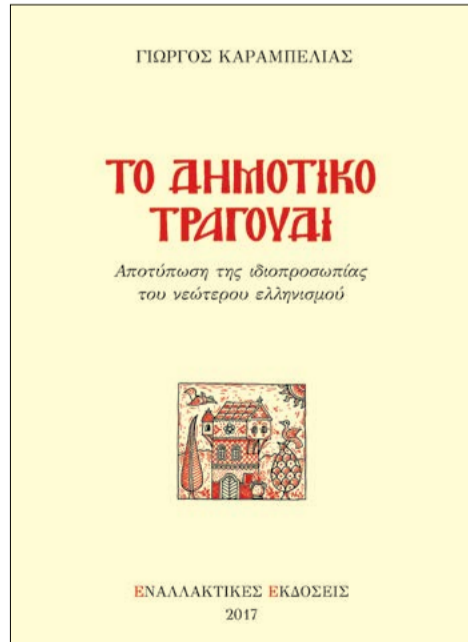
νέος Ερμής ο Λόγιος

Κυκλοφορεί το τεύχος 15
(Καλοκαίρι 2017)

Περιεχόμενα: *The Economist*, Η υποχώρηση της παγκόσμιας εταιρείας * **Πιέρ Μουσό**, Η βιομηχανία γεννήθηκε στα μοναστήρια * **Γιαννης Δ. Ιωαννίδης**, Κ. Παπαϊωάννου: Λόγος και Μύθος κατά του Μηδενός * **Γιώργος Ρακκάς**, Δημοκρατία: Διαδικασία ή μοντέλο κοινωνίας; * **Ιωάννα Τσιβάκου**, Οι πολιτιστικές προϋποθέσεις της ανάπτυξης * **Δημήτρης Μπελαντίς**, Ο Γκράμσι, οι διανοούμενοι, η ελληνική Αριστερά * **Θόδωρος Ντρίνιας**, Προσφυγικό, ανθρωπισμός και πολιτική * **Μαρία Βεϊνόγλου**, Σύγχρονα προσφυγικά θέματα και οι Πρόσφυγες της Συνθήκης της Λωζάννης * **Ελληνική Γλωσσική Κληρονομιά**, Για τις προτάσεις του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής για τη διδασκαλία της Ιστορίας * **Κυριάκος Κατσιμάνης**, Πίσω από τις λέξεις κρύβονται οι προθέσεις * **Γιώργος Καραμπελιάς**, Από τον Φαλμεράιερ στον Χομπσμπάουμ * **Άγγελος Γουνόπουλος**, Ο Hobsbawm και η επιπόνηση της «επινοημένης παράδοσης» * **Γιώργος Κοντογιώργης**, Ο Hobsbawm και ο ελληνοσμός ως έθνος-κοσμοσύστημα * **Νίκος Σβορώνος**, Οι εθνολογικές εξελίξεις του ελληνικού λαού * **Γιώργος Σταματογιαννόπουλος**, Η γενεακή των πελοποννησιακών πληθυσμών * **Σπύρος Κουτρούλης**, Είναι ο Ιων Δραγούμης πρωτοφασίστας και τρομοκράτης; * **Μιχάλης Πάτσος**, Ο Παναΐτ Ιστράτι και η Ελλάδα * **Κωνσταντίνος Μπουντάς**, «Αληθεύειν και Κοινωνείν»: Η Κριτική Οντολογία του Χρήστου Γιανναρά * **Σωτήρης Γουνελάς**, Νοβάλις * **Δημήτρης Νόλλας**, Λάκη Προγκίδη: Υπό την παπαδιαμαντική δρυν.



Κυκλοφορούν από τις Εναλλακτικές Εκδόσεις



ΚΙΝΗΜΑ ΑΡΔΗΝ

Εναλλακτική Συνάντηση

Πλατανιάς Πηλίου
Κάμπινγκ Λουίζα
19-23 Ιουλίου 2017

Σας προσκαλούμε 19 έως 23 Ιουλίου 2017 στην εναλλακτική συνάντηση του Άρδην στον Πλατανιά Πηλίου με συζητήσεις, εργαστήρια, περιηγήσεις, μουσικές βραδιές κ.ά. Η συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στο Κάμπινγκ Λουίζα.

Κόστος: 35 ευρώ για όλες τις ημέρες., και προφανώς μικρότερο για λιγότερες ημέρες. Για όσους επιθυμούν να διαμείνουν σε δωμάτια υπάρχουν επιλογές περίξ του Κάμπινγκ.

Δηλώσεις Συμμετοχής:

Αθήνα: τηλ. 210 3826319, 6947026648
Θεσσαλονίκη: τηλ. 2310543751

Το πρόγραμμα της συνάντησης

Τετάρτη 19 Ιουλίου 2017

17:00: Υποδοχή Κατασκηνωτών
21:00: Μουσική Βραδιά

Πέμπτη 20 Ιουλίου 2017

11:00: Πεζοπορία – Οικοπεριήγηση στον Πλατανιά και στην ευρύτερη περιοχή του Νοτισσατολικού Πηλίου
20:00: Προβολή της ταινίας «Εξοδος 1826» και συζήτηση με τον σκηνοθέτη **Β. Τσικάρα**.

Παρασκευή 21 Ιουλίου 2017

12:00: Εργαστήριο με θέμα «Μηδενισμός και Νεολαϊά». Ομιλητές: **Γιάννης Ξένος**, Μέλος Κινήματος Άρδην, **Γιώργος Ρακκάς**, Πο-

εναλλακτική συνάντηση

πέντε ημέρες κατασκήνωσης
για τον πολιτισμό και την πολιτική



Πλατανιάς
Πηλίου
Κάμπινγκ
Λουίζα

19-23
Ιουλίου
2017

για ένα νέο πρόταγμα απελευθέρωσης

αντιστασιακό πνεύμα και εθνικές ταυτότητες • ο πολιτισμός ως διεξόδος από την παρακμή • αναζητώντας απάντηση στον εμπορευματοποιημένο αθλητισμό • σύγχρονος οικονομικός ολοκληρωτισμός και αποανάπτυξη • μουσική • κινηματογράφος • οικοπεριηγήσεις • εργαστήρια

Δηλώσεις Συμμετοχής:
Αθήνα: 2103826319, 6947026648, perardin@gmail.com
Θεσ/νίκ: 2310543751, 2313317711, ardinthes@gmail.com
Εναλλακτικό Κίνημα Νεολαίας - Κίνημα Άρδην
www.ardin-rixi.gr

ΚΙΝΗΜΑ
άρδην

Πολιτικός Επιστήμονας

19:00: Εκδήλωση: «Αναζητώντας απάντηση στον εμπορευματοποιημένο αθλητισμό». Ομιλητές: **Αντώνης Δαλούκας**, Εκπρόσωπος FARE στην Ελλάδα, **Θανάσης Τοπούζης**, Προπονητής Μπάσκετ, **Μάκης Διόγος**, Αθλητικός συντάκτης. Παρεμβάσεις από εκπροσώπους των ομάδων: Αργεντινή Καρδίτσας, Τοξότης Βόλου, Δημητριάς Βόλου.

21:00: **Συναυλία των «Ρεβάνς»**: **Χρήστος Παπαδόπουλος**, (Φωνή-Κιθάρινο), **Αστέρας Κωνσταντίνου**, (Φωνή-Κιθάρα-Φυσσαρμόνικα).

Σάββατο 22 Ιουλίου 2017

12:00: Εργαστήριο με θέμα «Κινήματα απελευθέρωσης στην Ελλάδα και στον κόσμο». Ομιλητές: **θεόδωρος Ντρίνιας**, Δημοτικός Σύμβουλος του Δήμου Πατρέων, **Τάσος Χατζηνασασαίου**, Φιλολόγος, Συγγραφέας.

19:00: Εκδήλωση με θέμα «Η αντιστασιακή υφή του ελληνικού πολιτισμού». Ομιλητής: **Γιώργος Καραμπελιάς**.

21:00: **Γλέντι με ζωντανή μουσική**.

Γίνετε ηλεκτρονικοί συνδρομητές της Ρήξης

Για τους φίλους/φίλες που διαμένουν στο εξωτερικό, ή για τους... ανυπόμονους που διαμένουν εντός της χώρας, υπάρχει η δυνατότητα αποστολής κάθε φύλλου της εφημερίδας Ρήξη σε ηλεκτρονική μορφή (pdf). Με μια απλή συνδρομή υποστήριξης (15€/χρόνο) και την ηλεκτρονική σας διεύθυνση, θα σας στείλουμε την εφημερίδα Ρήξη σε ηλεκτρονική μορφή... πριν ακόμα κυκλοφορήσει στα περίπτερα. Την ίδια στιγμή, με την συμβολή σας βοηθάτε στην οικονομική επιβίωση της εφημερίδας.

Μπορείτε να καταθέσετε τα 15€ στην τράπεζα, διαδικτυακά ή με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση: εφ. Ρήξη, Ξενοφώντος 4, 6ος όροφος, 105 57, Αθήνα. Τα στοιχεία του λογαριασμού είναι: Λογαριασμός Τραπέζης: Εθνική Τράπεζα 116/768054-65, IBAN GR1201101160 0000 1167 6805 465, BIC: ETHNGRAA, Δικαιούχος: Γιώργος Καραμπελιάς. Πείτε μας επίσης από ποιο τεύχος θέλετε να ενεργοποιηθεί η συνδρομή. Με το που καταθέσετε τα χρήματα, θα σας στείλουμε την εφημερίδα.